De TURNER dagboeken

ANDREW MACDONALD

Van de vertaler

The Turner Diaries, in 1978 uit de koker van William Luther Pierce – alias Andrew MacDonald –, is een bom van een boek die nog altijd nagalmt. In een tijd van rassenrellen, corrupte regeringen en een slappe maatschappij die naar de klote ging, smeet Pierce zijn visie op papier: een blanke opstand, een keiharde oorlog tegen een zinkend systeem. Dit is geen slappe fictie, maar een vuistslag je gezicht – een kreet van bloed, trots en verzet. Pierce, een kerel met staal in zijn ruggengraat zag de afgrond en schreef een boek dat het blanke ras wakker trapt.

Vandaag de dag knalt dit verhaal als een alternatieve geschiedenis, een 'wat als' dat je kop laat tollen. Maar het is groter: een fakkel voor wie voelt dat de messen geslepen worden voor een rassenoorlog. Dit is geen sprookje – de clash van bloed en bodem loert in de schaduw, klaar om los te barsten. Is het een waarschuwing of een oorlogskreet? Jij mag het zeggen, maar dit boek dwingt je om je ogen te openen en je ballen te tonen.

Ik heb Pierce's woorden niet braaf nageaapt. Nee, ik heb ze in een grauwe taal gegoten. Zinnen die je op je bek rammen, die je de chaos van Earl Turners strijd laten vreten. De haat, de glorie, het bloed – alles is aangescherpt om je te grijpen, om je de strijd te laten ruiken. Toch blijft de kern keihard staan: elke kogel, elke explosie, elke schreeuw voor blanke overleving is zoals Pierce het wilde. Dit is een oproep om te vechten, vertaald om je ziel te raken. Grijp dit boek, lees het, en kies je kant – of de geschiedenis doet het voor je.

Index

Voorwoord 3
I - De eerste knal 4
II - Overvallen en bloedgeld 8
III - Wapens en chaos 12
IV - Netwerken in de schaduw 16
V - Bom voor de FBI 21
VI - Explosie in het hart 25
VII - Media en verraders 29
VIII - Controles en haat 33
IX - Inwijding in de orde 37
X - Gevangen en gemarteld 41
XI - Ontsnapping uit de hel 44
XII - Dood en verlies 47
XIII - Terug in de strijd 50
XIV - Vonnis van de orde 54
XV - Vals geld en sabotage 57
XVI - Atoombommen en wraak 59
XVII - Kloof en martelingen 62
XVIII - Evanston en straling 64
XIX - Offensief in Californië 66
XX - Chaos in de stad 68
XXI – “Day of the Rope” 70
XXII - Zuivering en offers 72
XXIII – Bomtransport 75
XXIV - Oorlog en verraad 77
XXV - Bommen en liefde in de chaos 79
XXVI - Katherine’s offer en de vuurbal 82
XXVII - As en bloed in Baltimore 85
XXVIII - Vliegende dood naar het Pentagon 88
Epiloog 89

Voorwoord

Er is een berg aan boeken over de Grote Revolutie, van memoires van alle hotshots die het Nieuwe Tijdperk haalden tot stapels paperassen over die wilde tijd. Nog een boek lijkt overbodig, maar *De Turner dagboeken*? Die zijn anders. Die trappen je recht in de bek met een ongefilterde blik op de chaos van toen, en wel om twee redenen:

1. Dit is geen achteraf gepolijst gelul. Het is een rauw, dag na dag verslag van de strijd vlak vóór het grote moment van de Revolutie. Geschreven terwijl de kogels nog vlogen, geen terugblik met de wijsheid van nu. Andere dagboeken van kopstukken? Die zijn er wel, maar geen enkele spuugt het verhaal zo volledig en gedetailleerd uit als dit.

2. Dit is het verhaal van een gewone kerel in de gelederen van de Organisatie. Geen opgeblazen leider die zijn standbeeld al zag blinken. Earl Turner schreef zonder filter, recht uit zijn hart, soms wat kortzichtig, maar altijd eerlijk. Zijn woorden sleuren je mee in de koppen en zielen van de mannen en vrouwen die vochten, zweetten en stierven om ons ras van de rand te trekken en het Nieuwe Tijdperk in te knallen. Geen ander boek komt zo dichtbij.

Earl Turner, de man achter deze dagboeken, zag het licht in 43 VNT (Voor het Nieuwe Tijdperk) in Los Angeles, een uitgestrekte, bruisende bende aan de westkust van het oude Noord-Amerika, nu Eckartsville en Wesselton en wat platteland eromheen. Hij groeide op in die chaos, schopte het tot elektro-ingenieur. Na zijn studie verkaste hij naar Washington, toen nog de hoofdstad van de Verenigde Staten, en dook in een baan bij een elektronicabedrijf. In 12 VNT sloot hij zich aan bij de Organisatie. Toen dit dagboek begon, in 8 VNT (1991, oude jaartelling), was hij 35, alleen, geen vrouw aan zijn zij. Dit dagboek beslaat amper twee jaar van zijn leven, maar het is een verdomd persoonlijk verhaal van een kerel wiens naam in het boek der Martelaren staat gegraveerd. Alleen daarom al raken zijn woorden je in de ziel, zeker als je vroeger op school die heilige namen uit je kop moest leren, doorgegeven door onze voorouders.

Turners dagboeken zijn vijf dikke, linnen boeken, plus wat losse bladen in een zesde. T tussen de pagina's zitten krabbels en notities, waarschijnlijk neergepend toen hij op pad was, later in de boeken gepropt. Ze werden vorig jaar opgegraven door het team van professor Charles Anderson van het Historisch Instituut, samen met een berg ander spul, vlak bij de ruïnes van Washington, waar ze ook het Oostelijk Commando Centrum van de Revolutie vonden. Net op tijd, want nu, bij de honderdste verjaardag van de Grote Revolutie, liggen ze klaar om de wereld in te slingeren.

A.M.
New Baltimore
April, jaar 100 van de Nieuwe Tijd

I - De eerste knal

16 september 1991

Eindelijk is het begonnen, verdomme! Jarenlang alleen maar gepraat, en nu hebben we eindelijk onze eerste klap uitgedeeld. We zijn in oorlog met het Systeem, en het is gedaan met dat geouwehoer. Dit is het echte werk.

Ik kan niet slapen. Mijn hoofd barst van de gedachten die als wilde honden door elkaar razen. Hier praten is geen optie – de muren zijn dunner dan karton, en de buren zouden hun oren niet geloven als ze ons nachtelijke gepraat hoorden. George en Katherine liggen al te snurken. Alleen Henry en ik zijn nog wakker, maar Henry staart slechts naar het plafond, alsof hij daar de antwoorden vindt.

Ik ben zo gespannen dat ik amper stil kan zitten, alsof mijn lijf vol stroomdraden zit. Tegelijk ben ik kapot. Sinds half zes vanochtend ben ik op de been, sinds George belde met het nieuws dat de arrestaties waren losgebarsten. Nu is het na middernacht, en ik heb de hele dag gerend en gevlogen. Toch ben ik ook opgefokt, blij als een kind. We hebben eindelijk iets gedaan, man! Hoe lang we het Systeem kunnen blijven tarten? Geen flauw idee. Misschien is het morgen al afgelopen, maar daar denken we niet aan. Nu we de kop ervoor hebben gestoken, gaan we door, precies zoals we twee jaar geleden hebben uitgestippeld, na die klote-huiszoekingen.

Wat een dreun was dat, die huiszoekingen! Wat een vernedering! Al die stoere praat van patriotten – "Ze pakken mijn wapens nooit af!" – en toen het erop aankwam? Niks dan makke schapen. Toch moeten we onszelf een schouderklopje geven: anderhalf jaar na die klote-wet-Cohen, die privé-wapens verbood, hadden nog zat van ons hun vuurwapens. Verstopt, niet ingeleverd. Het Systeem had simpelweg niet de ballen om harder op te treden.

Ik zal die nacht nooit vergeten: 9 november 1989. Vijf uur 's ochtends, bonzen op mijn deur. Totaal onverwacht. Ik sleep mezelf uit bed, doe open, en voor ik het weet stormen vier negers mijn flat binnen. Een met een honkbalknuppel, twee met lange keukenmessen in hun riem. Die met de knuppel duwt me in een hoek, houdt dat ding dreigend boven mijn hoofd terwijl de andere drie mijn huis overhoop halen.

Mijn eerste gedachte? Beroving. Dat soort shit was schering en inslag sinds de wet-Cohen. Bendes zwarten die inbraken bij blanken, wetend dat zelfs als je een wapen had, je het toch niet durfde te gebruiken. Maar die gast met de knuppel flitst een of andere kaart voor mijn neus en bralt dat ze "speciale waarnemers" zijn van het "College voor Menselijk Samenleven" van Noord-Virginia. Ze zoeken wapens, zegt hij.

Ik kon het niet geloven. Dit kón niet waar zijn. Toen zag ik die groene banden om hun armen. Ze smeten de inhoud van mijn laden op de grond, rukten kasten leeg, maar lieten spul liggen waar rovers normaal op af zouden gaan: mijn nieuwe scheerapparaat, een gouden horloge, een melkfles vol muntgeld. Ze waren echt op jacht naar wapens.

Na de wet-Cohen hadden we in de Organisatie onze spullen al lang verstopt. Mijn eenheid had onze wapens ingevet, in een olievat gepropt en een lang weekend gesloofd om dat ding tweeënhalve meter diep in een bos in West-Pennsylvania te begraven, 300 kilometer verderop. Maar ik had één wapen achtergehouden: mijn .357 magnum revolver, met 50 stuks munitie, verstopt in de muur tussen de keuken en de woonkamer. Twee losse spijkers eruit, een plaat van het deurkozijn, en binnen twee minuten had ik mijn revolver. Geklokt met een stopwatch. De politie zou het nooit vinden bij een huiszoeking, laat staan een stel onhandige negers.

Maar die gasten begonnen mijn matras open te snijden, mijn bankkussens te slopen. Ik flipte, schreeuwde dat ze moesten kappen, overwoog zelfs om een knokpartij te beginnen. Toen hoorde ik tumult in de gang. Een andere zoekploeg had een geweer gevonden onder het bed van een jong stel beneden. Ze werden in de boeien geslagen, half in hun ondergoed naar buiten gesleurd. De vrouw gilde over haar baby, die alleen achterbleef in hun flat.

Toen kwam er een blanke kerel binnen, maar met een vreemd donkere huid. Groene band om zijn arm, attachékoffertje en een klembord in zijn handen. De zwarten groetten hem als een baas en meldden dat ze niks hadden gevonden. “Geen wapens hier, Mr. Tepper.”

Tepper scande zijn klembord, fronste. “Dit is een slechte vent,” zei hij. “Strafblad wegens racisme. Twee keer gedagvaard. Had acht vuurwapens die nooit zijn ingeleverd.” Hij klapte zijn koffertje open, haalde er een zwart kastje uit, zo groot als een pakje sigaretten, verbonden met een kabel aan een apparaat in de koffer. Hij zwaaide dat ding over de muren, terwijl een zoemend geluid uit het koffertje kwam. Bij de lichtschakelaar werd het gezoem sterker, maar Tepper mompelde iets over een metalen schakelkast en ging door.

Toen hij langs het linker kozijn van de keukendeur ging, sloeg het gezoem op hol. Tepper gromde opgewonden, en een van de zwarten rende naar buiten, kwam terug met een sloophamer en koevoet. In nog geen twee minuten hadden ze mijn revolver gevonden.

Ik kreeg handboeien om, werd naar buiten gesleept. Alles bij elkaar werden vier mensen uit mijn flatgebouw gepakt. Behalve dat stel van beneden was er ook een oudere man van de vierde verdieping. Geen wapen bij hem, maar wel vier patroonhulzen op zijn boekenplank – ook illegaal. Tepper en zijn “waarnemers” gingen verder met hun zoektochten, maar drie grote zwarten met knuppels en messen bleven achter om ons te bewaken voor het gebouw. Wij vieren moesten op de ijskoude stoep zitten, halfnaakt, meer dan een uur lang, tot een politiebusje ons oppikte. Bewoners die naar hun werk gingen, staarden nieuwsgierig. We zaten te rillen, de jonge vrouw van beneden huilde onophoudelijk.

Een kerel bleef staan, vroeg wat er aan de hand was. Een bewaker bralde dat we waren gearresteerd voor illegale wapens. De man keek naar ons, schudde afkeurend zijn hoofd. Toen wees de bewaker naar mij: “En die daar is een racist.” De man liep door, nog steeds hoofdschuddend. Herb Jones, een ex-lid van de Organisatie, die altijd liep te blèren dat “ze mijn wapen nooit krijgen” vóór de wet-Cohen, schoot langs, keek de andere kant op. Zijn flat was ook doorzocht, maar Herb was “clean”. Hij was een van de eersten die zijn wapens had ingeleverd, bang voor tien jaar cel.

Dat was de straf die ons vieren te wachten stond. Maar het liep anders. Die huiszoekingen, door het hele land, leverden veel meer op dan het Systeem had gedacht: meer dan 800.000 arrestaties. De media probeerden het publiek tegen ons op te stoken, wilden ons achter prikkeldraad in de vrieskou gooien net zolang laten verkleumen tot er genoeg celruimte was. De Washington Post schreeuwde: “Fascistisch-racistische samenzwering ontmanteld, verboden wapens in beslag genomen.” Maar zelfs het gehersenspoelde publiek slikte niet dat bijna een miljoen van hun landgenoten in een geheime, gewapende complot zaten.

Toen meer details uitlekten, werd het publiek onrustig. Vooral het feit dat zwarte wijken amper werden doorzocht, stak. De smoes? “Racisten” zouden vooral wapens verstoppen, dus weinig reden om bij zwarten te kijken. Die logica viel in duigen toen bleek dat ook niet-racisten waren opgepakt: twee linkse columnisten, vier zwarte Congresleden (in blanke wijken), en een shitload ambtenaren.

Later bleek dat de lijst van verdachten was gebaseerd op wapenverkoopregistraties. Had je je wapen ingeleverd na de wet-Cohen? Dan werd je geschrapt. Zo niet? Huiszoeking op 9 november, tenzij je in een zwarte wijk woonde. Maar bij alle leden van de Organisatie werd gezocht, wapen of niet.

Het Systeem had zo’n lange lijst dat ze “verantwoordelijke” burgergroepen inschakelden als “waarnemers” voor de huiszoekingen. Ze dachten vast dat de meesten hun wapens al hadden verkocht of weggegooid voor de wet-Cohen. Ze verwachtten waarschijnlijk een kwart van de arrestaties. Maar het werd een zooitje, zo gênant en onhandelbaar dat de meesten binnen een week vrij waren. Ik zat drie dagen vast in een gymzaal in Alexandria met 600 anderen, vier keer eten, amper slaap.

De politie nam foto’s, vingerafdrukken, persoonlijke gegevens. Bij vrijlating kregen we te horen dat we nog steeds “onder arrest” stonden en elk moment opnieuw opgepakt konden worden. De media bleef nog een tijdje schreeuwen om vervolging, maar het ebte weg. Typisch het Systeem: één grote prutserij.

Een paar dagen waren we bang, maar ook dolblij om vrij te zijn. Veel Organisatie-leden haakten af, wilden geen risico’s meer. Anderen bleven, maar gebruikten de huiszoekingen als excuus om niks te doen. “De patriotten zijn ontwapend,” zeiden ze, “we moeten voorzichtiger zijn.” Ze wilden stoppen met leden werven, “ondergronds” gaan, en alleen nog maar zeuren en fluisteren hoe slecht alles was.

De militante jongens wilden onze wapenvaten opgraven en meteen los gaan: rechters, krantenredacteurs en wetgevers afknallen. De tijd was rijp, zeiden ze, want het publiek zou ons steunen na die huiszoekingen. Ik weet niet of ze gelijk hadden. Ik sta aan hun kant, maar denk dat ze fout zitten. Ja, we konden wat smeerlappen uitschakelen, maar op lange termijn zouden we verliezen.

Ten eerste is de Organisatie niet strak genoeg georganiseerd voor terreur. Te veel lafaards, kletskousen, informanten, gekken, zwakkelingen en onverantwoordelijke idioten. Dat zou onze ondergang worden. Ten tweede zijn we te optimistisch over het publiek. Wat wij zagen als woede tegen de inperking van burgerrechten, was voor de massa maar een kort golfje. Zodra de media

hen suste – “geen zorgen, alleen racisten en fascisten worden gepakt” – kropen ze terug naar hun tv’s en roddelbladen.

Dat raakte ons harder dan ooit. Onze plannen, gebaseerd op de hoop dat het publiek in opstand zou komen, vielen in duigen. We hadden onderschat hoe materialistisch onze landgenoten waren, hoe makkelijk de media hun koppen bespeelde. Zolang de economie bleef draaien, hun maag gevuld was, slikten ze alles, ondanks inflatie en dalende levensstandaard.

Ontmoedigd, maar niet gebroken, maakten we nieuwe plannen. We gingen door met leden werven, maar dan harder, met provocerende propaganda. Niet alleen om militante types aan te trekken, maar om de zwakkelingen en hobbyisten eruit te schoppen. Discipline werd strakker: twee gemiste bijeenkomsten? Weg. Opdracht niet uitgevoerd? Weg. Loslippig over Organisatie-zaken? Weg.

We wilden een Organisatie die klaar was om toe te slaan als het Systeem ons een kans gaf. De schande van ons falen in 1989 brandde in ons, maakte ons meedogenloos. Dat, en de constante dreiging van nieuwe arrestaties. Zelfs al wilde ik opgeven, me aansluiten bij de tv-kijkende massa, maar ik kon me geen normale toekomst meer voorstellen. De wet-Cohen hing als een zwaard boven mijn hoofd, en de grondwet – recht op een snel proces, recht op wapens – was door de rechters tot waardeloos papier gemaakt.

Dus ik, George, Katherine, Henry, we doken vol in de Organisatie. Mijn privéleven? Verdwenen. We leefden alleen voor de strijd. Of we er klaar voor zijn, merken we snel genoeg. Ons plan om massale arrestaties zoals in 1989 te voorkomen lijkt te werken. Vorig jaar begonnen we nieuwe leden, onbekend bij de politie, in politiekorpsen en semi-overheidsdiensten te krijgen. Zij tippen ons over de plannen van het Systeem.

Het was belachelijk makkelijk om dat netwerk op te zetten. In de tijd van J. Edgar Hoover was dit ondenkbaar. Ironisch genoeg helpt die verdomde “etnische integratie” van de politie ons nu. De “gelijke kansen”-onzin heeft de FBI en andere diensten lamgelegd. Ze zijn een puinhoop. Maar we moeten scherp blijven, niet te zelfverzekerd worden.

Jezus, het is al vier uur ’s nachts. Ik moet slapen!

II - Overvallen en bloedgeld

18 september 1991

De afgelopen twee dagen waren een grote teringzooi aan fouten, en vandaag scheelde het weinig of het werd een complete ramp. Toen de anderen eindelijk klaar waren om te stoppen met lullen, staken we onze koppen bij elkaar om te bedenken wat we moesten doen. Eerste punt: wapens regelen en een betere schuilplek vinden.

Ons clubje – wij vieren – huurde dit krot van een appartement zes maanden geleden onder een valse naam, gewoon voor de zekerheid. We waren net op tijd, want die nieuwe wet die huisbazen dwingt om huurdersgegevens en persoonsnummers aan de smerissen door te geven – dezelfde nummers die je nodig hebt voor een bankrekening – kwam eraan. Omdat we hier nooit echt zijn geweest, weet ik zeker dat de politieke politie dit adres niet aan ons linkt. Maar het is een krappe bende, veel te klein om lang met z'n allen te wonen, en de buren zitten zo dicht op je lip dat je amper privacy hebt. Toen we dit plekje kozen, wilden we goedkoop uit zijn. Domme zet.

Geld is momenteel onze grootste kopzorg. We hadden plannen om hier eten, medicijnen, gereedschap, extra kleren, kaarten en zelfs een fiets op te slaan, maar contant geld? Daar dachten we niet aan. Twee dagen geleden, toen duidelijk werd dat de arrestaties weer losbarstten, konden we niks van de bank halen – te vroeg in de ochtend. Nu zijn onze rekeningen vast geblokkeerd. Wat we hebben? Een schamele 70 dollar, van ons vieren bij elkaar geschraapt. (Voor de lezer: een "dollar" was het betaalmiddel in de VS in het Oude Tijdperk. In 1991 kocht je voor twee dollar een brood of een half pond suiker.)

Behalve die fiets hebben we geen vervoer. Volgens plan lieten we onze auto's achter, want de politie speurt daarnaar. Zelfs als we een auto hadden gehouden, zouden we niet kunnen tanken. Onze rantsoenkaarten voor brandstof hebben een magnetische code met ons persoonsnummer. De computer bij het tankstation zou meteen zien dat de kaart geblokkeerd is en de overheid tippen waar we zijn.

Gisteren fietste George, onze link met eenheid 9, langs om te praten. Het gaat bij hen iets beter, maar ook niet heel veel beter. Met z'n zessen hebben ze zo'n 400 dollar, maar ze zitten opgepropt in een nog beroerder hol dan wij. Ze hebben vier auto's en een flinke voorraad benzine. Carl Smith, een van hen, knutselde valse kentekenplaten voor hun wagens. Dat hadden wij ook moeten doen, maar te laat. Ze gaven George 50 dollar en een auto, die hij dankbaar aannam. Brandstof wilden ze niet afstaan, behalve één volle tank bij de auto.

We hadden te weinig geld om een ander onderkomen te huren, en niet genoeg benzine om naar onze wapenbergplaats in Pennsylvania te rijden en terug. Zelfs eten kopen wordt krap – we hebben nog voor vier dagen voedsel. Over tien dagen gaat het netwerk van start, maar tot die tijd staan we er alleen voor. En als we dan aansluiten, wordt verwacht dat we onze shit op orde hebben en klaar zijn om samen met andere eenheden klappen uit te delen.

Met meer geld zouden we alles kunnen ritselen, zelfs het benzineprobleem. Op de zwarte markt kost benzine 2 dollar per liter, bijna dubbel zoveel als bij de pomp. We lulden tot de middag over

onze situatie, tot we wanhopig besloten om niet langer te treuzelen maar geld te gaan halen. Henry en ik zouden het vuile werk doen, want George mocht niet gepakt worden – hij is de enige die de netwerkcode kent.

Katherine toverde ons uiterlijk om. Ze doet aan amateurtoneel en heeft spul en de handigheid om je onherkenbaar te maken. Mijn plan? De eerste de beste slijterij binnenvallen, de bediende een steen op zijn kop rammen en de kassa leeghalen. Maar Henry vond dat een slecht idee. Hij zei dat we geen middelen moesten gebruiken die tegen onze principes ingaan. Als we het publiek gaan beroven om te overleven, zien ze ons als ordinaire boeven, hoe nobel onze doelen ook zijn. Erger nog, we zouden zelf zo over onszelf gaan denken.

Henry ziet alles door de lens van onze ideologie. Als het daar niet mee strookt, wil hij er niks mee te maken hebben. Lijkt onpraktisch, maar ik denk dat hij gelijk heeft. Alleen door onze overtuigingen te leven, dag in dag uit, houden we de morele kracht om de shitstorm die komt te overwinnen. Dus hij overtuigde me: als we slijterijen overvallen, doen we het op een sociaal bewuste manier. Als we iemand een tik verkopen, dan iemand die het verdient.

We sloegen de gele gids open bij “drankwinkels” en vergeleken die met een lijst van ondersteunende leden van het College voor Menselijk Samenleven van Noord-Virginia. Die lijst had een meisje dat we daar naartoe stuurde om als “vrijwilliger” te komen werken gejat. We kozen Berman’s Likeur en Wijn, eigenaar Saul I. Berman. Geen bakstenen bij de hand, dus maakten we knuppels: stevige stukken Ivory-zeep in een lange, sterke skisok. Henry nam ook een inklapbaar mes mee.

We parkeerden om de hoek van Berman’s slijterij. Binnen was geen klant te bekennen, alleen een neger achter de kassa. Henry vroeg om een fles wodka op een hoge plank achter de toonbank. Toen die gast zich omdraaide, sloeg ik hem met mijn “Ivory Special” op zijn achterhoofd. Hij zakte stil in elkaar, bleef roerloos liggen. Henry plunderde de kassa en een sigarendoos onder de toonbank vol grote biljetten. We liepen naar buiten, richting auto. Score: iets meer dan 800 dollar. Makkelijker dan gedacht.

Drie winkels verder bleef Henry staan, wees naar een bord: “Berman’s delicatessenwinkel”. Zonder te twijfelen duwde hij de deur open en stormde naar binnen. Gedreven door een roekeloze opwelling volgde ik hem, in plaats van hem te stoppen. Berman zelf stond achter de toonbank, achterin. Henry lokte hem naar voren door te vragen naar de prijs van een product dat hij van achter de toonbank niet goed kon zien. Toen Berman langs me liep, mepte ik hem zo hard als ik kon op zijn achterhoofd. Het stuk zeep brak door de klap. Berman viel, schreeuwend als een varken. Hij begon naar de achterkant van de winkel te kruipen, brullend hard genoeg om de doden te wekken. Ik stond als versteend, geschrokken van het geschreeuw.

Maar Henry? Die sprong op Berman’s rug, greep zijn haar, en sneed in één vloeiende beweging zijn keel door, van oor tot oor. Stilte, een seconde lang. Toen stormde een dikke, monsterlijke vrouw van een jaar of 60 – waarschijnlijk Berman’s vrouw – uit een achterkamertje, zwaaiend met een vleesmes, schreeuwend als een sirene. Henry smeet een grote pot koosjere uien naar haar kop, raak. Ze viel neer tussen de uien en glasscherven. Henry plunderde de kassa, vond nog een sigarendoos met biljetten, en graaide die leeg. Ik kwam uit mijn trance, volgde Henry naar

buiten terwijl die vrouw weer begon te gillen. Henry greep mijn arm om te zorgen dat ik niet ging rennen. In minder dan vijftien seconden waren we bij de auto, maar het voelde als een eeuwigheid. Ik was doodsbang. Het duurde meer dan een uur voor ik stopte met trillen en zonder stotteren kon praten. Wat een terrorist, die Henry!

Totaalscore: 1426 dollar, genoeg om twee maanden eten te kopen voor ons vieren. Maar één ding was duidelijk: Henry moet de volgende slijterijen doen. Ik trek het psychisch niet, al dacht ik dat ik het prima aankon tot Berman begon te schreeuwen.

19 september 1991

Teruglezend wat ik schreef, kan ik amper geloven dat het echt gebeurde. Voor de huiszoekingen van twee jaar geleden was mijn leven zo normaal als het maar kon in deze klotetijd. Zelfs na mijn arrestatie en het verlies van mijn labbaan leefde ik nog zoals anderen, met klussen als consulent en wat specialistische jobs hier in de buurt. Alleen mijn werk voor de Organisatie was anders. Nu is alles een chaos, een grote onzekere bende. Als ik aan de toekomst denk, word ik somber. Wat er gaat gebeuren? Geen idee, maar mijn rustige, geordende leventje komt nooit meer terug. Dit schrijven voelt als het begin van een dagboek. Misschien helpt het om mijn gedachten op papier te zetten, om de boel te ordenen, om te wennen aan deze nieuwe manier van leven.

Grappig hoe die opwinding van de eerste nacht is vervlogen. Nu heb ik het gevoel alleen maar zorgen te hebben. Misschien helpt een nieuwe omgeving. Henry en ik gaan naar Pennsylvania om onze wapens op te graven. George en Katherine zoeken een betere plek om te wonen.

Vandaag regelden we onze trip. Eerst wilden we met het openbaar vervoer naar Bellafonte en de laatste negen kilometer naar de bergplaats in het bos lopen. Maar nu we een auto hebben, gebruiken we die. We rekenden uit dat we 23 liter benzine nodig hebben, bovenop wat al in de tank zit, voor de heen- en terugreis. Voor de zekerheid kochten we twee jerrycans van 25 liter bij een taxibedrijf in Alexandria dat een deel van hun rantsoen op de zwarte markt verkoopt. Met al die rantsoenering de laatste jaren is ook de corruptie overal toegenomen. Die hele Watergate-shit van jaren geleden, waar bleek dat de politieke kopstukken corrupt waren, is doorgedrongen tot de gewone man. Toen mensen zagen dat de elite niet deugde, gingen ze zelf het Systeem belazeren. De rantsoenering en de influx van niet-blanken in de bureaucratie hebben die corruptie alleen maar erger gemaakt.

De Organisatie klaagt altijd wel over die corruptie, maar nu zie ik hoe het ons helpt. Als iedereen zich aan de regels hield, konden we als ondergrondse beweging niet bestaan. Geen benzine op de zwarte markt, geen kans om bureaucratie te omzeilen. Een paar dollar smeergeld aan een ambtenaar of een receptionist en je bent los. Hoe meer het hier op een bananenrepubliek lijkt, hoe makkelijker wij opereren. Maar ja, al die open handen kosten klauwen met geld. Filosofisch gezien maakt niet tirannie, maar corruptie een revolutie mogelijk. Een sterke, vitale regering, hoe onderdrukkend ook, hoeft niet bang te zijn voor opstand. Maar een corrupte, inefficiënte bende? Die is rijp voor de val. Het Systeem is beide – corrupt én onderdrukkend – en we moeten die corruptie dankbaar omarmen.

De stilte in de kranten baart me zorgen. Dat Berman-gedoe van een paar dagen terug werd, logisch, niet aan ons gelinkt. Slechts een klein berichtje in de krant vandaag. Overvallen, zelfs met moord, zijn tegenwoordig zo normaal dat ze amper meer opvallen dan een verkeersongeluk. Maar waarom zwijgen ze over die mislukte arrestatiegolf van afgelopen woensdag? Meer dan 2000 Organisatieleden glipten door hun vingers, en geen woord erover. De media werken hand in hand met de politieke politie, dat is duidelijk, maar wat is hun plan? Een klein artikeltje van Associated Press gisteren meldde dat negen “racisten” in Chicago en vier in Los Angeles waren gepakt, duidelijk van onze Organisatie, maar zonder details. Vreemd.

Houden ze het stil om niet af te gaan? Zo zijn ze niet. Misschien vermoeden ze dat we te makkelijk ontsnapten en zijn ze bang dat een deel van het publiek ons steunt. Ze willen niks zeggen wat onze sympathisanten aanmoedigt. Maar we moeten scherp blijven, niet denken dat hun “niks aan de hand”-show betekent dat we veilig zijn. De politieke politie smeedt vast een plan om ons te grazen te nemen. Het wordt een opluchting als het netwerk over tien dagen draait en onze informanten weer info doorspelen over wat die rakkers van plan zijn.

Voor nu leunen we op onze vermommingen. We hebben ons haar geknipt, geverfd of gebleekt. Ik draag nu een bril met een groot montuur in plaats van mijn oude randloze. Katherine heeft haar contactlenzen ingeruild voor een bril. Henry ging het verst: baard en snor eraf. We hebben allemaal goeie valse rijbewijzen, al vallen die door de mand als ze worden gecheckt tegen overheidsdata.

Als we weer zoiets als die overvallen moeten doen, kan Katherine ons uiterlijk in een oogwenk veranderen – een derde identiteit. Ze heeft pruiken, kunststof stukjes voor in je neus of mond die je gezicht en zelfs je stem veranderen. Niet comfortabel, maar een paar uur houd je het wel vol. Net zoals ik zonder bril kan, als het moet.

Morgen wordt een lange, zware dag.

III - Wapens en chaos

18 september 1991

De afgelopen twee dagen waren een grote teringzooi aan fouten, en vandaag scheelde het weinig of het werd een complete ramp. Toen de anderen eindelijk klaar waren om te stoppen met lullen, staken we onze koppen bij elkaar om te bedenken wat we moesten doen. Eerste punt: wapens regelen en een betere schuilplek vinden.

Ons clubje – wij vieren – huurde dit krot van een appartement zes maanden geleden onder een valse naam, gewoon voor de zekerheid. We waren net op tijd, want die nieuwe wet die huisbazen dwingt om huurdersgegevens en persoonsnummers aan de smerissen door te geven – dezelfde nummers die je nodig hebt voor een bankrekening – kwam eraan. Omdat we hier nooit echt zijn geweest, weet ik zeker dat de politieke politie dit adres niet aan ons linkt. Maar het is een krappe bende, veel te klein om lang met z'n allen te wonen, en de buren zitten zo dicht op je lip dat je amper privacy hebt. Toen we dit plekje kozen, wilden we goedkoop uit zijn. Domme zet.

Geld is momenteel onze grootste kopzorg. We hadden plannen om hier eten, medicijnen, gereedschap, extra kleren, kaarten en zelfs een fiets op te slaan, maar contant geld? Daar dachten we niet aan. Twee dagen geleden, toen duidelijk werd dat de arrestaties weer losbarstten, konden we niks van de bank halen – te vroeg in de ochtend. Nu zijn onze rekeningen vast geblokkeerd. Wat we hebben? Een schamele 70 dollar, van ons vieren bij elkaar geschraapt. (Voor de lezer: een "dollar" was het betaalmiddel in de VS in het Oude Tijdperk. In 1991 kocht je voor twee dollar een brood of een half pond suiker.)

Behalve die fiets hebben we geen vervoer. Volgens plan lieten we onze auto's achter, want de politie speurt daarnaar. Zelfs als we een auto hadden gehouden, zouden we niet kunnen tanken. Onze rantsoenkaarten voor brandstof hebben een magnetische code met ons persoonsnummer. De computer bij het tankstation zou meteen zien dat de kaart geblokkeerd is en de overheid tippen waar we zijn.

Gisteren fietste George, onze link met eenheid 9, langs om te praten. Het gaat bij hen iets beter, maar ook niet heel veel beter. Met z'n zessen hebben ze zo'n 400 dollar, maar ze zitten opgepropt in een nog beroerder hol dan wij. Ze hebben vier auto's en een flinke voorraad benzine. Carl Smith, een van hen, knutselde valse kentekenplaten voor hun wagens. Dat hadden wij ook moeten doen, maar te laat. Ze gaven George 50 dollar en een auto, die hij dankbaar aannam. Brandstof wilden ze niet afstaan, behalve één volle tank bij de auto.

We hadden te weinig geld om een ander onderkomen te huren, en niet genoeg benzine om naar onze wapenbergplaats in Pennsylvania te rijden en terug. Zelfs eten kopen wordt krap – we hebben nog voor vier dagen voedsel. Over tien dagen gaat het netwerk van start, maar tot die tijd staan we er alleen voor. En als we dan aansluiten, wordt verwacht dat we onze shit op orde hebben en klaar zijn om samen met andere eenheden klappen uit te delen.

Met meer geld zouden we alles kunnen ritselen, zelfs het benzineprobleem. Op de zwarte markt kost benzine 2 dollar per liter, bijna dubbel zoveel als bij de pomp. We lulden tot de middag over

onze situatie, tot we wanhopig besloten om niet langer te treuzelen maar geld te gaan halen. Henry en ik zouden het vuile werk doen, want George mocht niet gepakt worden – hij is de enige die de netwerkcode kent.

Katherine toverde ons uiterlijk om. Ze doet aan amateurtoneel en heeft spul en de handigheid om je onherkenbaar te maken. Mijn plan? De eerste de beste slijterij binnenvallen, de bediende een steen op zijn kop rammen en de kassa leeghalen. Maar Henry vond dat een slecht idee. Hij zei dat we geen middelen moesten gebruiken die tegen onze principes ingaan. Als we het publiek gaan beroven om te overleven, zien ze ons als ordinaire boeven, hoe nobel onze doelen ook zijn. Erger nog, we zouden zelf zo over onszelf gaan denken.

Henry ziet alles door de lens van onze ideologie. Als het daar niet mee strookt, wil hij er niks mee te maken hebben. Lijkt onpraktisch, maar ik denk dat hij gelijk heeft. Alleen door onze overtuigingen te leven, dag in dag uit, houden we de morele kracht om de shitstorm die komt te overwinnen. Dus hij overtuigde me: als we slijterijen overvallen, doen we het op een sociaal bewuste manier. Als we iemand een tik verkopen, dan iemand die het verdient.

We sloegen de gele gids open bij “drankwinkels” en vergeleken die met een lijst van ondersteunende leden van het College voor Menselijk Samenleven van Noord-Virginia. Die lijst had een meisje dat we daar naartoe stuurde om als “vrijwilliger” te komen werken gejat. We kozen Berman’s Likeur en Wijn, eigenaar Saul I. Berman. Geen bakstenen bij de hand, dus maakten we knuppels: stevige stukken Ivory-zeep in een lange, sterke skisok. Henry nam ook een inklapbaar mes mee.

We parkeerden om de hoek van Berman’s slijterij. Binnen was geen klant te bekennen, alleen een neger achter de kassa. Henry vroeg om een fles wodka op een hoge plank achter de toonbank. Toen die gast zich omdraaide, sloeg ik hem met mijn “Ivory Special” op zijn achterhoofd. Hij zakte stil in elkaar, bleef roerloos liggen. Henry plunderde de kassa en een sigarendoos onder de toonbank vol grote biljetten. We liepen naar buiten, richting auto. Score: iets meer dan 800 dollar. Makkelijker dan gedacht.

Drie winkels verder bleef Henry staan, wees naar een bord: “Berman’s delicatessenwinkel”. Zonder te twijfelen duwde hij de deur open en stormde naar binnen. Gedreven door een roekeloze opwelling volgde ik hem, in plaats van hem te stoppen. Berman zelf stond achter de toonbank, achterin. Henry lokte hem naar voren door te vragen naar de prijs van een product dat hij van achter de toonbank niet goed kon zien. Toen Berman langs me liep, mepte ik hem zo hard als ik kon op zijn achterhoofd. Het stuk zeep brak door de klap. Berman viel, schreeuwend als een varken. Hij begon naar de achterkant van de winkel te kruipen, brullend hard genoeg om de doden te wekken. Ik stond als versteend, geschrokken van het geschreeuw.

Maar Henry? Die sprong op Berman’s rug, greep zijn haar, en sneed in één vloeiende beweging zijn keel door, van oor tot oor. Stilte, een seconde lang. Toen stormde een dikke, monsterlijke vrouw van een jaar of 60 – waarschijnlijk Berman’s vrouw – uit een achterkamertje, zwaaiend met een vleesmes, schreeuwend als een sirene. Henry smeet een grote pot koosjere uien naar haar kop, raak. Ze viel neer tussen de uien en glasscherven. Henry plunderde de kassa, vond nog een sigarendoos met biljetten, en graaide die leeg. Ik kwam uit mijn trance, volgde Henry naar

buiten terwijl die vrouw weer begon te gillen. Henry greep mijn arm om te zorgen dat ik niet ging rennen. In minder dan vijftien seconden waren we bij de auto, maar het voelde als een eeuwigheid. Ik was doodsbang. Het duurde meer dan een uur voor ik stopte met trillen en zonder stotteren kon praten. Wat een terrorist, die Henry!

Totaalscore: 1426 dollar, genoeg om twee maanden eten te kopen voor ons vieren. Maar één ding was duidelijk: Henry moet de volgende slijterijen doen. Ik trek het psychisch niet, al dacht ik dat ik het prima aankon tot Berman begon te schreeuwen.

19 september 1991

Teruglezend wat ik schreef, kan ik amper geloven dat het echt gebeurde. Voor de huiszoekingen van twee jaar geleden was mijn leven zo normaal als het maar kon in deze klotetijd. Zelfs na mijn arrestatie en het verlies van mijn labbaan leefde ik nog zoals anderen, met klussen als consulent en wat specialistische jobs hier in de buurt. Alleen mijn werk voor de Organisatie was anders. Nu is alles een chaos, een grote onzekere bende. Als ik aan de toekomst denk, word ik somber. Wat er gaat gebeuren? Geen idee, maar mijn rustige, geordende leventje komt nooit meer terug. Dit schrijven voelt als het begin van een dagboek. Misschien helpt het om mijn gedachten op papier te zetten, om de boel te ordenen, om te wennen aan deze nieuwe manier van leven.

Grappig hoe die opwinding van de eerste nacht is vervlogen. Nu heb ik het gevoel alleen maar zorgen te hebben. Misschien helpt een nieuwe omgeving. Henry en ik gaan naar Pennsylvania om onze wapens op te graven. George en Katherine zoeken een betere plek om te wonen.

Vandaag regelden we onze trip. Eerst wilden we met het openbaar vervoer naar Bellafonte en de laatste negen kilometer naar de bergplaats in het bos lopen. Maar nu we een auto hebben, gebruiken we die. We rekenden uit dat we 23 liter benzine nodig hebben, bovenop wat al in de tank zit, voor de heen- en terugreis. Voor de zekerheid kochten we twee jerrycans van 25 liter bij een taxibedrijf in Alexandria dat een deel van hun rantsoen op de zwarte markt verkoopt. Met al die rantsoenering de laatste jaren is ook de corruptie overal toegenomen. Die hele Watergate-shit van jaren geleden, waar bleek dat de politieke kopstukken corrupt waren, is doorgedrongen tot de gewone man. Toen mensen zagen dat de elite niet deugde, gingen ze zelf het Systeem belazeren. De rantsoenering en de influx van niet-blanken in de bureaucratie hebben die corruptie alleen maar erger gemaakt.

De Organisatie klaagt altijd wel over die corruptie, maar nu zie ik hoe het ons helpt. Als iedereen zich aan de regels hield, konden we als ondergrondse beweging niet bestaan. Geen benzine op de zwarte markt, geen kans om bureaucratie te omzeilen. Een paar dollar smeergeld aan een ambtenaar of een receptionist en je bent los. Hoe meer het hier op een bananenrepubliek lijkt, hoe makkelijker wij opereren. Maar ja, al die open handen kosten klauwen met geld. Filosofisch gezien maakt niet tirannie, maar corruptie een revolutie mogelijk. Een sterke, vitale regering, hoe onderdrukkend ook, hoeft niet bang te zijn voor opstand. Maar een corrupte, inefficiënte bende? Die is rijp voor de val. Het Systeem is beide – corrupt én onderdrukkend – en we moeten die corruptie dankbaar omarmen.

De stilte in de kranten baart me zorgen. Dat Berman-gedoe van een paar dagen terug werd, logisch, niet aan ons gelinkt. Slechts een klein berichtje in de krant vandaag. Overvallen, zelfs met moord, zijn tegenwoordig zo normaal dat ze amper meer opvallen dan een verkeersongeluk. Maar waarom zwijgen ze over die mislukte arrestatiegolf van afgelopen woensdag? Meer dan 2000 Organisatieleden glipten door hun vingers, en geen woord erover. De media werken hand in hand met de politieke politie, dat is duidelijk, maar wat is hun plan? Een klein artikeltje van Associated Press gisteren meldde dat negen “racisten” in Chicago en vier in Los Angeles waren gepakt, duidelijk van onze Organisatie, maar zonder details. Vreemd.

Houden ze het stil om niet af te gaan? Zo zijn ze niet. Misschien vermoeden ze dat we te makkelijk ontsnapten en zijn ze bang dat een deel van het publiek ons steunt. Ze willen niks zeggen wat onze sympathisanten aanmoedigt. Maar we moeten scherp blijven, niet denken dat hun “niks aan de hand”-show betekent dat we veilig zijn. De politieke politie smeedt vast een plan om ons te grazen te nemen. Het wordt een opluchting als het netwerk over tien dagen draait en onze informanten weer info doorspelen over wat die rakkers van plan zijn.

Voor nu leunen we op onze vermommingen. We hebben ons haar geknipt, geverfd of gebleekt. Ik draag nu een bril met een groot montuur in plaats van mijn oude randloze. Katherine heeft haar contactlenzen ingeruild voor een bril. Henry ging het verst: baard en snor eraf. We hebben allemaal goeie valse rijbewijzen, al vallen die door de mand als ze worden gecheckt tegen overheidsdata.

Als we weer zoiets als die overvallen moeten doen, kan Katherine ons uiterlijk in een oogwenk veranderen – een derde identiteit. Ze heeft pruiken, kunststof stukjes voor in je neus of mond die je gezicht en zelfs je stem veranderen. Niet comfortabel, maar een paar uur houd je het wel vol. Net zoals ik zonder bril kan, als het moet.

Morgen wordt een lange, zware dag.

IV - Netwerken in de schaduw

30 september 1991

Wat een kloteweek. Zoveel werk dat ik geen seconde had om te schrijven. Ons plan voor het netwerk leek simpel, maar het uitvoeren? Een grote teringzooi. Ik zat tot mijn nek in de shit, en het onderstreepte weer dat zelfs de beste plannen in elkaar donderen als je geen ruimte hebt voor onverwachte ellende.

Het communicatienetwerk van de Organisatie draait op twee pijlers: koeriers die hun nek riskeren en speciale radiozenders. Ik ben niet alleen verantwoordelijk voor onze eigen radio-ontvanger, maar ook voor het onderhoud en beheer van de ontvangers van elf andere eenheden in de regio Washington, plus die van het Washington Veld Commando (WVC) en eenheid 9. Wat mijn week echt naar de klote joeg, was de last-minute oproep van het WVC om eenheid 8 ook een ontvanger te bezorgen. En raad wie de spullen mocht regelen? Juist, ik.

Het netwerk werkt zo: alles dat noodzakelijk is om te bespreken – situatie-updates, lang overleg – gaat face-to-face. Telefoons gebruiken we normaal niet, want het telefoonbedrijf houdt elk gesprek bij in een computer, en de politieke politie luistert mee. Alleen in noodgevallen gebruiken we de lijn. Korte, routineuze berichten? Die gaan via de radio, gecodeerd. De Organisatie heeft een “woordenboek” met bijna 800 standaardberichten, elk met een driecijferige code. Bijvoorbeeld, “206” kan betekenen: “De operatie voor eenheid zes is opgeschort tot nader order.” Elke eenheid heeft iemand die dat woordenboek uit z’n kop kent en de codes ontcijfert. Bij ons is dat George.

Klinkt ingewikkeld, maar dat valt mee. Het woordenboek is logisch opgebouwd. Als je de basis snapt, zit het zo in je hoofd. De codes wisselen elke paar dagen, maar George hoeft alleen de nieuwe sleutel te kennen om de rest uit te vogelen. Zo communiceren we veilig met simpele, draagbare spullen. Onze uitzendingen duren nooit langer dan een seconde en worden maar zelden uitgezonden, dus de politieke politie kan onze zenders niet traceren of de codes kraken. Onze ontvangers? Simpeler dan een transistorradio, met een display dat de code vasthoudt, of je nou kijkt of niet. Mijn grootste wapenfeit voor de Organisatie? Het ontwerpen en bouwen van die communicatieapparatuur.

Zondag stuurde het WVC de eerste berichten naar alle eenheden in de regio. Elke eenheid moest zijn contactpersoon naar een gecodeerde locatie sturen voor instructies en een statusupdate. George kwam terug van die meeting en bracht het nieuws. Geen gedoe in Washington, maar het WVC maakt zich zorgen over wat onze informanten bij de politieke politie melden. Het Systeem jaagt als een dolle op ons. Honderden lui die ook maar een vleugje sympathie voor ons zouden hebben, zijn opgepakt en ondervraagd. Een paar van onze “legalen” zitten ertussen, maar het Systeem heeft niks concreets om hen vast te pinnen. Tot nu toe geen doorbraken voor hen.

De reactie van het Systeem op de Chicago-stunts van vorige week is heftiger dan we dachten. Ze werken aan een nationaal, gecomputeriseerd identiteitssysteem. Iedereen vanaf twaalf jaar krijgt een verplichte identiteitskaart, met zware straffen als je die niet bij je hebt. Agenten kunnen

je op straat aanhouden om je kaart te checken, maar het gaat verder: je hebt die kaart nodig voor alles – vliegtickets, buskaartjes, hotelkamers, ziekenhuisbezoeken. Elke verkoper, van reisbureaus tot dokters, krijgt een computerterminal, gelinkt aan een nationale databank. Je magnetische identiteitsnummer wordt ingevoerd bij elke transactie. Klopt er iets niet? Een alarm licht op bij het dichtstbijzijnde politiebureau, met je exacte locatie.

Ze sleutelen al jaren aan dit systeem, en nu is alles klaar. Alleen de burgerrechtenlui hielden het tegen, schreeuwend over een politiestaat – wat het natuurlijk ook is. Maar nu gebruikt het Systeem "de strijd tegen racisme" om die bezwaren weg te vegen. Over drie maanden is het operationeel, en ze zetten er vaart achter om het zo snel mogelijk op te zetten, met de media als cheerleaders. Later willen ze terminals bij elke kassa – restaurants, wasserijen, supermarkten. Dan heeft het Systeem iedereen bij de ballen. Met dat systeem weten ze altijd precies waar je bent en wat je doet.

We moeten slim zijn om dit te omzeilen. Volgens onze informanten is simpel vervalsen van kaarten of nummers geen optie. De centrale computer pikt valse nummers eruit, en als John Jones in Spokane boodschappen doet en tegelijk in Dallas opduikt, gaat het alarm. Zelfs als Bill Smith op een bowlingbaan staat en ineens ook bij een wasserij aan de andere kant van de stad, rinkelt de bel. Dit is een nachtmerrie, technisch al jaren mogelijk, maar we hadden nooit gedacht dat het Systeem het echt zou proberen.

George kwam met een opdracht: ik moest direct naar eenheid 2 om een technisch probleem te fixen. Normaal weet ik niet waar eenheid 2 zit – ontmoetingen gaan op neutraal terrein. Maar nu moest ik naar hun schuilplek. George gaf me de route: een boerderij in Maryland, 45 kilometer verderop. Ik nam de auto, met mijn gereedschap. Mooie plek, die boerderij – groot, met bijgebouwen, op 160.000 vierkante meter landbouw- en bosgrond. Hun eenheid heeft acht lui, iets boven gemiddeld, maar geen van hen weet het verschil tussen een volt en een ampère, of hoe je een schroevendraaier vasthoudt. Vreemd, want eenheden horen een mix van vaardigheden te hebben.

Eenheid 2 ligt dicht bij twee andere eenheden, maar te ver van de rest, vooral van eenheid 9, die de enige zender had om met het WVC te praten. Daarom besloot het WVC om eenheid 2 ook een zender te geven, maar die kregen ze niet aan de praat. Toen ik hun keuken binnenliep, snapte ik waarom. Hun zender, een auto-accu en wat losse draden lagen uitgespreid op tafel. Ondanks mijn duidelijke instructies en gemarkeerde klemmen hadden ze de accu verkeerd aangesloten – foute polariteit. Ik zuchtte, en een paar van die lui hielpen mijn spullen uit de auto te sjouwen.

Eerst checkte ik hun accu: bijna leeg. Ik zei dat ze die moesten opladen terwijl ik de zender nakeek. Oplader? Wat voor oplader, vroegen ze. Ze hadden er geen! Onze apparatuur draait op accu's die druppelsgewijs opladen via het net, want stroomstoringen en spanningsdips zijn hier dagelijkse kost. In augustus zat Washington vier dagen zonder stroom, en de spanning zakte veertien dagen lang met meer dan vijftien procent. De overheid houdt hoorzittingen, schrijft rapporten, maar het wordt alleen erger. Niemand durft te benoemen dat het pro-Israëlische buitenlandbeleid van de afgelopen twintig jaar onze olie-import naar de knoppen helpt.

Ik liet ze zien hoe ze hun auto-accu als noodoplader konden gebruiken en opende de zender. De codeereenheid, die het digitale signaal maakt, was oké – beschermd door een diode tegen polariteitsfouten. Maar drie transistors in de zender waren kapot. Het WVC had vast een reservezender, maar om dat te checken moest een koerier naar eenheid 9 om een bericht te sturen. Ik wilde het WVC niet lastigvallen, want we beperken radio-uitzendingen tot urgente zaken. Omdat eenheid 2 toch een lader nodig had, besloot ik zelf transistors en een lader te halen bij een elektronicawinkel.

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Pas na zessen 's avonds was ik terug op de boerderij. De brandstofmeter van de auto stond op "leeg" toen ik hun oprit opdraaide. Ik durfde mijn rantsoenkaart niet te gebruiken bij een pomp en wist niet waar ik in de buurt zwarte-marktbenzine kon scoren. Dus vroeg ik eenheid 2 om benzine. Wat denk je? Ze hadden maar vijf liter in hun auto en geen flauw idee waar je zwarte-marktspul kon krijgen. Hoe overleeft zo'n onbekwame bende als ondergrondse eenheid? Blijkbaar zijn dit lui die de Organisatie niet geschikt vindt voor guerrilla-acties. Vier van hen zijn schrijvers van onze publicatieafdeling, die posters en folders maken. De andere vier doen alleen logistiek – eten en spullen regelen. Niemand heeft een auto nodig, dus brandstof boeit ze niet. Uiteindelijk ging een van hen met een tuinslang benzine jatten uit een auto bij een naburige boerderij.

Toen viel de stroom uit, dus mijn soldeerbout was waardeloos. Genoeg voor die dag. De volgende dag was ik tot middernacht bezig om hun zender te fixen, want er waren meer problemen dan verwacht. Toen ik klaar was, stelde ik voor om dat ding niet in de keuken te laten staan, maar op zolder of minstens op de eerste verdieping. We vonden een goede plek en sleepten alles naar boven. Toen liet ik die klote-accu op mijn linkervoet vallen. Ik wist meteen: gebroken. Ik kon er niet meer op staan. Gevolg? Nog een nacht op die boerderij.

Ondanks hun klunzigheid waren de lui van eenheid 2 aardig. Ze waardeerden mijn werk en regelden gestolen benzine voor mijn terugreis. Ze propten mijn auto ook vol met blikken eten – blijkbaar hebben ze daar een eindeloze voorraad van. Toen ik vroeg waar dat vandaan kwam, kreeg ik alleen een grijns en de belofte dat ze meer konden krijgen. Misschien zijn ze toch niet zo hopeloos.

Vanmorgen om een uur of tien was ik terug in ons pand. George en Henry waren weg, maar Katherine deed de garagedeur open. Ze vroeg of ik had ontbeten. Ik zei dat ik al had gegeten met eenheid 2, maar dat mijn voet me zorgen baarde – pijnlijk, gezwollen, dubbel zo groot. Ze hielp me de trap op naar onze woonruimte en bracht een bak koud water om mijn voet in te weken. Dat hielp meteen, het bonzen werd minder. Ik leunde achterover in de kussens die Katherine voor me neerlegde en vertelde hoe ik mijn voet had verneukt. We wisselden nieuwtjes uit over de afgelopen dagen.

Zij, George en Henry waren gisteren de hele dag bezig met klussen: planken maken, reparaties, schoonmaken, schilderen. Met wat meubels die we hier en daar hebben gescoord, begint het hier leefbaar te worden – een wereld van verschil met de koude, smerige machinewinkel die het was. Gisteravond kreeg George een radio-oproep voor een nieuwe WVC-meeting. Vanmorgen gingen hij en Henry samen weg, alleen zeggend dat ze de hele dag weg zouden zijn.

Ik moet even zijn ingedut, want toen ik wakker werd was ik alleen en mijn voetenbad lauw. Mijn voet voelde beter, de zwelling was minder. Tijd voor een douche. Onze douche is een provisorische kast met koud water, die Henry en ik vorige week in elkaar flansten. We deden het loodgieterswerk, hingen een lamp op, en Katherine plakte de wanden en vloer dicht met waterdichte vinylfolie. De kast komt uit in de kamer waar George, Henry en ik slapen. De andere twee kamers boven zijn Katherines slaapkamer en een gemeenschappelijke ruimte die ook als keuken en eetkamer dient.

Ik kleedde me uit, pakte een handdoek en opende de douchedeur. En daar stond Katherine – nat, naakt, prachtig, zich afdrogend onder de simpele lamp. Ze keek me aan, niet verrast, zei niks. Ik stond daar, en in plaats van sorry te zeggen en de deur te sluiten, stak ik impulsief mijn armen naar haar uit. Ze stapte aarzelend naar me toe. De natuur nam het over.

We lagen daarna lang in bed, pratend. Voor het eerst sprak ik echt met Katherine, alleen. Onder die koele, professionele buitenkant is ze warm, gevoelig, vrouwelijk. Vier jaar geleden, voor de wapenrazzia's, was ze secretaresse van een politicus. Ze deelde een appartement in Washington met een andere meid die ook op Capitol Hill werkte. Op een avond kwam Katherine thuis en vond haar huisgenoot in een plas bloed, verkracht en vermoord door een zwarte inbreker. Daarom kocht ze een pistool en hield het, zelfs na de wet-Cohen. Bij de razzia's van 1989 werd ze, net als bijna een miljoen anderen, opgepakt.

In het detentiecentrum ontmoette ze George. Katherine was voorheen a-politiek, een "liberaal" op de automatische piloot, zoals de meeste mensen. Ze slikte de onzin van de media en de overheid zonder nadenken. Geen fanatieke liberaal met schuldgevoel of zelfhaat. Na hun vrijlating gaf George haar boeken over ras, geschiedenis en Organisatie-publicaties. Voor het eerst dacht ze serieus na over raciale, sociale en politieke problemen. Ze zag door de "gelijkheids"leugen van het Systeem heen en leerde over de rol van joden als aanstichters van chaos en verval. Bovenal vormde ze een blank raciaal bewustzijn, een verademing na een leven van hersenspoeling welke haar tot een geïsoleerd individu reduceerde.

Ze verloor haar baan bij het congres na haar arrestatie en ging twee maanden later voor de Organisatie werken als typiste op de publicatieafdeling. Slim en hardwerkend, werd ze snel corrector, daarna bureauredactrice. Ze schreef artikelen, vooral over vrouwen in de beweging, en werd vorige maand redactrice van een nieuw vrouwenblad. Dat ligt nu stil, maar haar theaterervaring maakt haar een kei in make-up en vermommingen, cruciaal voor ons werk.

Hoewel ze George als eerste ontmoette, was er nooit iets romantisch tussen hen. George was toen nog getrouwd, en zijn vrouw keurde zijn Organisatie-werk af. Nadat zij hem verliet en Katherine bij de Organisatie kwam, waren ze te druk voor contact. Dat ze nu in dezelfde eenheid zitten, is toeval. Maar George heeft duidelijk een oogje op haar. Ik dacht altijd dat er iets speelde tussen hen, door hoe hij zich gedraagt. Tot vanmorgen hield ik mijn gevoelens voor Katherine in bedwang, want George is onze theoretische leider. Nu is het dus een tikje ingewikkeld. Als George dit niet aankan, krijgen we spanningen. Dan moeten we misschien mensen ruilen met andere eenheden.

Maar er zijn grotere zorgen. Toen George en Henry 's avonds terugkwamen, hoorde ik wat ze de hele dag deden: het FBI-hoofdbureau in de stad verkennen. Onze eenheid krijgt de klus om dat ding op te blazen! De opdracht komt rechtstreeks van het Revolutionaire Commando. Een gast van het Oostelijk Commando Centrum was zondag bij de WVC-vergadering om met de eenheidsleiders te praten en een team te kiezen. Het Revolutionaire Commando wil de politieke politie raken voor ze te veel "legalen" oppakken of dat identiteitssysteem af hebben.

George bracht gisteren verslag uit na een tweede WVC-meeting. Eenheid 8 was er ook en gaat ons helpen. Het plan: eenheid 8 regelt vijf tot tien ton explosieven. Wij kapen een vrachtwagen die een officiële levering aan het FBI-hoofdbureau doet, ontmoeten eenheid 8 om de lading te wisselen voor explosieven, rijden het FBI-gebouw binnen bij goederenontvangst, stellen een timer in en maken dat we wegkomen. Eenheid 9 regelt de explosieven, wij de rest – inclusief schema's en procedures van de FBI-goederenontvangst. Deadline: tien dagen. Mijn klus? De bom ontwerpen en bouwen.

V - Bom voor de FBI

3 oktober 1991

Ik ben klaar met het kluswerk aan ons FBI-project. Gisteravond rondde ik het alarmsysteem voor het buitenterrein bij ons pand af, en vandaag heb ik me kapot gezwoegd aan onze noodontsnappingstunnel. Aan de zijkanten en achterkant van het pand begroef ik drukgevoelige matten, gekoppeld aan een lamp en een zoemer binnen. Dat zijn van die strips die ze in winkels onder deurmatten leggen om klanten te spotten – metalen stroken in flexibel plastic, waterdicht. Met een paar centimeter aarde erover zie je ze niet, maar ze waarschuwen ons zodra iemand erop trapt. Voor de voorkant, waar alles onder beton ligt, was dat geen optie. Ik overwoog een ultrasone bewegingsmelder, maar die werd te link. Uiteindelijk koos ik voor een lichtstraal met fotocel tussen de hekpalen. Om die straal onzichtbaar te houden, moest ik hem in een paal verbergen en een kleine reflector aan de overkant monteren. Dat was een klote-klus: gaten boren, pielen tot het werkte. Katherine was een kei, ze stelde de reflector precies af terwijl ik met de lichtbron en fotocel rommelde.

Haar idee was om het alarmsysteem zo te tweaken dat het niet alleen direct loeit als iemand op een mat stapt of de straal breekt, maar ook een elektrische klok in de garage inschakelt. Zo weten we of er iemand rond het pand heeft gesnuffeld terwijl we weg waren, en wanneer. Bij het opruimen van een gore hoop lege oliekannen, vette lappen en andere troep uit de werkput in de garage – waar ze ooit auto's olie gaven – vonden we een stalen rooster in de betonnen vloer. Daaronder zat een rioolbuis, een betonnen pijp van een meter twintig doorsnee. We wrikten het rooster los en ontdekten dat je erdoor kunt kruipen. De buis loopt 400 meter naar een open afwateringsgreppel. Onderweg komen er een dozijn kleinere pijpen op uit, waarschijnlijk van de wegafvoer.

Aan het eind van de buis zit een rooster van anderhalve centimeter dikke stalen stangen, vastgebetonneerd. Vandaag kroop ik erheen met een ijzerzaag en zaagde alle stangen door, op twee na. Het rooster blijft stevig zitten, maar met wat moeite kun je het ver genoeg buigen om eruit te kruipen. Ik deed het, keek rond. De greppel is overwoekerd, amper zichtbaar vanaf de weg. Ons pand is niet te zien vanaf de weg – er staan gebouwen tussen. Terug in het riool grijnsde ik tevreden, tot ik het rooster weer op z'n plek boog. Maar godver, die lui van de oude garage moeten jarenlang hun afgewerkte olie in dat riool hebben geflikkerd. Bij de werkput lag een tien centimeter dikke laag zwarte oliemodder. Toen ik terugkroop naar de garage zat ik onder de smurrie. Henry en George waren weg, dus Katherine dwong me om me uit te kleden en spoot me schoon met de brandslang in de werkput voor ik naar boven mocht voor een douche. Mijn kleren en schoenen waren rijp voor de vuilnisbak – die gooide ze weg. Bij elke ijskoude douche heb ik er spijt van dat Henry en ik geen warm water hebben geregeld.

6 oktober 1991

Vandaag rondde ik het ontstekingssysteem af voor de bom die we voor het FBI-gebouw gebruiken. Het mechanisme zelf was een eitje, maar ik kon het pas gister afmaken omdat ik niet

wist welke explosieven we zouden krijgen. Eenheid 8 zou een opslag bij de metro-aanleg leeghalen, maar ze hadden pech. Pas gisteren scoorden ze iets: twee kisten explosieve gelatine, waarvan één niet eens vol. Minder dan 50 kilo. Maar dat loste mijn probleem op. Die gelatine is gevoelig genoeg voor mijn zelfgemaakte ontsteker, en 50 kilo is ruim voldoende om de hoofdlading te triggeren, wat eenheid 8 ook nog vindt.

Ik pakte twee kilo gelatine in een leeg appelmoesblik, prepareerde het, stopte batterijen en een tijdsmechanisme in de bovenkant en koppelde het aan een schakelaar aan het eind van een zes meter lange verlengkabel. Als we de vrachtwagen volladen met explosieven, komt het blik achterop, bovenop de kisten gelatine. We prikken kleine gaten in de wand van de oplegger en de cabine om de kabel naar de schakelaar in de cabine te leiden. Henry – waarschijnlijk hij – rijdt de wagen naar de goederenontvangst van het FBI-gebouw. Voor hij uitstapt, zet hij de schakelaar om, het tijdsmechanisme start, en tien minuten later: boem. Als we geluk hebben, betekent dat het einde van het FBI-gebouw en het drie miljard dollar kostende computercomplex voor dat verdomde identiteitssysteem.

Zes of zeven jaar geleden, toen ze "proefballonnen" oplieten over dat identiteitssysteem, zeiden ze dat het was om illegale vreemdelingen op te sporen voor deportatie. Sommige burgers waren achterdochtig, maar de meesten slikten het. Vakbondsleden, bang dat niet-blanke illegalen hun banen inpikten, vonden het een topplan. Liberalen waren tegen, want het was "racistisch" – illegalen waren bijna altijd niet-blank. Maar toen de overheid iedereen die twee jaar over de Mexicaanse grens was automatisch burgerschap gaf, smolt dat verzet weg, behalve bij een paar diehard vrijheidsfanaten. Het Systeem manipuleerde het publiek moeiteloos – naïeve "conservatieven" en verwende "liberalen". Zelfs vrijheidslui, anti-overheid, werden geïntimideerd om akkoord te gaan met Big Brothers gezwets dat het systeem nodig is om "racisten" zoals wij uit te roeien.

Als het alleen om de vrijheid van Amerikanen ging, was de Organisatie amper nodig. Amerikanen hebben hun recht op vrijheid verspeeld. Slavernij past bij een volk dat zo sloom, genotzuchtig, onverschillig, goedgelovig en goedaardig is als wij. We zíjn al slaven. Een sluwe, vreemde minderheid heeft ketens om onze koppen gesmeed. Die geestelijke ketens zijn erger dan de ijzeren die eraan komen. Waarom kwamen we 35 jaar geleden niet in opstand, toen ze onze scholen afpakten en er raciaal gemixte jungles van maakten? Waarom schopten we ze 50 jaar geleden niet het land uit, in plaats van ons te laten gebruiken als kanonnenvoer in hun oorlog om Europa te knechten? Waarom sloegen we drie jaar geleden niet terug, toen ze onze wapens inpikten? Waarom sleepten we die arrogante vreemdelingen niet de straat op om hun kelen door te snijden? Waarom verbrandden we ze niet op brandstapels op elke straathoek? Waarom maakten we geen eind aan die opdringerige plaag uit het Oosten, in plaats van braaf onze wapens in te leveren?

Simpel: als al die shit in één keer was opgelegd, waren we in opstand gekomen. Maar de ketens werden langzaam gesmeed, schakel voor schakel. Elke nieuwe schakel leek te klein om ons druk over te maken. Het was makkelijker, veiliger, om mee te gaan. En hoe verder we zakten, hoe makkelijker het werd om nog een stap te zetten. Historici – als ons ras straks nog bestaat om ze onze geschiedenis op schrift te kunnen zetten – zullen moeten uitvogelen wat zwaarder weegt:

de opzettelijke onderwerping door verraderlijke propaganda via media, scholen, kerken en overheid, of de laksheid van onze decadente levensstijl. Hersenspoeling maakte decadentie oké, en decadentie maakte ons zwak voor hersenspoeling. We staan nu te dicht bij de bomen om het bos te zien.

Maar één ding is duidelijk: het gaat om meer dan vrijheid. Als de Organisatie faalt, verliezen we alles – onze geschiedenis, ons erfgoed, millennia van strijd en vooruitgang. De vijand wil de raciale basis van ons bestaan vernietigen. Een excuus voor falen betekent niks, want er zullen dan alleen nog ongeïnteresseerde, gekleurde zombies zijn om te luisteren. Geen blanken meer om ons te gedenken, te beschuldigen of te vergeven. Als we falen, houdt Gods experiment op, en zweeft deze planeet weer leeg door de ruimte, zonder de hogere mens.

11 oktober

Morgen is het zover! Ondanks dat eenheid 8 niet genoeg explosieven heeft geregeld, gaan we door met het FBI-project. Vanmiddag hakten we de knoop door op een meeting bij eenheid 8. Henry en ik waren erbij, samen met een hoge pief van het Revolutionaire Commando – Majoor Williams (vast een schuilnaam). Dat zo’n kopstuk opduikt, toont hoe urgent de Organisatie dit vindt. Normaal krijgen we orders van het Washington Veld Commando, met soms een afgevaardigde van het Oostelijk Commando Centrum bij grote beslissingen. Ik zag maar twee keer eerder iemand van het Revolutionaire Commando, over mijn communicatiemiddelen, vóór we ondergronds gingen. Williams’ aanwezigheid sloeg in als een bom.

Ik was erbij vanwege de bom, Henry omdat hij hem aflevert. De meeting ging over een probleem: eenheid 8 heeft niet de hoeveelheid explosieven die Ed Sanders en ik nodig achten voor een grondige klus. Ed, een ex-FBI-agent en onze explosievenman, kent het FBI-gebouw op z’n duimpje. We rekenden op minstens 5000 kilo TNT of gelijkwaardig om een groot deel van het gebouw en het computercentrum in de kelder te slopen. Voor de zekerheid vroegen we 10.000 kilo. Maar we hebben maar 2500 kilo, en dat is vooral ammoniumnitraat-kunstmest, veel minder krachtig dan TNT.

Na die twee kisten gelatine pikte eenheid 8 nog 200 kilo dynamiet uit een metro-opslag. We gaven de hoop op meer explosieven maar op. De metro gebruikt dagelijks tonnen springstof, maar het ligt verspreid in kleine voorraden, zwaar bewaakt. Twee lui van eenheid 8 werden daar bijna gesnapt bij het dynamiet. Afgelopen donderdag gingen drie van hen ’s nachts naar een groothandel in Fredericksburg, 300 kilometer verderop. Geen explosieven, maar wel 44 zakken van 50 kilo ammoniumnitraat. Met olie en goed inpakken wordt dat een bruikbare knal, maar alleen om aarde of stenen te verplaatsen. Ons originele plan ging uit van zware explosieven om door twee lagen gewapend beton te breken en een schokgolf te maken die de gevel sloopt.

Twee dagen geleden begon eenheid 8 eindelijk met wat ze meteen hadden moeten doen: een militaire opslag in Maryland leeghalen. Ed zei dat we daar een contactpersoon hebben, maar sinds vanmiddag is er geen nieuws meer van die drie. Het Revolutionaire Commando wil niet langer wachten.

De afweging: het Systeem sloopt ons door onze “legalen” op te pakken, cruciaal voor onze inkomsten. Zonder geld moeten onze ondergrondse eenheden grootschalig roven om te

overleven. Het Commando wil nu toeslaan, de FBI een dreun geven, de arrestaties stoppen en de moraal van de Organisatie boosten door het Systeem voor schut te zetten. Williams maakte duidelijk dat die doelen nu urgenter zijn dan het slopen van de bankcomputer. Maar, zoals Henry opmerkte – altijd koel en scherp – als we een zwakke klap uitdelen, zonder echte schade, mislukken die doelen én tippen we de vijand over onze plannen, wat het later moeilijker maakt om de computers te raken.

Williams snapt het risico van haastig werk, maar ziet geen andere optie. De FBI moet nu haperen, anders walsen ze ons plat. We discussieerden vooral over hoeveel schade we met 2500 kilo kunnen aanrichten. Als we, zoals gepland, een vrachtwagen door de hoofdingang van de goederenontvangst rijden en hem opblazen op de binnenplaats, knalt het in de open lucht, omringd door zwaar metselwerk. Ed en ik zijn het eens: met wat we hebben, geen structurele schade. We kunnen kantoren rond de binnenplaats verwoesten, maar de gevel blijft staan, en de keldercomputers blijven intact. Enkele honderden doden, maar de machine draait door.

Ed vroeg om een dag of twee extra om meer explosieven te zoeken, maar zijn pleidooi was zwak – ze faalden al twaalf dagen. Met dagelijks bijna honderd arrestaties van onze “legalen” kunnen we niet wachten, zei Williams, tenzij we zeker weten dat die dagen genoeg opleveren. Uiteindelijk besloten we de bom naar de eerste kelderverdieping te krijgen, via een goederen ingang aan 10th Street, naast de hoofdingang. Een explosie in de kelder is veel effectiever – waarschijnlijk stort de keldervloer in, begraaft het de computers, en sloopt het de meeste communicatie- en elektriciteitsvoorzieningen, die ook in de kelder zitten.

De grote vraag: maakt dit het gebouw langdurig onbruikbaar? Zonder plattegrond en een team ingenieurs weten we het niet. Minpunt: de keldingang wordt weinig gebruikt en is meestal dicht. Henry is klaar om met de vrachtwagen door de poort te rammen als het moet. Morgen weten we meer.

VI - Explosie in het hart

13 oktober 1991

Gisterochtend om 09:15 ging onze bom af in het nationale hoofdkwartier van de FBI. Onze zorgen over te weinig explosieven? Onzin. De ravage was gigantisch. We hebben de FBI-operaties voor weken lamgelegd, en het lijkt erop dat we ons doel hebben gehaald: hun nieuwe computersysteem is naar de klote.

Mijn dag begon gister om vier uur ’s ochtends, toen ik Ed Sanders hielp in de garage van eenheid 8. We mixten stookolie met ammoniumnitraatkunstmest. De zakken van 50 kilo stonden op een rij. Ik hield ze vast terwijl Ed met een schroevendraaier gaten prikte, net groot genoeg voor een smalle opening. Hij goot vijf liter olie per zak erin, ik plakte tape over het gat, en dan schudde ik de zakken door elkaar terwijl Ed zijn blik vulde. Drie uur lang, 44 zakken – ik was kapot.

Ondertussen hadden Henry en George een kleine vrachtwagen gestolen. Met bijna 2500 kilo explosieven hadden we geen Dayton-op-legger nodig, dus pikten ze een wagen van een kantoorartikelenbedrijf. Ze volgden hem tot hij stopte voor een levering. Toen de bestuurder – een pikzwarte neger – de laadklep opende en naar binnen ging, sprong Henry achter hem aan en maakte hem stil en snel af met zijn mes. George volgde in de auto terwijl Henry de wagen naar de garage reed. Ze kwamen aan toen Ed en ik net klaar waren. Niemand op straat had iets door, zweren ze.

We waren een half uur bezig om een ton kopieerpapier en andere kantoorshit uit de vrachtwagen te kieperen en onze dozen dynamiet en zakken kunstmest voorzichtig in te laden. Ik leidde de kabel en schakelaar van de ontsteking door een gat van de laadruimte naar de cabine. Het lijk van de bestuurder lieten we achterin liggen. George en ik scheurden in de auto naar het FBI-gebouw, Henry volgde in de vrachtwagen. Plan was om te parkeren aan 10th Street, bij de vrachtingang, en te wachten tot de keldingang openging voor een andere wagen. Henry zou twee blokken verder wachten op ons signaal via de walkietalkie.

Maar toen we langsreden, stond de keldingang al open – geen bewaker te bekennen. We waarschuwden Henry, reden zeven of acht blokken door en parkeerden op een goeie plek. Toen slenterden we langzaam terug, klokkijkend. Nog twee blokken van het FBI-gebouw, en de grond beefde onder onze voeten. Een seconde later sloeg de schokgolf toe – een oorverdovende “KA-WHOEM” – gevolgd door een voelbare schokgolf, bulderend geraas en het scherpe geluid van brekend glas overal om ons heen. Winkelruiten naast ons spatten in scherven, glassplinters regenden van de hoge gebouwen. Een zwarte rookkolom rees op.

We renden de laatste twee blokken en schrokken van wat we zagen. Het FBI-gebouw leek op het eerste gezicht intact, maar alle ramen waren weg. Bij de vrachtingang aan 10th Street golfde dikke, verstikkende rook uit de kelder – geen kans om daar naar binnen te gaan. Tientallen mensen holden van de ingang naar de centrale binnenplaats, sommigen naar buiten, anderen naar binnen, velen bloedend door glasscherven, allemaal met een kop vol shock en ongeloof.

George en ik haalden diep adem en stormden door de ingang. Niemand lette op ons. De binnenplaats was een puinhoop. De hele Pennsylvania Avenue-vleugel was ingestort, deels op de binnenplaats, deels op de straat. Een enorm gat gaapte in de bestrating, waaruit die zwarte rook opsteeg. Omgekieperde vrachtwagens, kapot meubilair en puin lagen overal – net als een schokkend aantal lichamen. De rook brandde in onze ogen en longen, de zonnige ochtend werd bijna nacht.

We waadden door een kniediepe zee van papieren, gespuwd uit misschien wel duizend dossierkasten. Ze waren van een hogere verdieping van de ingestorte vleugel naar de binnenplaats gegleden, nu een zes meter hoge, 30 meter lange berg van verwrongen kasten, hun inhoud overal verspreid. Terwijl we met een mix van afgrijzen en opluchting naar de ravage keken, dook Henry's kop op, een paar meter verderop. Hij klom uit een kloof in de berg papier en meubels. We schrokken ons rot – hij had allang weg moeten zijn, wachtend op de afgesproken plek. Hij legde uit dat alles in de kelder zo soepel ging dat hij besloot te blijven om de knal te zien. Hij zette de schakelaar van het tijdsmechanisme om terwijl hij de helling opreed, geen weg terug. Niemand keek naar hem, alleen een luie zwaai van een zwarte bewaker toen hij binnenreed. Twee andere vrachtwagens waren aan het lossen, maar Henry parkeerde zo dicht mogelijk onder het midden van de Pennsylvania Avenue-vleugel, voor zover hij kon inschatten. Hij had papieren klaar voor als iemand vragen stelde, maar niemand deed dat. Hij liep langs de bewaker, de helling af, de straat op.

Een minuut voor de knal belde hij vanuit een telefooncel de redactie van de Washington Post: "Drie weken geleden vermoordden jullie Carl Hodges in Chicago. Nu maken we de score gelijk voor jullie vriendjes bij de Politieke Politie. Binnenkort rekenen we af met jullie en de rest van de verraders. Leve Blank Amerika!" Dat zal wel wat krantenkoppen opleveren.

Henry was in een minuut terug bij het FBI-gebouw. Hij wees naar zijn aansteker en de grijsachtige rook uit de berg kasten, liet hem met een grijns in zijn zak glijden. Die gast is een eenmansleger!

Toen we wilden vertrekken, hoorde ik een kreun. Onder een stalen deur en puin lag een meisje van een jaar of twintig, half bewusteloos, haar mooie gezicht vuil en bekrast. Haar been was zwaar gebroken, bloed stroomde uit een wond in haar zij. Ik tilde de deur op, bond de wond af met haar riem – het bloeden vertraagde, maar niet genoeg. Ik scheurde een stuk van haar jurk, vouwde het tot een drukverband en hield het op de snee. George trok zijn schoenveter uit om het vast te binden. Voorzichtig droegen we haar naar het trottoir. Ze kreunde luid toen haar been werd gestrekt. Afgezien van haar been leek ze oké – ze redt het waarschijnlijk. Maar veel van de anderen niet. Toen ik over haar heen boog, hoorde ik pas het kreunen en schreeuwen van tientallen anderen op de binnenplaats. Zeven meter verder lag een vrouw, roerloos, haar gezicht bedekt met bloed, een gapende wond in haar hoofd – een beeld dat nog op mijn netvlies brandt. Schattingen zeggen zo'n 700 doden, waaronder 150 in de kelder, wier lichamen niet zijn teruggevonden. Het kan weken duren voor het puin is geruimd. Na de verslaggeving gisteren en vandaag zijn we vrijwel zeker: de computers in de kelder zijn total loss of zwaar beschadigd.

We hebben non-stop tv gekeken, kijkend hoe reddingsploegen doden en gewonden weghaalden. Het is een zware last. De meeste slachtoffers waren pionnen van het Systeem, niet meer verknocht aan hun zieke ideeën of raciaal destructieve doelen dan wij. Maar een andere manier

is er niet. Het Systeem is een kanker, te diep geworteld in ons vlees. Als we het niet vernietigen voor het ons sloopt, gaat ons hele ras eraan. We hebben dit besproken, we weten dat het gerechtvaardigd is, maar het blijft klote om ons eigen volk zo te zien lijden.

Dat Amerikanen jarenlang geen harde keuzes wilden maken, dwingt ons nu tot deze shit. Is dat niet de kern van het probleem? De verwording van ons volk door die joods-liberale-gelijkheidsplaag zit in onze zwakte, onze onwil om de rauwe realiteit te zien. Liberalisme is een kinderlijk, onderdanig wereldbeeld – geen roze crèche waar leeuwen naast lammeren liggen en iedereen lang en gelukkig leeft. Geestelijk gezonde blanken zouden dat niet eens willen, zelfs al kon het. Het is een Oosters slavenperspectief, geen vrije Westerse mindset. Maar het heeft onze hele maatschappij vergiftigd, zelfs degenen die het niet bewust slikken.

Decennia werd het rassenprobleem erger. Maar de meesten die een blank Amerika wilden, durfden de voor de hand liggende oplossingen niet aan. Zodra liberalen en joden begonnen te janken over “onmenselijkheid” of “genocide”, kropen ze in hun schulp. Omdat er geen “menselijke” oplossing was die iedereen blij maakte, negeerden ze het, hopend dat het vanzelf verdween. Dat gold ook voor het joodse probleem, immigratie, overbevolking, eugenetica – noem maar op. Het onvermogen om de waarheid te zien en harde keuzes te maken, dat is de liberale ziekte. Altijd een klein ongemak nu vermijden, tot een grote ramp later onvermijdelijk is.

Mijn maag draait als de camera inzoomt op een verminkt lijk van een meisje of zelfs een FBI-agent onder het puin. De media proberen ons neer te zetten als monsters, met bloederige close-ups en tranentrekkende interviews met nabestaanden. Suggestieve vragen: “Wat voor beesten doen dit een meisje aan?” Ze maken van de aanslag de gruwel van de eeuw. En ja, het is ongeëvenaard. Alle linkse bomaanslagen en moorden waren peanuts vergeleken hiermee. Maar toen Marxistische gebouwen in de fik vlogen tijdens de Vietnamoorlog, noemde de pers het “idealistisch protest”. Toen de Zwarte Panters de straten overnamen en vuurgevechten met de politie aangingen, interviewden ze de huilende weduwen van die gasten, niet van gesneuvelde agenten. Een communistische negerin die een rechtszaalgevecht plande en het moordwapen leverde, werd als volksheld geframed.

Maar zoals Henry de Washington Post waarschuwde: we komen de score gelijkmaken. Ooit krijgen we een eerlijke Amerikaanse pers, maar eerst moeten een paar redacteurskeeltjes worden doorgesneden.

16 oktober 1991

Ik ben terug bij mijn maten van eenheid 2. Ik krabbel dit neer onder een olielamp op hun schuurzolder, die ze voor Katherine en mij vrijmaakten. Koud en primitief, maar we hebben privacy. Eerste keer dat we een hele nacht samen zijn. We zijn hier alleen niet voor een potje rollebollen, maar om een lading munitie op te halen.

Eenheid 8, die hier vorige week naartoe ging voor explosieven voor het FBI-project, had half succes. Geen berg springstof, en wat ze vonden kwam te laat – en ze waren bijna de pineut – maar ze scoorden een shitload aan militair spul. Details kreeg ik niet, maar ze reden een 2,5-tons vrachtwagen het militaire depot in Aberdeen binnen, 40 kilometer verderop, laadden hem vol

met munitie en kwamen ermee weg, dankzij een mannetje binnen. Ze werden toch nog betrapt bij een opslagbunker en moesten zich eruit schieten. Een van hen raakte zwaar gewond, bijna dood door shock en bloedverlies, maar geen vitale organen geraakt. Het lijkt erop dat hij het haalt, al is hij te zwak om te verplaatsen.

De andere twee hielden zich bezig door de vrachtwagen te "pimpen" – nu vlak onder ons geparkeerd. Ze verfden hem in een andere kleur en maakten wat aanpassingen, zodat hij niet wordt herkend als ze terug naar Washington rijden. Het meeste spul blijft hier voor eenheden in de buurt. Het Washington Veld Commando gaf ons eerste keus. En wat een assortiment: 30 kisten fragmentatiegranaten – 750 stuks! – zijn goud waard. We nemen er twee mee. Plus 100 landmijnen, perfect voor valstrikbommen. We kiezen er twee of drie. Verder een flinke lading aan ontstekers voor bommen, mijnen, granaten, acht spoelen explosiedraad, een kist warmtegranaten en nog meer troep. Zelfs een 225 kilo zware bom voor algemeen gebruik, met 120 kilo TNT en aluminiumpoeder. Die nemen we mee om te smelten voor kleinere bommen. Ze maakten zoveel herrie bij het laden dat een bewaker ze hoorde.

Katherine en ik zijn blij dat we samen gingen, maar het is geen pretje. George wilde eerst dat Henry en ik gingen, maar Katherine flipte. Ze vond dat ze nooit mee mocht op acties, de laatste maand amper buiten onze schuilplaatsen kwam en niet de kok en poetsvrouw wilde spelen. (Noot: de vrouwenbevrijdingsbeweging was een zieke hysterie in de laatste decennia van het Oude Tijdperk. Besmette vrouwen ontkenden hun vrouwelijkheid, wilden "mensen" zijn, geen "vrouwen". Het Systeem pushte die onzin om ons ras te splijten.)

George brieste dat ze niet werd gediscrimineerd, dat haar make-up- en vermommingskills cruciaal waren en dat hij taken toedeelde op efficiëntie. Ik suste door te zeggen dat een man en vrouw met smokkelwaar minder verdacht zijn dan twee kerels, zeker nu de politie auto's doorzoekt rond Washington. Henry ging akkoord, George gaf schoorvoetend toe. Ik denk dat hij vermoedt dat Katherines uitbarsting deels komt omdat ze liever bij mij is dan alleen met hem. We hebben onze relatie niet aan iemand verteld, maar George en Henry moeten iets doorhebben. Het is een kutsituatie.

Niet alleen omdat George en Henry gezonde kerels zijn en Katherine de enige vrouw is, maar vanwege Organisatie-discipline. De Organisatie staat getrouwde stellen toe, waarbij mannen een veto hebben over orders voor hun vrouw. Maar verder gelden voor vrouwen dezelfde regels als voor mannen. Ondanks de losse sfeer in eenheden is disciplinebreuk bloedserieus. Katherine en ik hebben het erover gehad. We zien onze band niet als puur seksueel, maar zijn nog niet klaar om het officieel te maken. We moeten elkaar beter leren kennen, en onze plicht aan de Organisatie gaat voor. Toch moeten we dit snel oplossen.

VII - Media en verraders

23 oktober 1991

Vanmorgen kon ik pas weer schrijven, na die munitietrip met Katherine naar Maryland vorige week. Onze eenheid knalde er drie klussen uit in zes dagen. Volgens het nieuws is de Organisatie nu verantwoordelijk voor meer dan 200 acties door het hele land. We zitten tot onze nek in een guerrillaoorlog, geen geouwehoer meer.

Maandagavond vielen Henry, George en ik de Washington Post aan. Een snelle klus, weinig voorbereiding, maar we ruzieden eerst een paar minuten over hoe we het zouden flikken. Henry wilde de redactie in stormen, iedereen neerknallen. In plaats daarvan sloopten we een pers. Zijn plan: met z'n drieën naar binnen, naar de zesde verdieping – nieuwskamer en redactiekantoren – en met granaten en machinegeweren zoveel mogelijk mensen afmaken. Als we vlak voor hun deadline van half acht zouden toeslaan, zat iedereen er nog. George vond het te link zonder strakke planning. Honderden lui werken in dat gebouw, en het lawaai van knallende granaten en ratelende geweren zou een stormloop naar de trappen en lobby veroorzaken. In de lift naar beneden konden ze de stroom afsnijden, en dan zaten we als ratten in de val.

Dus improviseerde ik een bom: een handgranaat vastgeplakt aan een kleine antitankmijn. Een raar ding van drie kilo, maar je kon het vijftien meter gooien als een te grote granaat. We parkeerden in een steegje, 100 meter van de hoofdingang. George ontwapende de bewaker, Henry schoot met zijn afgezaagde jachtgeweer een gat in het perskamerraam. Ik trok de pin uit mijn granaatmijn en keilde hem in de wals van de dichtstbijzijnde pers, die klaarstond voor de nachteditie. We doken achter een betonnen muurtje toen de bom ontplofte. Meteen daarna smeten Henry en ik zes thermietgranaten de perskamer in. We waren terug in het steegje voor iemand buiten was – niemand zag onze auto. Katherine had, zoals altijd, onze koppen onherkenbaar gemaakt met haar make-uptrucs.

De volgende ochtend kwam de Post een uur later uit, en abonnees kregen geen vroege editie. Maar verder? Nauwelijks schade. We hadden één pers gesloopt en de boel uitgerookt – één granaat stak een vat inkt in brand – maar de Post spuwt nog steeds zijn leugens en gif. We baalden als een stekker. Dit was een belachelijk hoog risico voor een waardeloos resultaat. We besloten: geen eigen acties meer zonder eerst het doel goed te checken en zeker te weten dat het de gok waard is. We kunnen het Systeem niet aanvallen door ze wat mild dwars te zitten – dan zijn we muggen die een olifant proberen dood te bijten. Elke klap moet raak zijn. Achteraf was Henry's idee – de redactie aanpakken – veel beter. Met een paar dagen planning hadden we de Post echt kunnen verlammen, in plaats van deze halfbakken aanval op hun persen. We hebben ze alleen alerter gemaakt en toekomstige acties lastiger.

We hadden er de volgende ochtend toch nog een beetje vrede mee. Het Post-personeel moest de hele nacht hebben zitten pennen over onze actie, waarschijnlijk zijn ze nu uitgeteld. Dus besloten we er eentje een bezoekje te brengen. Na het lezen van de krant mikten we op de redacteur van de opiniepagina. Die gast schreef een vuil stuk over ons, druipend van Talmud-

achtige haat. Racisten zoals wij verdienen geen genade van politie of nette burgers, schreef hij – we moesten als dolle honden worden neergeknald. Dat terwijl hij normaal jankt over "politiegeweld" tegen zwarte verkrachters en moordenaars! Omdat hij opriep tot moord, gaven we hem een koekje van eigen deeg.

Henry en ik namen de bus naar het centrum, stapten in een taxi met een zwarte chauffeur. Tegen de tijd dat we de oprit van de redacteur in Silver Spring opreden, lag de chauffeur dood in de kofferbak. Ik wachtte in de taxi terwijl Henry aanbelde en tegen de vrouw die opende zei dat hij een pakket van de Post had, handtekening nodig. Toen de slaperige redacteur in zijn badjas verscheen, schoot Henry hem met twee schoten uit zijn afgezaagde geweer letterlijk doormidden.

Woensdag sloopten we met z'n vieren – Katherine zat achter het stuur – de krachtigste tv-zendmast in de regio Washington. Een hachelijke klus, ik dacht even dat we erbij waren. Het is nog onduidelijk wat onze acties doen met het publiek. De meeste mensen gaan gewoon door met hun leventje, alsof er niks aan de hand is. Maar er zijn effecten. De Nationale Garde van twaalf staten is opgeroepen om de politie te versterken. Overal in Washington staan nu 24-uurs wachtposten bij regeringsgebouwen, mediakantoren en huizen van hoge piefen. Binnen een week krijgen waarschijnlijk alle congresleden, federale rechters en bureaucraten vanaf assistent-secretaris een permanente bodyguard. De zandzakken, machinegeweren en camouflagepakken die je overal in Washington ziet, moeten het publiek wel wakker schudden. In Iowa is het vast minder heftig, maar hier voel je de spanning.

Ons probleem: het publiek ziet ons alleen via de media. We schoppen genoeg herrie om niet genegeerd te worden, dus overspoelen ze ons met verdraaiingen, halve waarheden en leugens. De afgelopen twee weken branden ze ons af als de duivel zelve, een bedreiging voor alles wat "fatsoenlijk" is. Ze gooien alles in de strijd: scheve nieuwsberichten, lange "achtergrondartikelen" in zondagsedities met neppe foto's van onze "ontmoetingen" en "trainingen", tv-shows met "experts". De meeste van die verzinsels van ze zijn absurd, maar het Amerikaanse publiek slikt het als koek. Het lijkt op de mediacampagne tegen Hitler in de jaren '40: verhalen over woede-uitbarstingen, tapijten bijten, nepplannen voor een Duitse invasie, baby's die gevild werden voor lampenkappen of gekookt voor zeep, meisjes die ontvoerd zouden worden en naar "broedfabrieken" worden gestuurd. De joden overtuigden Amerika dat het waar was, en boem: de Tweede Wereldoorlog, miljoenen blanken afgeslacht – door ons – en Oost-Europa één groot communistisch kamp. Nu schilderen ze ons als de nieuwe Duitsers, het land psychologisch opgehitst. Het Systeem gebruikt ons cynisch om hun eigen shit te pushen, zoals bij dat internationale paspoortprogramma.

Onze eenheid kreeg na de FBI-bom de taak om de media in deze regio aan te pakken. Andere eenheden kregen andere delen van het Systeem. Maar met alleen acties winnen we niet – zij zijn met te veel, wij met te weinig. We moeten een flink deel van de Amerikanen overtuigen dat wat we doen nodig én juist is. Dat is een propagandaklus, en tot nu toe bakken we daar weinig van. Eenheden 2 en 6 doen propaganda hier. Eenheid 6 strooide tonnen pamfletten in de straten – Henry vond er een op een stoep – maar pamfletten winnen het niet van de Systeem-media.

Onze spectaculairste propagandastunt was afgelopen woensdag, en die eindigde in een drama. Terwijl wij de tv-mast opbliezen, kaapten drie mannen van eenheid 6 een radiostation. Ze zonden een oproep uit om je bij de Organisatie aan te sluiten en het Systeem te slopen, opgenomen op band. Ze legden boobytraps bij de deuren, sloten het personeel op in een voorraadkast en planden hun ontsnapping terwijl de band speelde, hopend dat de politie dacht dat ze nog binnen waren en het pand zou belegeren. Maar de politie stormde meteen naar binnen. Twee van onze mannen werden doodgeschoten, de derde haalt het waarschijnlijk niet. De uitzending duurde amper tien minuten. Dat waren de eerste doden hier, en eenheid 6 is bijna weggevaagd. De overlevenden – twee vrouwen, één man – zitten nu bij ons. Omdat een van hen is gepakt, moesten ze hun schuilplaats verlaten. We verloren ook een van onze twee drukpersen in de regio, maar gelukkig wisten ze de meeste voorraden en het lichter materiaal te redden. Hun pick-up is handig als ze blijven.

28 oktober 1991

Vannacht deed ik het smerigste klusje sinds ik vier jaar geleden bij de Organisatie kwam: ik hielp een verrader executeren. Harry Powell, leider van eenheid 5, kreeg vorige week van het Washington Veld Commando de opdracht om twee publieke figuren om te leggen – een priester en een rabbijn, co-auteurs van een petitie voor belastingvoordelen voor gemengde stellen. Powell weigerde. Hij stuurde een bericht terug dat hij tegen meer geweld was en dat zijn eenheid geen terroristische aanslagen meer zou doen. Hij werd meteen opgepakt.

Gisteren kwamen vertegenwoordigers van elke eenheid onder het WVC bijeen – elf man, waaronder ik voor eenheid 1, plus een officier – in de kelder van een cadeauwinkel van een "legale". Eenheid 10 kon niemand sturen. De officier legde Powells zaak kort uit. Een lid van eenheid 5 bevestigde: Powell weigerde het bevel en verbood zijn eenheid het uit te voeren. Gelukkig lieten zij zich niet afschrikken. Powell kreeg twee uur om zich te verdedigen, onderbroken door vragen. Wat hij zei, schokte me, maar het maakte de beslissing wel makkelijker.

Powell was een "verantwoordelijke conservatief", geen revolutionair. Dat hij niet alleen lid was, maar leider van een eenheid, zegt meer over de Organisatie dan over hem. Hij klaagde dat onze terreuracties het Systeem alleen maar repressiever maakten. Dat snappen we! Het doel van politieke terreur is juist om de regering te dwingen harder op te treden, zodat burgers zich afkeren en sympathie krijgen voor ons. Plus: onrust zaaien, hun gevoel van veiligheid en geloof in de almacht van de overheid slopen. Maar Powell snapte dat niet. Hij sprak alsof de Organisatie het Systeem wilde hervormen, niet vernietigen en iets radicaal nieuws opbouwen. Hij was tegen het Systeem omdat het zijn zaak te veel belasting oplegde (hij had een doe-het-zelfwinkel). Tegen de tolerantie voor zwarten, omdat misdaad en rellen slecht waren voor de handel. Tegen wapeninnames, omdat hij een pistool wilde voor zijn veiligheid. Een egoïstische vrijheidsfanaat, die de overheid haat omdat die zijn portemonnee raakt. Iemand vroeg of hij vergeten was dat onze strijd draait om de toekomst van ons blanke ras, en dat vrijheid daaraan ondergeschikt is. Hij zei dat onze geweldstactieken slecht waren voor ons ras én vrijheid. Dat bewees: hij snapte er geen zak van.

Zijn vroege steun voor geweld kwam uit een naïef “we zullen die klootzakken eens wat laten zien!”. Toen het Systeem harder werd in plaats van in te binden, vond hij dat onze aanpak averechts werkte. Hij kon niet accepteren dat de weg naar ons doel geen herhaling is van het verleden, maar een strijd om het heden te breken en de toekomst te vormen – onze toekomst, niet die van het Systeem. Tot we dat roer overnemen en het Systeem overboord gooien, blijft dit schip op ramkoers, recht op de klippen. Schade is onvermijdelijk.

Misschien had hij gelijk en zijn onze tactieken fout – dat zal het volk uiteindelijk beslissen. Maar zijn hele houding was verkeerd. Hij deed me denken aan Brook Adams’ scheiding tussen de spirituele en economische mens. Powell was de economische mens ten voeten uit. Ideologie, ultieme doelen, de clash tussen onze visie en die van het Systeem? Dat boeide hem niet. Hij zag onze filosofie als lokkertje voor rekruten, onze strijd als een machtsspel. Als we het Systeem niet konden veranderen, moesten we een deal sluiten. Ik vroeg me af hoeveel anderen in de Organisatie zo denken, en ik kreeg koude rillingen.

We groeiden te snel. Geen tijd om iedereen de bijna religieuze toewijding aan ons doel in te prenten. Hadden we Powell eerder gescreend, dan was dit voorkomen. Maar we hadden geen keus. Zijn ongehoorzaamheid was al erg, maar zijn openlijke gepraat over een deal met het Systeem – als eenheidsleider nog wel – was onacceptabel. Er was maar één oplossing. De acht mannen trokken strootjes; ik en twee anderen vormden de executieploeg.

Toen Powell doorhad dat hij zou sterven, probeerde hij te ontsnappen. We bonden zijn handen en voeten vast, knevelden hem toen hij begon te schreeuwen. We reden naar een bos langs de snelweg, zestien kilometer ten zuiden van Washington, schoten hem neer en begroeven hem. Ik was na middernacht terug, maar kon niet slapen. Ik ben kapot, gedeprimeerd.

VIII - Controles en haat

4 november 1991

Vanavond weer soep en brood, en amper dat. Ons geld is bijna op, en het Washington Veld Commando heeft nog steeds niks gestuurd. Als het geld niet gauw komt, moeten we weer overvallen plegen – een klote vooruitzicht. Eenheid 2 bulkt van het eten, en zonder die auto vol blikken van vorige maand waren we nu echt de lul, zeker met zeven monden om te voeden. Maar naar Maryland rijden voor meer is te link; de kans op een politiecontrole is nu te groot. Die controles zijn het meest zichtbare – en voor het volk waarschijnlijk het meest irritante – gevolg van onze terreurcampagne. Autorijden is rond Washington een nachtmerrie: overal files door die klotecontroles. De afgelopen dagen zijn ze verdubbeld, en het lijkt een vast ritueel te worden. Voetgangers, fietsers en bussen laten ze nog met rust, dus we kunnen ons verplaatsen, maar niet bepaald in stijl.

Kut, licht uit, alweer de tweede keer vanavond. Kaarsen aan. Dit jaar zijn er voor het eerst flinke stroomtekorten. In de zomer was het “tijdelijk”, maar het is nu november en we krijgen nog steeds 15% minder stroom. Zelfs die energiebesparing houdt de black-outs niet tegen. Iemand verdient hier dik aan, dat is duidelijk. Katherine scoorde vorige week kaarsen, maar betaalde meer dan dubbel de normale prijs. Olielampen zijn niet te krijgen, hoe duur ook. Als ik tijd heb, knutsel ik zelf wat in elkaar.

We blijven het Systeem onder druk zetten met low-risk eenmansacties. We pleegden zo’n 40 granaataanvallen op overheidsgebouwen en mediacentra in Washington; onze eenheid deed er elf. Overheidsgebouwen binnengaan – behalve het postkantoor – is onmogelijk zonder gefouilleerd te worden, dus werden we creatief. Henry stopte een granaat tussen twee dozen op een pallet bij de goederenontvangst van de Washington Post, de veiligheidshevel vastgehouden door de dozen. Hij wachtte niet tot hij een explosie hoorde, maar het nieuws meldde later een knal in de postafdeling: één dode, drie zwaargewonden.

Meestal gebruiken we granaatwerpers, gemaakt van omgebouwde jachtgeweren. Ze geven 150 meter bereik, maar de granaat ontploft te vroeg tenzij het tijdsmechanisme is aangepast. Je hebt alleen een goede schietplek binnen 100 meter nodig. We schoten vanaf de achterbank van een rijdende auto, uit een toilet in een naastgelegen gebouw, of ’s nachts vanuit struiken in een park tegenover het doel. Met geluk raak je een raam, en de knal treft een kantoor of gang. Zelfs als de granaat tegen de gevel kaatst, sloopt het de ramen en vliegen de scherven om de oren, zo schrikt iedereen zich de tering. Als we dit volhouden, dwingen we de overheid misschien alle ramen dicht te spijkeren – dat zal die ambtenaren wel wakker schudden.

Maar we kunnen zo niet eeuwig doorgaan. Gisteren verloren we Roger Greene van eenheid 8, één van onze besten. Meer verliezen zijn onvermijdelijk. Het Systeem wint een uitputtingsslag; zij zijn met te veel, wij met te weinig. We praten hier vaak over, en het struikelblok is altijd hetzelfde: buiten de Organisatie is er in Amerika geen revolutionaire geest. Onze wervingsacties veranderen daar niks aan. De massa haat het Systeem niet echt, ook al zijn ze over de zeik van de verslechterende leefomstandigheden van de afgelopen zes, zeven jaar. Maar het leven is nog

te comfortabel, de mensen te zelfgenoegzaam om in opstand te komen. We hebben ook het nadeel dat het Systeem bepaalt wat het publiek over ons ziet. Via onze "legalen" horen we wat de mensen denken: de meesten zien ons als "criminelen" en "moordenaars". Zonder sympathie van het publiek kunnen we onze verliezen niet aanvullen. Omdat het Systeem alle communicatie in handen heeft, is het lastig om die sympathie te krijgen. Onze pamfletten en korte radio-uitzendingen wegen niet op tegen hun hersenspoel-machine.

Het licht is net weer aan, precies als ik in bed wil kruipen. Soms denk ik dat het Systeem uit zichzelf instort, met of zonder ons. De stroomtekorten zijn maar één van de duizend scheuren in dat schijtsysteem dat we zo graag neerhalen.

8 november 1991

De afgelopen dagen is onze groep flink veranderd. Donderdag kromp onze schuilplaats van acht naar vier man: ik, Katherine, Bill en Carol Hanrahan (voorheen eenheid 6). Henry, George, Edna Carlson (ook ex-eenheid 6) en Dick Wheeler (de enige overlevende van een politie-inval bij eenheid 1) zijn verplaatst naar een nieuwe plek in de regio. Deze opsplitsing maakt ons efficiënter en lost de persoonlijke spanningen tussen mij en Katherine op.

Wij zijn nu een technische service-eenheid. De vier die vertrokken, vormen een sabotage- en liquidatieploeg. Bill Hanrahan is werktuigbouwer, monteur en drukker. Tot twee maanden terug runden hij en Carol een drukkerij in Alexandria. Carol heeft minder technische skills, maar kan goed drukken. Tot we een nieuwe pers krijgen, maakt zij wervingsfolders en ander propagandamateriaal dat we illegaal verspreiden. Ik doe nog steeds de communicatie-apparatuur en het zware geschut. Bill helpt met de wapens en is onze wapensmid. Katherine krijgt weer een redactionele rol: ze zet getypte propaganda van het Washington Veld Commando om in drukklare tekst voor Carol, met vrijheid om te schaven en aan te passen.

Gisteren deden Bill en ik onze eerste wapenklus samen: een 11 cm mortier aanpassen voor 81 mm projectielen, gestolen uit Aberdeen afgelopen maand. Een enthousiasteling had een oude 11 cm mortier uit de jaren '40 verstopt, maar we hadden geen 81 mm mortier. De Organisatie heeft binnen twee dagen een grote missie gepland waar die mortier voor nodig is, dus we stonden onder druk. Het lastigste was een stalen buis met de juiste diameter vinden om in de mortierbuis te lassen – zeker zonder draaibank of fatsoenlijk gereedschap. Toen we de juiste buis hadden, was de rest peanuts. Het ding weegt nu drie keer zoveel als een normale 81 mm mortier, maar we zijn trots op ons werk.

Vandaag deden we een klus die makkelijk leek, maar een teringzooi werd: het explosieve materiaal uit een 250 kilo bom smelten. Met veel moeite en wat brandwonden van kokend water kregen we de lading in lege ananasblikken, pindakaaspotten en andere troep. We waren er de hele dag mee bezig, en ons geduld werd op de proef gesteld, maar nu hebben we genoeg halffabrikaten voor middelgrote bommen waar we de komende maanden mee vooruit kunnen.

Bill is een goeie kameraad voor deze klussen. (We zitten nu in eenheid 6, ik heb de leiding.) De nieuwe opstelling past beter bij Katherine en mij; we delen de schuilplaats met een ander getrouwd stel in plaats van twee vrijgezellen. Ik schreef net "een ander getrouwd stel", maar dat

klopt niet – Katherine en ik zijn niet officieel getrouwd. Toch zijn we na de afgelopen twee maanden, vooral de laatste weken, zo close geworden dat onze band voelt als een huwelijk. Vroeger botste het soms bij opdrachten; nu loopt het gesmeerd.

Grappig: de Organisatie, die ons in veel opzichten een onnatuurlijk leven oplegt, zorgt voor natuurlijkere man-vrouwrelaties dan buiten. Ongetrouwde vrouwen zijn theoretisch "gelijk" aan mannen qua taken, maar we koesteren en beschermen onze vrouwen veel meer dan in de gewone maatschappij. Verkrachting is daar een plaag. Tot vorig jaar steeg het al met 20-25% per jaar. Toen besliste het Hooggerechtshof dat anti-verkrachtingswetten "onwettig" zijn, omdat ze uitgaan van sekseverschillen. Verkrachting is nu alleen vervolgbaar als niet-seksuele aanval, zeg maar een tik op de neus. Zonder bewijs van geweld is vervolging of arrestatie vrijwel onmogelijk. Resultaat: statistieken schatten dat één op de twee Amerikaanse vrouwen in haar leven verkracht wordt. In de grote steden is het nog erger.

De vrouwenemancipatiebeweging keek verbijsterd toe – dit was niet hun plan toen ze voor "gelijkheid" streden. Maar ik vermoed dat hun joodse leiders dit altijd al wilden. Zwarte belangenclubs juichten de uitspraak toe; anti-verkrachtingswetten waren "racistisch" omdat ze te veel zwarten troffen. Nu zwerven bendes zwarte criminelen rond op parkeerplaatsen, schoolpleinen, in kantoren en flats, op zoek naar alleenstaande blanke vrouwen, zelfs jonge meisjes, wetend dat vervolging onwaarschijnlijk is. Groepsverkrachtingen in klaslokalen zijn een hit. Sommige "progressieve" vrouwen vinden het een soort masochistische boetedoening voor hun "raciale schuld". Maar voor normale blanke vrouwen is het een dagelijkse hel. Het ziekste van alles: veel jonge blanken doen mee in plaats van hun ras te verdedigen. Blanke verkrachters zijn normaal geworden, zelfs gemengde bendes. Meisjes blijven niet achter; seksuele losbandigheid – blanke mannen, vrouwen, zelfs tieners – is ongekend. Homo's, fetisjisten, gemengde koppels, sadisten en exhibitionisten worden door de media aangemoedigd en lopen openlijk te koop met hun perversies.

Vorige week, toen Katherine en ik de salarissen ophaalden voor onze eenheid – dat werd tijd, met nog één blik soep in de kast – ging het mis. Bij de bushalte ging ik 20 seconden een krant kopen. Toen ik terugkwam, danste een jonge gast – waarschijnlijk blank, maar met een "Afro" kapsel, populair bij ontaarde jongeren – scheldend om Katherine heen. (Noot: "Afro" verwijst naar het Neger- of Afrikaanse ras, dat tot de Grote Revolutie een groeiende, verziekende invloed had op Noord-Amerika's cultuur.) Ik greep hem bij zijn schouder, draaide hem om en sloeg hem vol in zijn bek. Toen hij viel, spatten vier of vijf tanden met donkerrood bloed uit zijn muil – een oergevoel van bevrediging. Ik wilde mijn pistool pakken om hem neer te knallen, maar Katherine hield me tegen. In plaats daarvan trapte ik drie keer keihard in zijn ribben. Hij stikte na de eerste trap, lag daarna stil. Voorbijgangers keken weg, twee zwarten aan de overkant schreeuwden wat. We doken snel een zijstraat in, liepen zes straten en pakten een andere bus.

Katherine zei dat de gast haar betastte en op een vuile manier vroeg of ze hem mee wilde. Ze probeerde hem af te schudden, maar hij blokkeerde haar weg. Normaal draagt ze een pistool, maar het was te warm voor een jas, en haar kleren konden geen wapen verbergen. Ze had zelfs geen traangas bij zich, wat vrouwen tegenwoordig standaard dragen. Diezelfde lui die vuurwapens wilden verbieden, pushen nu een traangasverbod. Vrouwen die verkrachters

afweren met traangas worden soms vervolgd voor “gewapende aanval”. Deze wereld is knettergek.

Binnen de Organisatie is verkrachting ondenkbaar. Als het gebeurt, krijgt de dader binnen een paar uur acht gram lood in zijn kop. Toen we terugkwamen, zaten Henry en een ander op ons te wachten. Henry wilde dat ik de aangepaste mortier nog eens uitlegde. Ze namen hem mee, maar ik weet niet waarvoor. Katherine en ik missen Henry; gasten zoals hij zijn de ruggengraat van de Organisatie. Katherine leerde hem haar vermommingstrucs, en bij zijn vertrek gaf ze hem een stel pruiken, baarden en wat make-up mee.

IX - Inwijding in de orde

9 november 1991

Wat een dag! Vanmiddag om half twee hield het Congres een speciale zitting voor een toespraak van de president. Hij wilde wetten om "racisme" uit te roeien en hij wil terrorisme harder aanpakken, dus ook die klote-legitimatiewet. Ondanks dat we hun computersysteem vorige maand sloopten, racet de overheid ermee door. Het Capitool was omsingeld door 3000 tot 5000 geheime agenten en soldaten. Hummers met machinegeweren, zelfs twee tanks en wat pantservoertuigen. Pers en de medewerkers van het Congres moesten door drie ringen wegversperringen en prikkeldraad, overal gefouilleerd. Helikopters bromden boven. Geen guerrilla zou binnen twee blokken komen, zelfs niet met een zelfmoordaanslag. De overheid overdreef duidelijk om de boel op te blazen voor het publiek. Al die gewapende troepen op tv moesten de kijkers het idee geven dat het land in nood is en extreme maatregelen nodig heeft.

Net toen de camera's van de chaos buiten naar de president binnen wilden schakelen, knalde een mortiergranaat – niemand snapte wat het was – 200 meter noordwest van het Capitool. Tv-kijkers hoorden de knal, zagen alleen een grijze rookwolk boven het gebouw. Soldaten met gasmaskers renden één kant op, chagrijnige agenten met getrokken pistolen de andere. De commentator hijgde dat iemand een bom had laten afgaan in een parkeergarage. Hij ratelde nog geen minuut over wie het deed, hoe de bom langs de security kwam, hoeveel gewonden er waren. Toen landde het tweede projectiel. Een dreun en flits, 50 meter voor de camera, bijna een voltreffer op een peloton soldaten achter zandzakken op de oostelijke parkeerplaats. "Dat is onze mortier!" schreeuwde ik. Elke militair die het zag, wist meteen: mortiergranaten.

Mortieren zijn prachtwapens voor guerrillaoorlog. Ze spuwen hun dodelijke lading in stilte, landen bijna verticaal. Je vuurt vanaf een onbekende plek, en niemand weet waarvandaan. Ik gokte meteen dat onze lui schoten vanuit een bebost stuk aan de westelijke oever van de Potomac, drie kilometer verderop. Henry en ik hadden die plek eerder verkend voor precies dit soort acties – elk regeringsgebouw in Washington ligt binnen bereik van een 81 mm mortier.

Vijfenveertig seconden na de tweede knal landde de derde granaat op het dak van de zuidelijke vleugel en explodeerde binnen. Ze hadden de locatie te pakken; projectielen vielen elke vier à vijf seconden. Iedereen – inclusief de meeste tv-teams – dook voor dekking, maar één cameraman bleef staan. We zagen vlammen en smeltend staal over het asfalt dansen, donderend tussen instortend metselwerk en brandende voertuigen, binnen en buiten het Capitool – het was bloederige wraak op die verraderlijke tirannieke klootzakken. Binnen drie minuten was het voorbij, maar man, wat een spektakel. Wat een indruk moet dat hebben gemaakt op het publiek via de tv!

Er was vandaag nog meer. In Los Angeles vergaderde het stadsbestuur over de president zijn toespraak en "antiracistische" wetten. Toen ons vuurwerk hier begon, liepen vier van onze mannen – met valse politie-ID's – naar binnen en gooiden handgranaten de zaal in. Acht raadsleden direct dood, onze mensen ontsnapten zonder achtervolging. Een uur eerder in New York schoot de Organisatie met een bazooka een vliegtuig naar Tel Aviv neer, vol met

vakantievierende hotshots, vooral joden. Geen overlevenden. (Noot: Een “bazooka” was een draagbare raketwerper, vooral gebruikt tegen tanks in de Tweede Wereldoorlog, verouderd tegen 1991. Tel Aviv was de grootste stad van Palestina tijdens de joodse bezetting, nu te radioactief voor bewoning.)

Een drukke dag voor de Organisatie! Deze gelijktijdige klappen laten zien wat we kunnen, en dat geeft ons allemaal een boost. Het nieuws meldde later 61 doden bij het Capitool, waaronder twee congresleden, een hoge ambtenaar en wat personeel. Maar de echte klap is psychologisch. We toonden geloofwaardig verzet tegen het Systeem. Nog belangrijker: we leerden die politici en bureaucraten dat niemand buiten ons bereik ligt. Prikkeldraad, tanks, betonnen muren, alarmsystemen – we vinden en doden ze toch. Geen leger aan agenten of gepantserde auto’s houdt ze veilig. Dat vergeten ze niet.

Nu jagen ze op ons, met de belofte ons te gaan verpletteren. Maar na wat bezinning zullen sommigen “voor zekerheid kiezen”. Het Systeem is zwak door zijn lage moraal. Hun zogenaamde leiders denken alleen aan zelfbehoud, klaar om het Systeem te verraden als het ze uitkomt. We moeten ze laten denken dat ze een deal kunnen sluiten om hun hachje te redden als het Systeem valt. Alleen de joden maken zich geen illusies.

Het publiek? Te vroeg om hun reactie te weten. De meesten slikken wat het Systeem voorschotelt. Ze willen hun bier en tv, afgeleid door roddelbladen en tv-comedy’s. (Noot: “tv-comedy” was een populair programma in de late Oude Tijd.) Toch moeten we hun gevoelens voor het Systeem en wat ze denken van ons peilen. Zolang hun koelkasten vol zijn, steunen ze het Systeem. Maar we moeten nieuwe leden uit die massa halen om verliezen te compenseren. In Washington zijn de afgelopen twee maanden nul nieuwe leden geworven, terwijl we 15% van onze kracht verloren. Ik hoop dat het elders beter is.

“Conservatieven” en “rechtsen” zijn de grootste teleurstelling. Ze zijn complotgek en laf. Hun nieuwste theorie: de Organisatie wordt betaald door het Systeem als provocateurs om hun repressieve, antiracistische wetten te rechtvaardigen. Alsof stoppen het beste is voor iedereen. Het geeft ze een excuus om niet mee te doen. Liberalen zijn hun “radicale” enthousiasme van vorig jaar vergeten; nu is pro-Systeem zijn hip, gevoed door glossy magazines en columnisten. Ze zijn net zo hersenloos als conservatieven, ondanks hun intellectuele pose.

Christenen zijn verdeeld. Sommigen zijn onze moedigste bondgenoten, gedreven door haat tegen het Systeem dat het christendom verziekt. Maar de grote kerken zijn tegen ons. De joodse overname van die kerken is bijna compleet; predikers spuwen Systeem-ideologie en cashen subsidies en krijgen media-aandacht. Libertariërs zijn ook verdeeld: de helft steunt het Systeem, de andere helft is ertegen, maar allemaal haten ze ons. Ze zien het Systeem als een grotere bedreiging, maar naarmate onze geloofwaardigheid groeit, kiezen meer voor het Systeem. Die groep is ook nutteloos.

Nieuwe leden komen niet uit deze ideologische kliekjes, maar uit mensen die nog niet actief zijn. Miljoenen goeie lui slikken de Systeem-propaganda niet en leven niet als beesten voor genot. Hoe krijgen we die in beweging? Het leven wordt joodser en slechter, maar het comfort dat ze

nog hebben houdt ze laf. We hebben alle revolutionairen al, nu moeten we er meer vinden – en snel!

14 november 1991

Vandaag kwam Henry langs, en ik kreeg details over de mortieraanslag op het Capitool. Drie man: Henry, een helper die de mortier en projectielen naar een beboste schietplek droeg, en een meisje met een zender in een park vlakbij als uitkijk. Zij stuurde correcties naar Henry's helper terwijl hij de granaten in de buis liet vallen. Mijn berekeningen waren spot-on. Ze gebruikten alle 81 mm granaten uit Aberdeen. Henry vroeg of ik meer kon regelen. Ik legde uit: bommen maken kunnen we, maar mortiergranaten zijn te complex voor onze middelen. Een zelfgemaakte versie zou prut zijn, half zo precies. We moeten weer een wapenopslag plunderen, met alle risico's.

Ik sprak ook over de golf kleine aanslagen de laatste dagen – meer dan 100 landelijk, vier in Washington. Ze verwarden me door de rare doelen (banken, winkels, bedrijven) en hun amateurisme. Voor elke knal vond de politie een niet-ontplofte bom. Henry bevestigde: niet ons werk, althans niet hier. Interessant. We hebben onbedoeld anarchisten of god-weet-wie wakker geschud. De media geven ons overal de schuld van, gênant gezien het prutswerk, maar het is geen slechte ontwikkeling. De geheime politie heeft nu meer te doen, wat de druk op ons verlicht. Het nihilisme dat het Systeem altijd pushte, keert zich nu misschien tegen hen.

Vandaag had ik een interessante ervaring. Ik moest naar Georgetown om een communicatieprobleem van eenheid 4 te fixen. Georgetown, ooit chique, is nu een asfaltjungle, net als de rest van Washington. Dure winkels zijn vervangen door homobars, massagesalons, pornotenten en slijterijen. Afval op straat, zwarten overal, waar ze vroeger zeldzaam waren. Toch wonen er nog blanken. Stijlvolle huizen hebben nu dichtgetimmerde ramen, veel bewoond door krakers – jonge drop-outs en weglopers. Ze bedelen, graven in vuilnis, stelen soms. Sommige meiden prostitueren zich. Ik dacht altijd dat ze allemaal stoned waren, want sinds het Systeem stopte met drugswetten is heroïne zo goedkoop als sigaretten. De politie laat ze meestal met rust, ondanks gruwelverhalen over hun wereld. In hun dichtgetimmerde bolwerken – waar ze koken, slapen, seksen, bevallen, drugs spuiten en sterven – leven ze pre-beschaafd. Excentrieke culten met wierook en toverspreuken bloeien. Duivelsaanbidding, rituele martelingen, moorden, kannibalisme en orgieën zijn schering en inslag.

Ik was klaar bij eenheid 4 – die zich makkelijk mengt in Georgetown door hun onconventionele leden – en liep naar de bushalte toen ik een bekend tafereel zag. Twee jonge criminelen, waarschijnlijk Puerto-Ricanen of Mexicanen, vochten op het trottoir met een roodharig meisje, probeerden haar naar binnen te sleuren. Een slimme burger zou doorlopen, maar ik stopte, keek even en stapte op ze af. Dat leidde ze genoeg af om het meisje te laten ontsnappen. Ze scholden me uit maar grepen haar niet terug; ze rende 30 meter weg. Ik draaide me om en liep door.

Het meisje haalde me in. "Dank je," zei ze met een warme glimlach. Knap, maar armoedig gekleed, hooguit zeventien, duidelijk een straatmens. We praatten onderweg. Ze had twee dagen niet gegeten, dus ik kocht een hamburger en milkshake voor haar in een restaurant. Ze had nog honger, dus nog een burger met friet. Tijdens het eten hoorde ik interessante shit. Het leven buiten de maatschappij is diverser dan ik dacht. Sommige groepen zijn verslaafd, andere zweren

drugs af. Er zijn gemengde en volledig blanke groepen, gemengde en alleen-mannelijke "wolvenroedels". Religieuze sekten scheiden ze ook. Elsa, zo heet ze, gebruikt nooit drugs. Ze verliet haar groep na een ruzie en werd bijna in een wolvenroedel gesleept toen ik langskwam.

Ze liet ook vallen wie achter die amateur-aanslagen zat. Het is een publiek geheim onder haar vrienden dat Georgetown-groepen "de zwijnen vertrappen". Elsa zelf is apolitiek, totaal niet bezig met de aanslagen. Ik drong niet aan om haar niet achterdochtig te maken. Ik kon haar niet meenemen naar ons hoofdkwartier, hoe graag ik ook wilde. Ik gaf haar vijf dollar; ze zei dat ze makkelijk een groep vindt, waarschijnlijk terug naar haar oude. Ze gaf me hun adres om haar op te zoeken.

Terugdenkend denk ik dat we bondgenoten kunnen vinden onder deze uitgestotenen. Individueel stellen ze weinig voor, maar collectief kunnen ze bruikbaar zijn. Iets om over na te denken.

X - Gevangen en gemarteld

16 november 1991

Het Systeem slaat terug na onze mortierklapper van vorige week. De straten zijn een fuik geworden: overal politie en soldaten die iedereen aanhouden, voetgangers, auto's, ongeacht wie je bent. Elk uur blèrt de radio dat je opgepakt wordt als je geen papieren hebt. De Organisatie heeft voor sommigen van ons valse rijbewijzen en ID's geregeld, maar in Washington duurt het nog wel even voor iedereen ze heeft. Gisteren scheelde het bijna niks of Carol was de lul. Ze stond in de rij bij de supermarkt voor onze wekelijkse boodschappen toen een politiepatrouille binnenviel. Agenten blokkeerden de uitgangen en checkten iedereen z'n papieren. Net toen Carol wilde vertrekken, werd het chaos bij één uitgang. Een gast zonder ID flipte, sloeg een agent en probeerde te rennen. Ze grepen hem na drie meter, en de agenten van de andere uitgang stormden eropaf. Carol glipte snel met haar tassen door de onbewaakte deur.

Die controles vreten politiecapaciteit op, en zwarten en ander gespuis maken daar gretig gebruik van. Het leger doet ook mee, maar hun hoofdklus is overheidsgebouwen en mediacentra bewaken. Het smerigste nieuwtje? Het College voor Menselijk Samenleven heeft nu politiebevoegdheden en stelt massaal zwarten aan als "hulpagenten" – dezelfde truc als met die wapeninvallen. In het District en Alexandria paraderen die gasten al rond, stoppen blanken en eisen smeergeld. Niet betalen? Dan dreigen ze met arrestatie. Erger nog: ze sleuren blanke vrouwen mee naar hun "veldhoofdkwartier" voor "ondervraging". Kleren uit, verkracht door een bende en vervolgens vaak nog in elkaar gemept – allemaal in naam van de wet. De media zwijgen, maar de geruchten verspreiden zich snel. Mensen zijn kwaad en bang, maar zonder wapens staan ze machteloos, overgeleverd aan de grillen van het Systeem.

Waarom het Systeem zwarten inzet na de shitstorm van twee jaar geleden, is een raadsel. In onze eenheid denken de meesten dat ze in paniek zijn na onze aanslag van maandag. Ik betwijfel het. Ze hebben al twee maanden om te wennen aan onze guerrillaoorlog, en vijf weken geleden hebben we ze al laten bloeden met die FBI-bom. Ze weten dat we nooit meer dan 2000 man sterk zullen zijn en dat hun overmacht ons sloopt. Ik denk dat ze zwarten op blanken loslaten om angst te zaaien, zodat we minder makkelijk rekruteren. Bill zegt dat het juist in ons voordeel werkt: de haat tegen die "hulpagenten" zal blanken in onze armen drijven, zoals in '89. Maar ik vrees dat de blanke Amerikanen zo murw zijn door twee jaren van tirannie dat ze eerder kruipen dan vechten. We zullen zien.

Ondertussen stapelt het werk zich op. Het Washington Veld Commando wil voor het eind van het jaar 30 zenders en 100 ontvangers. Geen idee hoe ik dat voor elkaar krijg, maar ik moet eraan beginnen.

27 november

Ik heb me kapot gewerkt, dag en nacht, om die communicatiezooi voor het WVC klaar te krijgen. Dinsdag scoorde ik eindelijk de laatste onderdelen en zette een productielijntje op in de winkel. Carol en Katherine doen de simpele klusjes, dus misschien haal ik die klotedeadline toch nog.

Gisteren werd ik opgeroepen door het WVC, van vroeg in de ochtend tot tien uur ’s avonds, weg van de werkbank. Het bleek een loyaliteitstest. Dat wist ik pas toen ik aankwam bij een kleine cadeauwinkel – dezelfde waar Harry Powell berecht werd. Een bewaker duwde me een kantoortje in de kelder in. Daar zaten Majoor Williams van het Revolutionaire Commando, die ik al kende, en Dr. Clark, een jurist en klinisch psycholoog.

Williams legde uit dat de Organisatie een nieuw testproces heeft voor rekruten, om spionnen en ongeschikte types eruit te vissen. Maar ook oudgedienden zoals ik, die gevoelige info kennen, worden getest. Mijn werk aan communicatiesystemen en contacten met andere eenheden maken me een risico. Normaal kent geen enkel ondergronds lid de identiteit of locatie van anderen, maar de praktijk is slordiger. Te veel van ons weten te veel, en onder foltering of verraad kan dat de boel opblazen.

De test was een hel. Ze spoten me vol met een of andere drug – minstens twee injecties, maar ik was al half weg na de eerste. Elektrodes op mijn lijf, een knipperend licht dat mijn ogen sloopte. Ik hoorde alleen de stemmen van mijn ondervragers, verder was ik los van de wereld. Toen ik drie uur later wakker werd op een veldbed in de kelder, voelde ik me fris, geen kater van de drugs. De ondervraging zelf duurde maar een halfuur, zeiden ze. In een ander kantoor hoorde ik gemompel – iemand anders werd getest. Een gast lag te slapen op een veldbed vlakbij, waarschijnlijk net door dezelfde molen gehaald.

Ze brachten me naar een klein hok met een stoel, een metalen tafel en een typemachine. Op tafel lag een zwarte map, drie centimeter dik, vol getypte vellen. De bewaker zei dat ik alles moest lezen, daarna zou Williams terugkomen. Een meisje bracht sandwiches en koffie. Ik begon te eten en te lezen, maar na vier uur lag het bord nog vol en was de koffie koud. Die map – een boek van 400 pagina’s – sleurde me uit mijn guerrilla-leven. Het was alsof ik op een bergtop stond, uitkijkend over de wereld: volkeren, rassen, naties, van prehistorische moerassen tot de eindeloze toekomst. Het zette onze strijd, de Organisatie, in een kosmisch kader. Ik had flarden van die ideeën al eens gedacht, maar nog nooit zo scherp, zo samenhangend.

(Noot aan de lezer: Turner verwijst naar “Het Boek”, geschreven rond 1990, tien jaar voor het Overzicht van de Martelaren. Hij spreekt van “getypte pagina’s”, mogelijk het originele manuscript. Reproducties van dit manuscript bestaan in de Archieven, maar het origineel is nog niet gevonden.)

Voor het eerst begrijp ik echt waarom we doen wat we doen. Waarom we niet kunnen verliezen, hoeveel bloed het ook kost, hoeveel van ons ook sneuvelen. Alles wat was en zal zijn hangt van ons af. Wij zijn de werktuigen van een groter plan, een goddelijke schepping. Klinkt raar uit mijn mond – ik was nooit gelovig – maar het is de naakte waarheid.

Williams kwam binnen, zag mijn onaangeroerde sandwiches en bracht een stoel. Terwijl ik at, vertelde hij me dat de Organisatie wél nieuwe rekruten krijgt, ondanks mijn pessimisme. Ze worden in nieuwe eenheden gestopt, vandaar de vraag naar communicatiespullen. Maar veel rekruten zijn spionnen van de geheime politie. Gelukkig heeft Dr. Clark’s testmethode geen genade: wie faalt, wordt niet meer wakker. Zo’n 30 spionnen, inclusief vrouwen, zijn al ontmaskerd. Ik rilde bij de gedachte wat er met mij gebeurd zou zijn als ik niet geslaagd was. Even

voelde ik walging voor Clark, een “legale” die mijn lot in handen had. Maar dat ebde weg. Onze juristen zijn net zo cruciaal als wij strijders, met nog meer risico op arrestatie.

Williams legde zijn hand op mijn schouder en zei dat ik glansrijk geslaagd was. Zo goed dat ik word opgenomen in een geheime kring binnen de Organisatie: de Orde. Het boek was de eerste stap van de inwijding. Een uur later stonden we met z’n zessen in een halve cirkel in de gesloten cadeauwinkel, gordijnen dicht, alleen verlicht door twee kaarsen. Een meisje gaf me een grijze pij met kap, als een monnik. Ik herkende niemand door de schaduwen van de kappen. Tot mijn verbazing gleed een dikke kerel in een politie-uniform in zo’n pij – een sergeant van de District-politie.

Williams, met zijn kap omlaag, sprak kalm. We hadden de test van het Woord en de Daad doorstaan: onze overtuiging en daden bewezen onze toewijding. Als leden van de Orde zijn we de dragers van het geloof, de toekomstige leiders van de Organisatie. Hij herhaalde ideeën uit het boek: de Orde blijft geheim, zelfs binnen de Organisatie, tot het Systeem vernietigd is. Hij toonde ons een teken om elkaar te herkennen en liet ons een eed zweren – een mokerslag van woorden die mijn botten deed trillen en mijn nekhaar overeind zette.

Een voor een liepen we naar buiten. Het meisje nam onze pijen, en Williams hing een gouden ketting met een kleine hanger om onze nek. In elke hanger zit een glazen capsule. We moeten die ketting altijd dragen. Als gevangenneming dreigt, stoppen we de capsule in onze mond. Geen ontsnapping mogelijk? Dan bijten we hem kapot. De dood komt snel en pijnloos. Mijn leven behoort nu echt aan de Orde. Vandaag ben ik herboren. Ik zal nooit meer hetzelfde kijken naar de wereld, de mensen, of mijn eigen bestaan.

Thuis zag Katherine de hanger meteen en vroeg wat ik de hele dag gedaan had. Ze is een zeldzame schat, iemand met wie je eerlijk kunt zijn. Ik vertelde over de capsule en zei dat het hoort bij een nieuwe, geheime taak voor de Organisatie, waarover ik niks mag zeggen. Ze was nieuwsgierig maar drong niet aan.

XI - Ontsnapping uit de hel

28 november 1991

Gisteravond ging het mis, een fuck-up die ons allemaal de kop had kunnen kosten. Een auto vol junkies probeerde in te breken, denkend dat ons pand leeg stond. We moesten ze opruimen, inclusief hun rammelbak van een auto. Dit was de eerste keer, maar dat vervallen uiterlijk van ons gebouw vraagt om meer ellende.

We zaten boven te eten toen hun auto onze parkeerplaats opknalde en het lichtstraalalarm afging. Bill en ik slopen naar de donkere garage en gluurden door een kijkgaatje. Ze hadden hun lichten uit, één gast probeerde de deur, rukte planken van het glas. Een tweede kwam helpen. In het donker zagen we hun koppen niet, maar hun stemmen waren onmiskenbaar: zwarten, vastbesloten om binnen te komen. Bill brulde in zijn beste ghetto-accent: “Hé, deze plek is bezet! Rot op!” Ze schrokken, fluisterden wat, en twee anderen stapten uit de auto. Een dialoog begon:

“Wisten niet dat hier iemand zat, broeder. We zoeken een plek om te spuiten.”

“Nu weet je het. Wegwezen!”

“Waarom zo vijandig, man? Laat ons binnen, we hebben stuff en lekkere wijven. Ben je alleen?”

“Nee, en ik wil je rotzooi niet. Donder op!”

(Noot aan de lezer: “stuff” betekent heroïne, “spuiten” is het inspuiten ervan. Drugsjargon en gewoontes van zwarten verspreidden zich onder blanken tijdens de gedwongen rassenmenging van de late Oude Tijd.)

Maar ze gaven niet op. Een zwarte begon ritmisch op de garagedeur te bonken: “Maak open, broeder!” Een ander zette de autoradio aan – teringherrie, nikkermuziek. Dat kunnen we nu echt niet gebruiken: aandacht van de politie of het vrachtwagenbedrijf naast ons. Bill en ik maakten een plan. We gaven de meiden jachtgeweren en zetten ze achter kratten in de winkel. Ik pakte een pistool, glipte via de achterdeur naar buiten en sloop om het gebouw heen om ze van achteren te pakken. Bill riep: “Oké, ik doe de deur open, man. Rijd maar naar binnen.”

Hij trok de garagedeur omhoog, terwijl een zwarte de auto startte. Bill bleef in de schaduw, zodat zijn blanke huid niet oplichtte. Toen ze binnen waren, liet hij de deur zakken. De auto stond niet ver genoeg binnen, en de bestuurder negeerde Bills bevel om op te schuiven. Een zwarte kreeg Bill in het vizier en schreeuwde: “Dit is geen broeder!” Bill knipte het licht aan, de meiden sprongen tevoorschijn, en ik glipte onder de halfopen garagedeur door. “Iedereen uit de auto, op de grond!” brulde Bill, terwijl hij het bestuurdersportier opentrok. “Opschieten, stelletje kutnegers!”

Met vier wapens op zich gericht, gehoorzaamden ze, maar niet zonder gezeik. Twee waren geen zwarten. Op de grond zagen we drie zwarte kerels, een zwarte vrouw en twee blanke sletten – geen van beiden ouder dan achttien. Ik keek vol walging naar die blanke wijven. We hoefden niet lang na te denken. Schoten zouden te veel herrie maken, dus ik greep een breekijzer, Bill een

schep. De meiden hielden ze onder schot. We begonnen aan weerszijden: één klap op de kop was genoeg per kop. Tot de laatste twee. Bills schep gleed van een zwarte schedel en raakte de schouder van een blanke meid – een diepe snee, maar niet dodelijk. Voor ik mijn breekijzer kon gebruiken, sprong die slet op, schoot onder de garagedeur door – een kier van 15 centimeter – en rende naar de straat.

Ik ging er achteraan, tien meter achter haar. Toen zag ik ineens een lichtstraal: een vrachtwagen van het bedrijf naast ons draaide de straat in. Als ze de weg bereikte, zou ze in het licht staan, onmisbaar voor de chauffeur. Zonder nadenken trok ik mijn pistool en schoot. Ze viel neer bij een verwilderde omheining. Een geluksschot: de vrachtwagenmotor overstemde het schot. Ik dook in de berm, kletsnat van het zweet, tot de wagen weg was.

Bill en ik propten de zes lijken in hun auto. Hij reed naar een zwart restaurant in Alexandria, dumpte de wagen met lading. Carol volgde in onze auto. Laat de politie het verder maar uitzoeken.

Het werk aan de communicatiespullen gaat goed. De meiden assembleren als gekken, maar door die nachtelijke shit liep ik achter met afstellen en testen. Met een betere oscilloscoop zou ik sneller zijn.

30 november 1991

Terugdenkend aan zaterdag voel ik geen greintje spijt over het afmaken van die twee blanke hoeren. Een half jaar geleden had ik dat niet gekund, hoe slecht ze ook waren. Maar ik ben harder geworden. Die meiden waren vergiftigd door het liberale virus dat het Systeem via scholen, kerken en hiphopcultuur in hun koppen ramt. In een gezonde wereld hadden ze misschien ruggengraat gehad, wat raciale trots. Maar nu? Ze zijn als zieke beesten, en je ruimt zieke beesten op om de kudde te redden. Dit is niet de tijd voor fluwele handschoenen.

Die les werd nog duidelijker door wat we die avond op tv zagen. Het College voor Menselijk Samenleven hield een grote anti-racisme-demonstratie in Chicago, zogenaamd om te protesteren tegen onze mitrailleuraanval op een auto vol zwarte “agenten” afgelopen vrijdag. Drie doden, maar het Systeem greep de kans om blanken te bashen voor “discriminatie” en “mensenrechtenschendingen”. Die zwarte agenten plegen in Chicago ergere misdaden tegen blanken dan hier. De demonstratie, opgeblazen door de media, trok 200.000 man, meer dan de helft blank. Bussen sleepten mensen uit de suburbs. Duizenden zwarte “agenten” met armbanden van het College paradeerden rond om “orde te houden”. Politieke hoeren speechten over “broederschap” en “gelijkheid”. Een “Tom” – een zwarte voorman van het Systeem (Noot: Toms manipuleerden hun eigen ras voor joodse belangen, soms later ingezet door de Organisatie om zwarten uit steden te verdrijven) – hield een vlammend betoog over het uitroeien van “blank racisme”.

Toen riepen de joodse oproerkraaiers met megafoons de massa opzwepend op tot een “broederschapsrazernij”. Ze lustten bloed van “blanke racisten”. Zingend “Dood de racisten” marcheerde de menigte door downtown Chicago. Voorbijgangers werden gedwongen mee te lopen; weigeraars werden afgetuigd. Zwarten stormden winkels en kantoren binnen, sleurden

mensen naar buiten. Een paar koppige blanken werden bloedig in elkaar geslagen, en de rest sloot zich “enthousiast” aan. De massa zwol aan tot een half miljoen. Zwarte “agenten” werden brutaler: wie niet hard genoeg schreeuwde, kreeg klappen.

De tv zoomde in op gruwelijke shit. Een gerucht ging dat een boekenwinkel “racistische boeken” verkocht. Honderden, vooral jonge blanken, braken los, sloegen ramen in en smeten boeken naar buiten. Na wat gescheur in pagina’s stapelden ze de boeken op en staken ze in de fik. Een blanke winkelbediende werd naar buiten gesleept, neergeslagen en geschopt. De camera’s legden de haat op hun gezichten vast – haat tegen hun eigen ras. Nog zoiets raars: een witte kat werd gespot. Iemand schreeuwde: “Pak die witte kat!” Een tiental demonstranten joeg het beest een steeg in, kwam terug met het bebloede karkas en hield het triomfantelijk omhoog onder gejuich. Pure waanzin.

We zaten verslagen voor de tv. Dit was precies wat de organisatoren wilden: massaterreur om te intimideren. Ze weten dat miljoenen die het Systeem haten nu hun kop houden uit angst. Maar hoe kunnen blanke Amerikanen zo kruipen? Hoe bouwen we een revolutionair leger uit zulke lafaards? Is dit hetzelfde ras dat ooit naar de maan liep? Hoe diep zijn we gezakt? Het is duidelijk: deze strijd winnen zonder massaal bloedvergieten is onmogelijk.

De auto vol lijken die we in Alexandria dumpten, haalde alleen lokaal nieuws. Waarschijnlijk censureert het Systeem het om “rassenkwesties” te verdoezelen en copycats te ontmoedigen.

XII - Dood en verlies

4 december 1991

Ik ging terug naar Georgetown om met Elsa te praten, dat roodharige straatschoffie. Ik wilde checken of haar vrienden iets kunnen betekenen in onze oorlog tegen het Systeem. Sommigen vechten al hun eigen oorlogje: bomaanslagen, brandstichtingen, ontvoeringen, rellen, doodsbedreigingen, zelfs twee spraakmakende moorden waar de Organisatie niks mee te maken had. Anarchisten, belastingrebellen, bevrijdingsfronten en religieuze gekken claimen verantwoordelijkheid. Elke idioot met een wapen duikt op. De meesten zijn zulke prutsers dat zelfs de FBI ze oppakt, maar er komen steeds meer. Onze acties en de repressie van het Systeem wakkeren hun vuur aan.

Dit bewijst dat het Systeem de geesten van de burgers niet volledig in zijn greep heeft. De meesten lopen als zombies achter tv-presentatoren aan, geloven wat de media ze vertellen, maar een groeiende minderheid ziet het Systeem als vijand. Alleen baseren ze hun haat op de verkeerde redenen, en hun acties zijn ongeregeld – meer vandalisme dan politiek terrorisme. Ze willen gewoon dingen kapot maken, mensen pijn doen die ze de schuld geven van hun kloteleven. Dat soort chaos put de politieke politie uit, en dat is goed voor ons.

Naast deze vandalen spelen zwarte separatisten en de maffia een rol. Iedereen dacht dat de zwarte nationalisten in de jaren ’70 volledig waren afgekocht, maar nu blazen ze kantoren van gematigde zwarten op en schieten op elkaar. Vorige week zaten ze achter rellen in New Orleans, met gebroken ramen en plunderingen. Meer power aan hen! De maffia en criminele vakbonden cashen op de onrust met afpersing en ontvoeringen. De politie is te druk met ons om hen aan te pakken, dus hebben die boeven vrij spel. Koel bekeken is dat goed: het sloopt het vertrouwen in het Systeem. Maar ooit zetten we die criminelen, samen met hun “gekochte” rechters, ook tegen de muur.

Ik klopte op de deur van Elsa’s woning, een kelder onder een vervallen herenhuis. Een zwangere vrouw met een jankend kind liet me binnen. In het schemerlicht zag ik een enorme zooi: dekens en lakens aan verwarmingsbuizen als schotten, matrassen op de vloer, een kaarttafel bij een wasbak waar twee meiden afwassen. Geen meubels, alleen een oude kachel die de boel warm hield. Stromend water was hun enige luxe. Brandhout pikten ze uit de buurt of sloopten ze uit het huis boven – deuren, kozijnen, zelfs vloeren. Boven woont een andere groep, verslaafd aan drugs en te zwak om hun spullen te verdedigen.

De kelderbewoners haten harddrugs en voelen zich superieur. Ze kiezen voor de donkere kelder: makkelijker warm, beter te verdedigen, met kleine, stoffige raampjes waar niemand door past. Zeven of acht lui lagen op matrassen, blowend en starend naar een spelshow op tv. De kelder stonk naar bier, zweet en wiet. Twee jochies van een jaar of vier vochten naast de kachel. Een grijze kat gluurde vanaf een buis. Niemand keek op, behalve een vluchtige blik. Elsa leek er niet te zijn, tot de vrouw haar naam riep. Een laken schoof opzij, en Elsa’s hoofd en blote schouders verschenen. Ze grijnsde, kwam tevoorschijn in een soort omajurk. Ik zag een andere gestalte op haar matras – een steek van jaloezie?

Ze omhelsde me kort en gaf me hete koffie, een godsgeschenk na de koude wandeling vanaf de bushalte. We zaten bij de kachel, het lawaai van de tv en de jankende kids gaven ons wat privacy. Ik begon voorzichtig, wilde niet meteen mijn kaarten op tafel leggen. Elsa's verhaal greep me. Ze komt uit een chique gezin: haar vader schrijft speeches voor een top-senator, haar moeder koopt huizen in blanke wijken om er werkloze zwarten in te zetten. Tot haar vijftiende was Elsa gelukkig in Connecticut, op een meisjesschool, zomers in een strandhuis met haar eigen zeilboot. Ze straalde als ze vertelde over bossen en picknicks op een eilandje.

Toen verhuisden ze naar Washington. Haar moeder dwong haar om te wonen in een flat in een zwarte buurt bij Capitol Hill. Op school was Elsa één van de vier blanke leerlingen. Haar schoonheid en openheid maakten haar een doelwit. Zwarte jongens zaten constant achter haar aan, zwarte meiden haatten en treiterden haar. Ze durfde de wc's niet op, bleef altijd bij leraren in de buurt. Maar zelfs die boden geen veiligheid: een zwarte onderdirecteur probeerde haar in zijn kantoor te betasten. Elke dag kwam ze huilend thuis, smeekte om een andere school. Haar moeder sloeg haar, noemde haar een "racist" en zei dat het haar schuld was. Haar vader troostte haar niet, te beschaamd door zijn linkse vrouw. Zelfs toen drie zwarte gasten hem bij hun voordeur beroofden, hem op zijn gezicht sloegen en zo zijn bril sloopten, mocht hij van haar de politie niet bellen – dat was "fascistisch". Na drie maanden hield Elsa het niet meer en liep weg. Ze vond deze keldergemeenschap, blij om weg te zijn, en is hier gelukkig.

Tot een maand geleden. Een nieuw meisje, Mary-Jane, veroorzaakte problemen. Elsa deelde een matras met een jongen die Mary-Jane kende. Beiden zagen de ander als een bedreiging. Het resulteerde in een krijsend gevecht met krabben en harentrekken; Mary-Jane won. Elsa zwierf twee dagen op straat, tot ik haar redde. Terug in de kelder bleek Mary-Jane ruzie te hebben met anderen. Elsa stelde een ultimatum: zij of Mary-Jane. Toen Mary-Jane met een mes dreigde, verkochten ze haar aan "Kappy de jood" – een handelaar in blanke slaven die weglopers opkoopt en aan "wolvengroepen" of exclusieve clubs in New York verkoopt. Sommigen eindigen, zegt men, in satanische rituelen, aan stukken gesneden.

Ik was verbijsterd. "Hoe kun je een blank meisje aan een jood verkopen?" brieste ik. Elsa schaamde zich, gaf toe dat het fout was, maar zei dat het vaak gebeurt en dat de autoriteiten het toestaan. "De maatschappij is schuldig," mompelde ze. Ik greep mijn kans: "Een beschaving die dit toelaat, verdient te worden platgebrand. We moeten alles afbreken en opnieuw beginnen." Ik schreeuwde zo hard dat de kelder me hoorde. Een ruige gast stond op: "Wat kunnen wij doen? Kappy is twaalf keer gepakt, maar de politie laat hem gaan. Hij heeft connecties, zelfs met lui uit het Congres."

"Dan blazen we het Congres op," zei ik. Hij lachte, doelend op onze mortieraanval: "Dat is al geprobeerd." "Geef me dynamiet, dan doe ik het nog eens," kaatste ik terug. Hij haalde zijn schouders op en slenterde naar de tv. Ik probeerde meer uit Elsa te krijgen: wie in Georgetown pleegt aanslagen? Hoe kom ik met ze in contact? Ze wist het niet, was niet geïnteresseerd. Ze vroeg aan de gast: "Harry, zijn die van 29th Street niet dat Vierde Wereld Bevrijdingsfront?" Harry sprong op, keek ons woest aan, stampte naar buiten en sloeg de deur dicht.

Een vrouw bij de wasbak zei dat Elsa de aardappels voor het eten moest klaarmaken. Ik kneep in haar hand, wenste haar geluk en ging. Stom van me. Ik dacht naïef dat ik zo'n gemeenschap kon

binnenwandelen en doorverwezen zou worden naar anti-Systeem-militanten. Elke undercoveragent heeft dat al geprobeerd. Nu denken ze vast dat ik een spion ben, wat mijn kansen hier verknalt. We kunnen iemand anders sturen naar dat “Vierde Wereld Bevrijdingsfront”, maar ik vraag me af of het de moeite waard is.

Elsa’s wereld heeft geen ruggengraat. Ze hebben alles al opgegeven, liggen de hele dag te blowen en te neuken voor de tv. Verdubbel hun uitkering, en zelfs de bommengooiers stoppen. Elsa is goed, en er zijn vast meer zoals zij, maar ze kunnen deze nachtmerriewereld niet aan. Wij van de Organisatie wel. Wij ruiken het verval, walgen ervan en vechten. De meesten, ook de “sterken”, ruiken die stank niet of het kan ze geen reet schelen. De joden leiden ze zo naar elke zwijnenstal, en zij passen zich aan.

Hoe breekbaar is de beschaving! Zonder een paar procent van de besten – agressief, slim, hardwerkend – zakt alles in elkaar. Amerika heeft nog werkers om de machine draaiende te houden, maar ze zien niet hoe die machine op een afgrond afdendert. Alleen een kleine minderheid voelt én kan iets doen. Onze voorouders, met die zeldzame mix van gevoel en daadkracht, trokken ons uit de jungle naar de eerste stappen van echte beschaving. De Organisatie heeft die zeldzame types verzameld. Nu moeten we alles geven om te winnen.

XIII - Terug in de strijd

21 maart 1993

Vandaag is een wedergeboorte, een mokerslag van leven na 470 dagen levende dood. Toevallig begint de lente vandaag, en ik voel me alsof ik uit een graf klauter. Katherine weer in mijn armen, mijn kameraden om me heen, de strijd die ik mag voortzetten – het maakt me zo blij dat ik het uit wil schreeuwen. Zoveel shit is gebeurd sinds mijn laatste krabbel in dit dagboek (met mijn dank aan Katherine dat ze dit dagboek gered heeft!) dat ik amper weet waar te beginnen. Maar alles op z'n tijd.

Het was vier uur 's nachts, pikdonker, een zondag. We lagen allemaal knock-out te pitten. Plots schudt Katherine mijn schouder, fluistert: "De alarmzoemer beneden, er is iemand op het terrein." Nog half groggy dacht ik dat het mijn wekker was. "Nog geen tijd om op te staan," mompel ik. Maar toen hoorde ik het: een scherp gezoem, als een boor in mijn kop. Ik was meteen klaarwakker. Voor ik mijn benen uit bed had, klonk er een harde klap – iets ramde door het met karton dichtgeplakte slaapkamerraam. Een verstikkende gaswolk vulde de kamer, mijn longen schreeuwden om lucht. De minuten daarna zijn wazig, als een nachtmerrie door een kapotte lens.

Op een of andere manier kregen we onze gasmaskers op zonder licht. Bill en ik stormden naar beneden, Katherine en Carol bleven boven om de ramen te bewaken. Niemand probeerde nog binnen te dringen, maar door het kijkgaatje zag ik de duisternis buiten veranderen in een verblindende lichtzee. Tientallen schijnwerpers richtten hun felle stralen op ons pand, alsof we in een stadion stonden. Achter die lampen? Niets te zien, maar het krioelde van smerissen en soldaten, een leger met zwaar geschut. Een megafoon brulde dat we met onze handen omhoog naar buiten moesten.

Vechten was zelfmoord, maar we knalden toch een paar salvo's af – zes kogels, van boven en beneden, voor en achter – om die klootzakken op afstand te houden. Toen doken we weg van de ramen en deuren. Een kogelregen sloeg alles aan gort, een orkaan van lood. De gemetselde garagemuur hield stand, gaf ons dekking. Bill, Katherine en Carol begonnen onze spullen door de ontsnappingstunnel te sleuren, terwijl ik in de winkel bleef om de belangrijkste shit te verzamelen: wapens, munitie, communicatieapparatuur. In drie kwartier, zwetend als beesten, propten we een berg spul naar de andere kant van de tunnel. Kogels floten langs mijn kop, het metselwerk spatte van de muren – minstens twaalf keer werd ik geraakt door brokstukken. Hoe ik niet aan flarden ben geknald, snap ik nog steeds niet. Tussendoor knalde ik om de paar minuten wat schoten terug om ze op afstand te houden.

We redden alle kleine wapens, de helft van onze explosieven en zware wapens, en alle kant-en-klare communicatiespullen. Bills gereedschapskist ging mee, maar mijn testapparatuur, overal verspreid, moest ik laten liggen. In de garageput hielden we een bliksemsnelle krijgsraad. Plan: Bill en de meiden stelen een wagen, laden de spullen in, terwijl ik een springlading klaarmaak om de tunnel in te laten storten. Katherine sprintte nog naar boven, griste mijn dagboek en wat persoonlijke troep mee, en dook met de anderen de tunnel in.

De deuren en karton waren half weggeknald, schijnwerpers spoten licht naar binnen. Elke stap was spelen met de dood. In de garageput knutselde ik een bom van tien kilo, net voorbij de ingang. Ik kroop naar de muur waar nog vijftig kilo springstof in bakken stond, wilde een lont leggen om de hele winkel op te blazen. Het puin zou die smerissen dagenlang bezighouden, zodat ze niet zouden snappen dat we ontsnapt waren. Maar ik haalde de muur niet. De lading in de garageput ging te vroeg af – misschien een verdwaalde kogel, misschien een vonk van een traangasgranaat. Een klap, en alles werd zwart.

Ik werd wakker op een operatietafel in het ziekenhuis, mijn lijf een brandende puinhoop. De dagen daarna waren hel. Ze sleurden me van de spoedeisende hulp naar een verhoorkamer in de kelder van het FBI-gebouw, half verwoest door onze bomaanslag van zeven weken eerder. Handboeien sneden als messen in mijn polsen, ik werd geschopt en geslagen als ik niet snel genoeg liep. In een kale ruimte schreeuwden zes FBI-agenten vragen naar me: “Waar zijn de anderen? Hoeveel waren er? Hoe zijn ze ontsnapt?” Ik prevelde wat, half bewusteloos, maar hun vragen maakten één ding duidelijk: de anderen waren veilig weg. De tunnel was ingestort, onvindbaar.

Ze sloegen me bewusteloos. Toen ik bijkwam, lag ik op de koude betonvloer, alleen, met het gebonk van pneumatische hamers in de gang. Mijn gifcapsule was weg – die klootzakken hadden mijn hanger gejat toen ze me uit het puin trokken. Ik vervloekte mezelf dat ik hem niet in mijn mond had gestopt voor de explosie. Die spijt vrat aan me, dag na dag. En dan dat zieke gevoel: mijn bezoek aan Elsa, dat stomme, roekeloze tripje naar Georgetown twee dagen eerder, had dit veroorzaakt. Iemand had me gevolgd en verlinkt. Later bevestigden mijn ondervragers dat indirect.

Na een paar minuten begon de tweede ondervraging. Twee FBI-agenten kwamen binnen, gevolgd door een arts en drie anderen: twee gespierde zwarten en een kromme grijsaard van een jaar of zeventig, met gouden kronen vol nicotineaanslag die glommen in zijn ranzige bek. De arts checkte me kort, verklaarde me fit genoeg, en vertrok. De FBI-agenten zetten me overeind en gingen bij de deur staan. De oude man, met een zwaar Hebreeuws accent, stelde zich voor als Kolonel Saul Rubin, Israëlische veiligheidsdienst. “Jouw racistische daden schenden het Internationale Genocideverdrag, meneer Turner,” zei hij, als een zieke professor. “Je wordt berecht door een internationaal tribunaal, met afgevaardigden van jouw land en het mijne. Maar eerst hebben we informatie nodig om je mede-criminelen te pakken.”

Hij waarschuwde dat het zwaar voor me zou worden als ik niet meewerkte. “In 45 jaar heb ik iedereen aan het praten gekregen – Arabieren, Duitsers, vooral die koppige SS’ers in ’45 en ’46.” Zijn glimlach, die gore grijns, deed mijn maag omdraaien. Ik dacht aan de foto’s die een oud-lid me ooit liet zien: Duitse gevangenen met uitgestoken ogen, uitgetrokken tanden, afgeknipte vingers, ballen die waren vermorzeld door sadistische joodse ondervragers in Amerikaanse uniformen. Ik wilde die smerige kop van Rubin tot moes slaan, maar mijn handboeien hielden me tegen. In een opwelling spuugde ik in zijn gezicht en probeerde hem in zijn kruis te schoppen. Mijn stijve spieren verknalden het – ik raakte alleen zijn dij. Hij wankelde, en de twee zwarten grepen me. Op Rubins bevel sloegen en schopten ze me, gericht en hard, tot ik kermend op de grond lag.

De verhoren daarna waren erger, veel erger. Omdat ze een showproces wilden, zoals met Adolf Eichmann (Noot: Eichmann, een lagere nazi-functionaris, werd in 1960 door joden ontvoerd in Zuid-Amerika, gemarteld en tentoongesteld in een glazen kooi tijdens een vier maanden durend schijnproces in Israël, veroordeeld voor "misdaden tegen het joodse volk"), vermeden ze verminking. Maar Rubins methodes – zoals een stompe stok in mijn reet – maakten me net een krijsend beest. De FBI-agenten keken toe, soms lijkbleek, maar zeiden niets. Net zoals de Amerikaanse officieren na de oorlog, die de joodse beulen hun gang lieten gaan terwijl negersoldaten Duitse meisjes verkrachtten. Zijn die agenten zo gehersenspoeld dat ze hun eigen ras haten, of zijn het gewoon honden die alles doen voor een salaris?

Rubins martelingen braken me. Ik vertelde alles: namen van Organisatie-leden, schuiladressen, details over de FBI-bomaanslag en de mortieraanval op het Capitool, hoe mijn eenheid ontsnapte. Het deed de Organisatie pijn, maar onze legalen bij de FBI hielden ons op de hoogte, dus de schade bleef beperkt. Schuilplaatsen werden verlaten, nieuwe gevonden. Rubin vroeg niets over ons communicatiesysteem of de Orde, dus dat bleef veilig. Het Systeem dacht dat ze ons binnen weken wel zouden oprollen, we waren een irritant probleem, geen dodelijke dreiging, dachten ze. Stom, arrogant tuig...

Na een maand van deze nachtmerrie hielden ze me nog drie weken vast in het FBI-gebouw, waarschijnlijk om gearresteerde leden te identificeren. Niemand werd gepakt. Toen ging ik naar Fort Belvoir, een zwaarbewaakte gevangenis met 200 Organisatie-leden en evenveel legalen, omheind met prikkeldraad, tanks en wachttorens. Geen gewone cel, want het Systeem vreesde dat we zouden ontsnappen of de andere blanke gevangenen zouden rekruteren. Veertien maanden zat ik daar, in eenzame opsluiting. Voor anderen een straf, voor mij een zegen. De martelingen, mijn geschreeuw, het schuldgevoel dat ik mijn eed niet hield – het sloopte me. Die stilte gaf me tijd om mijn kop te ordenen. Geen zwarten die me konden treiteren, geen afleiding.

Ik ben niet meer dezelfde. Ongeduldiger, somberder, harder. De dood jaagt me geen angst meer aan. Ik ben niet roekelozer, maar niets houdt me nog tegen. Collaborateurs, jankende conservatieven, "verantwoordelijke burgers" – wee hen als ze mijn revolutie in de weg staan. Ik trek mijn pistool en schiet, geen woorden nodig.

We mochten niet communiceren, niets lezen, maar via bewakers hoorden we flarden nieuws over de oorlog tegen het Systeem. Elke "verschrikking" – zoals de media onze acties noemden – maakte ons euforisch. Als het langer dan vijf dagen stil was, zakte de moed ons in de schoenen. Naarmate de tijd vorderde, werd het nieuws schaarser. De media kraaiden dat de Organisatie bijna opgerold was, dat "normale omstandigheden" terugkwamen. Dat vrat aan ons, maar er kwamen ook minder gevangenen bij – van één per dag naar één per week.

Toen sloeg Houston toe, 11 en 12 september 1992. Twee dagen lang beefde de grond: veertien bomaanslagen, 4000 doden, de haven en industrie in puin. Een schip vol munitie voor Israël explodeerde in het kanaal, sleepte vier andere schepen mee en stak een raffinaderij in brand. Acht andere explosies blokkeerden de haven vier maanden lang. Vijf knallen legden de luchthaven, elektriciteitscentrale en snelwegen plat. Houston werd een rampzone, het Systeem stuurde troepen om de paniek te bedwingen. Het leverde ons geen vrienden op, maar het

Systeem ook niet. Wilmington, Providence, Racine volgden – minder acties, maar groter, zwaarder. De revolutie ging een nieuwe fase in.

Gisteravond brak de hel los in Fort Belvoir. Net voor middernacht stopten twee olijfgroene bussen bij het hek, normaal om de wacht te wisselen. Maar machinegeweervuur knalde vanaf een wachttoren, beantwoord door een 105 mm kanon van een tank. Geschreeuw, geweerschoten, chaos. Een slopershamer sloeg mijn celdeur open, en ik was vrij. 150 van ons propten zich in de bussen, anderen klommen op buitgemaakte tanks. De rest rende te voet, door een ziedende regenbui die de legerhelikopters gelukkig minder bruikbaar maakte. Achttien gevangenen en vier bevrijders sneuvelden, 61 werden herpakt, maar 442 haalden de trucks buiten de basis. Tanks hielden de achtervolgers op afstand. Om vier uur 's ochtends zaten we verspreid over 24 schuilplaatsen rond Washington. Ik trok werkkleren aan, nam valse papieren, een krant en een lunchpakket, en ging naar de verzamelplaats. Een auto stopte, de deur zwaaide open. Bill zat achter het stuur, Katherine naast hem. Ik hield haar vast, mijn hart bonkte als een mitrailleur.

XIV - Vonnis van de orde

24 maart 1993

Vandaag stond ik terecht voor de zwaarste aanklacht van de Orde: het breken van mijn eed. Een klap in mijn maag, maar ik wist dat het kwam. Nu het achter de rug is, voel ik opluchting, wat het vonnis ook is. In mijn cel brak ik mijn kop over één vraag: had ik mijn eed geschonden door niet zelfmoord te plegen voor mijn arrestatie? Honderden keren speelde ik de inval af, zoekend naar excuses, iets om te bewijzen dat het niet mijn schuld was. Vandaag legde ik alles bloot voor een jury van gelijken.

Vanmorgen kwam de oproep via de radio. Ik wist meteen waarvoor, maar het adres verbaasde me: een glanzend kantoorgebouw in hartje Washington, tussen advocatenkantoren. Een knappe receptioniste bracht me naar een conferentieruimte. Dankbaar voor de drie dagen rust na mijn ontsnapping trok ik een grijze pij aan die klaarhing. Acht mannen in kappen kwamen binnen, stil, en namen plaats rond een grote tafel. De laatste duwde zijn kap naar achteren: Majoor Williams, zijn gezicht was als gehouwen in steen.

De zitting was formeel, maar vlot. Na een uur vragen werd ik naar een zijruimte gestuurd. Drie uur wachtte ik, zweet in mijn nek, tot ze klaar waren. Terug in de zaal stond ik aan één kant van de tafel, Williams aan de andere. Zijn woorden sneden als een mes:

"Earl Turner, we hebben je daden als lid van de Orde gewogen op twee punten, en op beide faalde je. Ten eerste: je bezoek aan dat meisje in Georgetown, vlak voor de inval, was roekeloos en stom. Het viel buiten je opdrachten en leidde rechtstreeks tot gevaar voor jou, je eenheid en een cruciale faciliteit van de Organisatie. Door dit falende oordeel verlengen we je proeftijd met zes maanden, exclusief je gevangenschap. Je mag pas in maart volgend jaar de Ceremonie van Eenheid doen, op z'n vroegst. Maar je handelen was niet in strijd met je eed."

Ik ademde uit, een rotsblok viel van mijn borst. Maar Williams' stem werd grimmiger:

"Dat je levend in handen van de politieke politie viel en een maand lang verhoord werd, is ernstiger. Je zwoer je leven aan de Orde, boven alles, zelfs je eigen hachje. Je wist dat gevangenneming verboden was en had een gifcapsule om dat te voorkomen. Toch werd je gepakt en bleef je in leven. De informatie die ze uit je sloegen, schaadde de Organisatie en bracht je kameraden in gevaar. We weten dat je niet bewust je eed brak, en we kennen de marteltechnieken van het Systeem. Als gewone soldaat zou je onschuldig zijn. Maar de Orde is geen gewoon leger. We eisen het recht op om het lot van ons ras te bepalen, de wereld te leiden met onze principes. Dat vereist absolute verantwoordelijkheid.

We offeren dagelijks blanken, soms onschuldigen, omdat een groter kwaad ons wacht als we nu falen. Ons doel is het ultieme goed voor ons ras. We moeten strenger zijn voor onszelf dan voor anderen, harder dan voor gewone Organisatie-leden. Er is geen excuus voor falen. Of we doen onze taak, of we doen hem niet. Als we falen, accepteren we de straf. Voor het breken van de eed is die straf de dood."

De kamer werd stil, een zoem in mijn oren, de vloer leek te golven. Ik stond als versteend tot Williams verderging, zachter:

“Dit tribunaal moet duidelijk maken dat wie in jouw situatie verkeert, weet: gevangenneming betekent dood – eervol door eigen hand, of minder eervol door ons. Er mag geen hoop zijn dat een excuus je redt. Sommigen hier wilden je lot alleen daarop baseren. Anderen vonden dat, omdat je nog geen volledig lid was, je anders beoordeeld moet worden. Onze beslissing was zwaar. Je moet je verlengde proeftijd vlekkeloos doorlopen. Daarna mag je de Ceremonie van Eenheid doen, maar onder één voorwaarde: je voert een missie uit waarbij succes je dood betekent. Zulke zelfmoordmissies zijn soms nodig. In jouw geval dient het twee doelen: succes wist je schande, en zelfs in de dood leef je voort in de Orde, zoals elk lid dat Eenheid bereikt. Overleef je bij toeval, dan treed je toe zonder smet. Begrijp je dit?”

Ik knikte. “Ja, ik begrijp het en accepteer jullie oordeel. Het is rechtvaardig. Ik verwachtte nooit deze oorlog te overleven. Ik ben dankbaar dat ik mag blijven vechten en Eenheid kan bereiken.”

25 maart

Henry kwam langs, en met Bill praatten we uren. Henry vertrekt morgen naar de westkust om nieuwe rekruten te trainen en interne zaken van de Orde in Los Angeles te regelen, waar we sterk staan. Hij liet het Teken zien – ook hij is nu Orde-lid. Hij bevestigde wat ik in mijn cel al vermoedde: de Organisatie heeft haar strategie verschoven van tactische naar economische doelen. We proberen niet langer het Systeem direct te slopen, maar de steun van het volk te breken.

Ik voelde al langer dat dit nodig was. Het Revolutionair Commando kwam tot dezelfde conclusie door twee feiten: we rekruteren te weinig om onze verliezen op te vangen, en onze acties – noch de repressie van het Systeem – veranderen de houding van het publiek. We konden niet doorgaan met dezelfde intensiteit; onze frontlinie, zo’n 400 man afgelopen zomer, was te klein geworden. De Organisatie moest de-escaleren om een kern over te houden voor een nieuwe aanpak.

Onze oude strategie faalde omdat de blanke Amerikaan niet reageerde zoals gehoopt. We dachten dat onze daden – “propaganda van de daad” – anderen zouden inspireren tot verzet. Maar de meesten zitten op hun luie reet. Synagogen brandden af, politiek geweld steeg, maar het is ongeorganiseerd, waardeloos zonder structuur. Het Systeem irriteert mensen, maar niet genoeg voor rebellie. Vrijheid, eer, de toekomst van ons ras? Dat interesseert ze geen zak. Hun loon, hun auto, hun barbecue – dát telt. Ze klagen als hun kids naar zwarte scholen moeten, hun wapens worden afgepakt, of zwarten hun vrouwen verkrachten, maar zolang hun maag vol is, vechten ze niet. De Amerikaan is een massamens geworden, een gehersenspoeld kuddedier, precies zoals het Systeem hem vijftig jaar lang gekneed heeft. De heroïsche geest is dood in 99% van ons volk, verzopen in joodse materialistische propaganda. De 1% die nog voelt, helpt ons niet: sommigen zijn te eigenwijs voor de Organisatie, anderen hebben hun eigen ideeën of konden ons niet bereiken.

Zes maanden geleden begon de Organisatie het volk te behandelen als vee. Geen idealisme meer, maar angst en honger. We pakken hun eten, legen hun koelkasten, breken het Systeem tot ze

banger zijn voor ons dan voor hen. In Houston zaten mensen twee weken zonder stroom, voedsel bedierf, rellen braken uit. Het leger schoot 26 plunderaars dood. Wij verspreidden geruchten over besmet noodrantsoen, wat nog een rel veroorzaakte. Wilmington, Providence, Racine – overal sloegen we toe, niet om het Systeem direct neer te halen, maar om chaos te zaaien. Het volk haat ons, maar dat boeit niet. Onze vrienden groeien: Henry zegt dat we sinds afgelopen zomer 50% groter zijn. Mensen worden gedwongen te kiezen – aan de zijlijn blijven is geen optie meer.

XV - Vals geld en sabotage

28 maart 1993

Eindelijk weer vol gas aan het werk. Katherine vulde dit weekend de gaten in mijn kennis, vooral over lokale shit die Henry vrijdag niet noemde. Terwijl ik vastzat, ging het werk aan ons communicatiesysteem door. Twee anderen, zeker even zo goed als ik, hebben het overgenomen, maar er is nog genoeg te doen. Bill is een topmonteur en wapensmid, maar elektronica en chemicaliën zijn niet zijn ding. Hij gaf me een waslijst aan spullen die binnenkwamen terwijl ik weg was, maar die hij niet kon gebruiken.

We splitsten de lijst in drieën: chemicaliën die alleen via speciale leveranciers te krijgen zijn, polshorloges voor ontstekers, en standaard spul dat we kunnen kopen. De horloges waren nog lastig – ik wilde er 100, hetzelfde model, voor standaard timers. Dinsdag en woensdag joeg ik op het standaard spul. Voor de chemicaliën regelde het WVC een legale in Silver Spring met een elektrochemische winkel die ze kan bestellen. Maandag haal ik ze op.

De horloges vonden we na dagen rondbellen, ze werden verscheept van Washington naar Philadelphia. Katherine en ik pleegden gisteren een overval op een supermarkt in Noordoost-DC om 200 stuks te scoren. Ik wilde Bill meenemen, maar die zat vast in de winkel. Katherine stond erop mee te gaan – die meid heeft ballen van staal, dat verwacht je niet als je haar ziet.

We stalen een auto: truck geparkeerd bij een supermarkt, naar de overkant gelopen, een open wagen gezocht, contactdraden doorgeknipt en verbonden. In het warenhuis vroeg ik de manager om ons pakket. Hij wilde de cheque zien. “Die krijg je als ik de horloges check,” zei ik. Plan was simpel: spul grijpen en wegwandelen. Maar de manager kwam terug met twee kleerkasten, één blokkeerde de deur. Ik checkte het pakket, trok mijn pistool. Katherine ook, en ze gebaarde de gast bij de deur opzij te gaan. Maar de deur ging niet open – een knop in het kantoor moest ingedrukt worden. De manager dook een zijgang in, een metalen deur sloeg dicht. Een medewerkster zat versteend, weigerde te helpen. In paniek schoot ik vier keer op het slot, half missend door de haast. Eindelijk sprong het open.

Buiten was de manager onze banden aan het leegsteken. Ik sloeg hem knock-out met mijn pistoolkolf. Eén band was half leeg, maar we konden rijden. Tegen de middag had ik de eerste timer getest – die luxe horloges waren de chaos waard. Ze werken perfect, vrijwel geen misfires.

Bill’s project – vals geld drukken – gaat ook vooruit. De westkust doet het al grootschalig, en wij moeten volgen (Noot: Vals geld werd later massaal gebruikt om de economie te ontwrichten, tot de regering papiergeld ongeldig verklaarde). Bill heeft precisieprinters, maar worstelt met fluorescerende inkt. De instructies van een geniale westkust-vervalser (ex-geheime dienst, zeker weten) vertellen ons welke chemicaliën nodig zijn, maar niet waar ze te krijgen zijn. Maandag haal ik ze op, en ik heb Bills UV-inspectieset vast opgezet. Zijn biljetten zullen niet perfect zijn, maar goed genoeg voor standaard banktests.

Ik ontwierp ook drie bommechanismen die röntgenscans doorstaan: één in een parapluhandvat (met batterijen en timer, schacht vulbaar met vloeistof voor brandbommen), één in een zakradio (ook bruikbaar als gecodeerde radio), en één in een polshorloge met de ontsteker in de riem. Explosieven gaan apart, vermomd als gips of alledaagse objecten, in de juiste kleur geverfd.

Onze nieuwe setup is anders. Geen ondergrondse schuilkelder meer, maar een openlijke drukkerij met een neonbord en een vermelding in de Gouden Gids. Carol staat overdag achter de toonbank, maar Bill houdt prijzen hoog om klanten te mijden. Het echte werk gebeurt ’s nachts in de kelder, waar de munitie ligt. We wonen boven, geen verduisterde ramen meer. Bills pick-up staat voor de deur. Voor de buitenwereld zijn we twee jonge stellen in een drukkerij. Onze valse ID’s – kaarten, rijbewijzen – zijn perfect (Noot: De Organisatie regelde deze met meedogenloze methodes). Ik ben nu “David J. Bloom” en verf mijn haar voor de foto.

Zonder papieren ben je nergens. Groenten kopen, een busticket – alles vereist ID. Het Systeem bouwt een computersysteem dat valse kaarten straks opspoort, dus de Organisatie regelt echte. Dat kost letterlijk bloed, zweet en tranen.

Het Systeem slaat harder terug. In vier maanden zijn vijftig van ons vermoord door huurmoordenaars – Israëlische teams en de maffia (Noot: De maffia, geleid door joden, floreerde in de VS door corruptie. Na de Revolutie executeerde de Organisatie 8000 leden). Sommigen verdwijnen spoorloos, anderen drijven in rivieren met kogelgaten in hun kop. Eerst dachten we aan interne executies – herfst was zwaar, met lage moraal en harde discipline – maar de FBI bevestigde: Israël en de maffia, met een “hands off” van hogerhand. In New Orleans namen we wraak: na de moord op twee legalen, waaronder een advocaat, legden we mijnen in een maffia-nachtclub. Tijdens een verjaardag van een onderbaas ging de boel in vlammen op. Vluchtende bazen liepen in onze machinegeweren. 400 doden, waaronder 60 maffialeden. De dreiging blijft, vooral voor onze legalen. We moeten die moordmachines snel uitschakelen.

XVI - Atoombommen en wraak

10 april 1993

Eindelijk een adempauze, een zeldzaam moment om mijn kop leeg te maken. Ik zit in een ranzige motelkamer in Chicago, het soort plek waar het tapijt stinkt naar oude sigaretten en de lakens jeuken. Tot morgenochtend heb ik niks te doen, en dat voelt als een luxe privilege na de afgelopen week. Morgen ga ik het Evanston Power Project checken, maar nu is het alleen ik, een lauw biertje en dit dagboek.

Vrijdag vloog ik hier naartoe voor twee klussen: die Evanston-tour en een lading vals geld afgooien bij een van onze jongens in Chicago. Bill begon maandagavond met drukken, toen we eindelijk de inkt en chemicaliën hadden gemixed. Die gast ging als een bezetene tekeer, drie dagen lang, alleen afgewisseld door Carol zodat hij even zijn ogen kon dichtknijpen. Katherine en ik stonden aan weerskanten van de pers, sneden papier, behandelden biljetten, zweetten ons kapot. We waren gesloopt, maar de Organisatie wilde dat geld, en snel. Resultaat? Een berg geld waar je u tegen zegt: meer dan tien miljoen dollar in briefjes van tien en twintig. Splinternieuw, knisperend, en zo echt dat ik ze naast een legaal biljet hield en geen zak verschil zag, behalve het serienummer. Bill heeft zichzelf overtroffen – elk biljet heeft een uniek nummer, professioneel spul. Dit is wat je krijgt met planning, toewijding en ballen.

Zes maanden lang heeft Bill geoefend, elk foutje uit het proces gesloopt. Ik hielp met de inkt en UV-toevoegingen, maar hij had de boel al strak. Vrijdag dropte ik vijftigduizend dollar in twenties bij mijn contact hier. Hun taak is dat geld "witwassen" – het in roulatie brengen zodat we echte dollars terugkrijgen voor Organisatie-uitgaven in de regio. Dat is een teringklus, veel zwaarder dan het drukken. Katherine vloog naar Boston met acht ton in haar bagage. Later deze week gaan er ladingen naar Dallas en Atlanta. Door de douane komen is een grote gok – ze scannen alleen op bommen en wapens, dus we glippen erdoor. Maar wacht maar tot ze onze biljetten overal oppikken. Dan breekt de pleuris uit.

In het vliegtuig vanuit Washington, op tien kilometer hoogte, kreeg ik tijd om na te denken. Vanuit de lucht zie je Amerika's uitgestrekte voorsteden, snelwegen, fabrieken – een kolos van een land. Het sloeg me weer hoe fucking groot onze taak is. Met onze sabotage proberen we het verval van dit zieke systeem te versnellen, als termieten die een rotte balk wegvreten. We willen de economie laten instorten, sneller en harder dan zonder ons. Maar het is deprimerend hoe weinig impact al ons bloed, zweet en tranen hebben. Tien miljoen dollar vals geld? Peanuts. Amerikanen roken drie keer zoveel op aan sigaretten. We zouden een biljoen per jaar moeten drukken voor een deuk in de economie. Zelfs als we Evanston saboteren – een klap van tien biljoen aan kapitaalverlies, plus de chaos van stroomuitval in de Great Lakes – is het een druppel. We hebben twee andere drukpersen aan de westkust, en meer komen eraan, maar toch.

Maar er is iets groters, belangrijker dan al die vernietiging en chaos. We smeden de kern van een nieuwe wereld, een blanke beschaving die uit de as van deze rotzooi rijst. Een maatschappij gebouwd op Arische waarden kan niet vreedzaam groeien uit deze verjoodste maatschappij. Dus is onze oorlog onvermijdelijk, of we het nou wilden of niet. Terugkijkend op de afgelopen 31

maanden zie ik dat het bouwen van die nieuwe kern zwaarder weegt dan onze aanvallen op het Systeem. Onze oude strategie – leiders van het Systeem raken, niet de economie – was zo slecht nog niet. Het maakte van de strijd "wij tegen het Systeem", niet "wij tegen het volk". Het Systeem sloeg terug met veiligheidsmaatregelen, sloot zichzelf af van de mensen. Toen we congressen, rechters, FBI-agenten en mediafiguren omlegden, voelde het volk zich niet bedreigd, alleen geërgerd door de controles. Als we vanaf het begin de economie hadden gesloopt, had het Systeem ons als vijand van het volk kunnen framen, en was het makkelijker geweest om mensen tegen ons op te zetten. Onze "fout" maakte rekruteren juist makkelijker.

De Orde groeit als een malle, sneller dan ooit in haar bestaan. Gisteravond, toen ik mijn contact in Chicago ontmoette, maakte ik het Teken – mijn reflex bij nieuwe Organisatie-leden. Tot mijn verbazing gaf hij het Teken terug. Hij nodigde me uit voor een introductieceremonie voor nieuwe proefleden. Ik ging, en holy shit: zestig man, waarvan een derde nieuwelingen. Drie keer zoveel als in Washington. De ceremonie greep me bij de strot, bijna net zo hard als mijn eigen inwijding anderhalf jaar terug.

14 april 1993

Problemen, altijd problemen. Niks loopt zoals het moet sinds Chicago. Bill kan het papier voor de laatste partij geld niet vinden, en improviseren lukt voor geen meter. We probeerden ander papier te kleuren, maar het resultaat is bagger. Bill zoekt verder naar het originele spul, ik blijf klooien met de kleur. En dan die klotedelegatie van de Menselijke Relaties Raad gisteren. Vier zwarten en een bleke, ziekelijke blanke sukkel, allemaal met hun armbandjes, kwamen de drukkerij binnen. Ze wilden een poster in de etalage – zo'n "bestrijd fascisme, verlink je buren" ding – en een donatiedoos op de toonbank. Carol stond achter de balie en stuurde ze beleefd naar de hel. De hoofdneger begon te blèren over haar houding. Ik kapte hem af met een handgebaar, veinsde een geschokte blik naar Carol. "Natuurlijk, zet die doos maar neer, goed doel," zei ik. "Maar geen poster, geen ruimte. Zelfs mijn neef Abe mocht geen joodse Comité-poster ophangen. Kom, ik wijs de weg."

Ik loodste ze naar de deur, gaf Carol een knipoog om door te werken. "Ja, meneer Bloom," zei ze netjes. Buiten sloeg ik mijn arm om de schouders van die zwarte woordvoerder – mijn maag draaide om – en wees naar de overkant. "Weinig klanten hier, maar mijn vriend Solly Feinstein heeft een groot pandjeshuis. Grote etalage, perfect voor jullie poster, pal onder zijn uithangbord. En zet er twee donatiedozen neer, zijn zaak is groot." Ze vraten mijn vriendelijke onzin, blij als een kind, en vertrokken. Maar die blanke, een pukkelige wannabe-neger met een nepafro, bleef hangen. "Misschien moeten we de naam van die vrouw hebben. Wat ze zei klonk racistisch." Ik wuifde het weg met een sneer: "Verspil je tijd niet, idioot. Ze praat tegen iedereen zo. Ik dump haar wel."

Terug in de winkel hoorde Bill alles vanaf de keldertrap, en Carol lag dubbel van het lachen. "Hier valt niets te lachen" beet ik ze toe, mijn gezicht strak. "Als mijn gladde praatjes die klootzakken niet hadden overtuigd, zaten we nu in de problemen." Tegen Carol zei ik: "We kunnen het ons niet permitteren om die beesten te laten weten wat we echt denken. We hebben een klus te klaren. Als die klaar is, rekenen we voorgoed met ze af. Tot die tijd: slik je trots in en speel mee." Maar ik kon een grijns niet onderdrukken toen ik die poster zag blinken in Solly's etalage, tussen

ranzige camera's en verrekijkers. Die jood moest op zijn tong bijten! Nu iedereen die poster ziet, vertrouwen ze het Systeem meer. Ironisch, toch?

Gisterenavond werd Katherine ziek. Ze zou vanmorgen geld naar Dallas brengen, maar ze ligt plat op bed, waarschijnlijk nog een paar dagen. Nu moet ik morgen niet alleen naar Atlanta, maar ook Dallas doen. Een hele dag verspild op vliegvelden, terwijl ik tijd nodig heb voor Evanston. We willen die kerncentrale aanvallen in de komende zes weken, nu er nog toeristen rondlopen. Na 1 juni sluit het voor publiek, en dan wordt het een nachtmerrie om binnen te komen.

Het Evanston Power Project is een monster: vier reusachtige kernreactoren, omringd door de grootste turbines en generatoren ter wereld, op betonnen palen twee kilometer in het Michiganmeer. Het spuwt 18.000 megawatt uit, genoeg om de Great Lakes-regio draaiende te houden. Voor de centrale begon, was de Midwest regio een puinhoop: fabrieken draaiden maar twee dagen per week, stroomuitval overal. Als we Evanston slopen, wordt het erger dan ooit. Chicago en Milwaukee zullen stroom pikken uit Detroit en Minneapolis, waar geen reserve is. Het hele land krijgt een dreun. Tien jaar kostte het om dit ding te bouwen – dat repareren ze niet zomaar één twee drie.

Maar de beveiliging is strak. Geen boten of vliegtuigen komen in de buurt: zoeklichten, patrouilles, netten in het water, radar, luchtafweer. Een mortieraanval vanaf de kust? We hebben niet eens zulke zware wapens, en het gebouw is te massief voor oppervlakkige schade. Het Revolutionair Commando vroeg me om met iets onconventioneels te komen. Maandag checkte ik de boel als toerist. Ik laadde mezelf vol met spul – diplomatenkoffertje, camera, paraplu, zakken vol munten, sleutels, potloden – om te testen wat ik mee kon krijgen. Op de veerboot was de controle een lachertje, alleen mijn koffertje werd vluchtig gecheckt. Maar bij de centrale namen ze mijn camera en paraplu af. De metaaldetector piepte bij mijn zakken; ik leegde ze, en ze gaven alles terug zonder goed te kijken. Een oude man in mijn groep hield zijn wandelstok met metalen punt – niemand zei er wat van.

Mijn plan: geen explosieven, want één toerist krijgt nooit genoeg mee om de boel op te blazen. In plaats daarvan vervuilen we de centrale met radioactief materiaal, zodat hij onbruikbaar wordt. We hebben een bron: een chemicus in Florida, universiteitsprof, met toegang tot radioactieve stoffen. We kunnen een "hete" radionucleïde met een halveringstijd van een jaar in een wandelstok stoppen, met een kleine lading om het te verspreiden. De centrale hoeft niet kapot; de straling maakt hem ontoegankelijk, misschien voorgoed. Probleem: het is een zelfmoordklus. De drager krijgt een dodelijke dosis nog voor hij bij de poort is – afscherming is onpraktisch. En er zijn stralingsdetectors in de turbinehal en bij de uitgang. Gek genoeg niet bij de ingang, waar ze toeristen checken. Als een detector afgaat voor onze man de turbinehal bereikt, moet hij het op een rennen zetten en hopen. Het plan is eng, maar de psychologische klap is enorm. Mensen zijn doodsbang voor straling; anti-nucleaire groepen zullen flippen, het volk keert zich tegen de regering. Ik ben blij dat mijn proeftijd nog elf maanden duurt – deze klus is niet voor mij.

XVII - Kloof en martelingen

20 april 1993

Een perfecte dag, een zeldzame hap frisse lucht na een krankzinnige week. Katherine en ik scheurden vanmorgen vroeg naar de bergen, de bossen in. De hemel was helder blauw, de lucht prikte in je longen. We picknickten in een weiland, vreeën onder de open hemel, praatten over alles en niets. Even geen oorlog, geen Systeem, alleen wij tweeën, vrij en zorgeloos. Alleen Katherine's gemopper over mijn vele opdrachten buitenshuis wierp een schaduw. Ik heb nog niet de ballen gehad om te zeggen dat we straks nog minder tijd samen hebben. Gisteravond, na mijn terugkomst uit Florida, liet Majoor Williams vallen dat ik de komende maanden als een rondreizende ingenieur door het land ga. Details volgen, maar het wordt een groot, nationaal offensief deze zomer. Vandaag zet ik die shit van me af en geniet van het leven, de vrijheid, en van Katherine's lach in de natuur.

Vanavond, op de terugweg, sloot het nieuws dat we hoorden op de radio de dag perfect af. De Organisatie sloeg toe bij de Israëlische ambassade in Washington, midden in een cocktailfeestje voor hun marionetten binnen het Senaat. Een paar hoge joodse piefen waren overgevlogen. Zo'n 300 man binnen, en toen regenden onze 4,2-inch mortieren TNT en fosfor door het dak. Twee minuten, veertig projectielen, en de ambassade was een rokende puinhoop. Een handvol overlevenden, de rest is tot as gereduceerd. Het nieuws meldde dat we minstens twee mortieren gebruikten – klopt met wat ik hoorde over onze nieuwe wapens. Een smeuïg detail glipte door de censuur: een Israëlische bewaker, kleren in brand, rende uit het wrak met een halfautomatisch geweer. Hij zag een groep toeristen – vrouwen en kinderen – aan de overkant, brulde vol haat in het Hebreeuws en maaide negen van hen neer, drie anderen zwaargewond. De politie liet hem lopen, natuurlijk. Jullie dag komt nog, joden, jullie dag komt!

Ik zou vroeg moeten slapen voor morgen, maar de kick van deze aanslag houdt me wakker. Mortieren zijn een godsgeschenk voor guerrillaoorlog. Dat maakt me extra scherp voor Evanston. Zaterdag sprak ik met Henry en Ed over mijn plan. Ze vonden een mortier beter dan een wandelstok. We vervangen de fosfor in drie 4,2-inch projectielen met radioactief spul. Eerst conventionele projectielen om het doel te raken, dan de "hete" om te vervuilen. Voordelen: minder risico op fouten, tien keer meer vervuiling, betere spreiding, en geen zelfmoordmissie – de mortierploeg blijft veilig tot het vuren. Mijn zorg was of we door het dak heen komen – dat gebouw is een bunker. Maar Ed zweert dat als we van dichtbij schieten, met hoge precisie, we een gat van tien verdiepingen diep en 150 meter breed boren.

Met dit plan ging ik naar Harrison, onze chemicus in Florida. Zijn taak: een geschikte radionucleïde regelen en veilig in de projectielen stoppen. Maar hij had wat te zeuren. Hij wilde alleen kleine hoeveelheden leveren, geen artillerie aanraken, en al helemaal niet zoveel materiaal. "Te riskant voor mijn carrière," jankte hij. Ik legde uit dat zonder zijn hulp onze mensen dodelijke straling op zouden lopen. Hij mocht kiezen welke nucleïden, om verdenking te vermijden. Maar hij bleef weigeren. "Dr. Harrison," zei ik, mijn stem ijskoud, "u snapt het niet. We zijn in oorlog. De toekomst van het blanke ras hangt hiervan af. Als Organisatie-lid zet u onze zaak boven uw eigen

hachje. Weigert u, dan maak ik u ter plekke af.” Ik was ongewapend – net uit het vliegtuig – maar dat wist hij niet. Hij slikte, stamelde, en gaf toe. Hij is nerveus, maar ik denk niet dat hij ons verraadt. De Organisatie’s dreigementen zijn bloedserieus. Voor de zekerheid gebruiken we een andere koerier om de projectielen naar Florida te brengen en terug te halen. Geen technische kennis voor nodig. Ik haat die stoere “dreigende” rol, maar types als Harrison vind ik misselijk makend. Ze willen wel de vruchten plukken als we winnen, maar geen risico lopen. In andere oorlogen misschien, maar niet hier en niet nu. Wie nu alleen aan zichzelf denkt, verdient geen leven. Laat ze kapot vallen.

XVIII - Evanston en straling

23 mei 1993

Mijn laatste avond in Dallas. Twee weken hier, en ik hoopte morgen terug naar Washington, maar vanmiddag kwam het bevel: naar Denver. Zelfde klus als hier – les geven in sabotagetechnieken. Ik gaf net een spoedcursus aan acht activisten, twaalf uur per dag, geen seconde rust. Ik leerde ze alles: bommen, timers en ontstekers maken uit niks. Ik leerde ze over zaken als militaire onderdelen en doelen analyseren. Ze kunnen nu blind een ontsteker in elkaar zetten. We planden aanvallen op reservoirs, pijpleidingen, raffinaderijen, hoogspanningsmasten, snelwegen, terminals. Als eindexamen sloegen we gisteren de telefoonmaatschappij van Dallas aan gort.

We hadden drie dagen voorbereid. Een lokale ex-operator tekende de plattegrond: elke kamer, trap, de automatische controle. We gebruikten geen brute kracht – niet genoeg explosieven. In plaats daarvan: drie 200-meter spoelen PETN-lont, tien kilo dynamiet, en een zelfgemaakte napalm-mix van benzine en zeep. Ik splitste de groep in vier teams van twee: drie teams voor de controleverdiepingen, één voor de transformatorkamer. Elk controleteam had een geweer, een spoel lont, een jerrycan napalm en een vertragingsontsteker. Het kelderteam kreeg een satchel charge en een granaat om de transformatorolie in brand te steken.

Om tien uur 's avonds stonden we met twee wagens op twee blokken van het doel. Een truck van de telefoonmaatschappij stopte bij een rood licht, geen ander verkeer. We blokkeerden hem, trokken de chauffeur eruit, en laadden alles over in zijn truck. Hij beantwoordde onze vragen: één bewaker, een directe lijn naar de politie vijf blokken verder. We namen zijn uniform en badge met magnetische code voor de personeelsingang. Ik trok het uniform aan, ging naar binnen, ontwapende de bewaker in een paar seconden. De teams stormden binnen. Ik opende de conciërgekast met de badge, en in vijf minuten was het gedaan. De controleteams rolden het lont uit tussen elektronische panelen, goten napalm over alles, plakten detonators. Het kelderteam legde de satchel charge. Drie knallen deden het gebouw trillen, toen een vierde toen de transformator ontplofte. De voorgevel scheurde open, vlammen en rook spoten eruit.

De krant meldde dat twee dozijn personeelsleden ontsnapten, behalve de bewaker die ik opsloot – hij stikte in de rook. Schuldgevoel knaagt, maar we hadden haast. De maatschappij zegt dat essentiële lijnen in 48 uur terug zijn, volledig herstel in twee weken. Geen verrassing; ze vliegen techneuten en het nodige spul in. Onze aanval was een oefening, maar het Systeem denkt dat het een opmaat is. Tanks op kruispunten, controleposten overal, verkeer vast. Daarom vertrek ik pas morgen naar Denver.

8 juni 1993

Vandaag een brief van Katherine, verstopt in een doos spullen uit Washington. Te laat om een antwoord mee te geven. Ze werkt 70 tot 80 uur per week in de drukkerij, vooral geld, maar ook stapels propagandafolders. Ze vermoedt een grote campagne in Washington. Ze denkt dat ik nog in Dallas ben, hoopt dat ze cash mag brengen om me te zien. Mijn hart breekt – ik mis haar als de pest. Maar helaas geen terugkeer naar Washington voorlopig.

Hier in de Rockies gaat het hard. De Organisatie is zwak in dit gebied, maar het Revolutionair Commando heeft 43 doelen aangewezen, vooral militaire basissen, voor een gelijktijdige aanval, mogelijk in juli. Niemand hier heeft ervaring met gespecialiseerde aanvallen, dus ik train 26 man vanaf nul: zes in Denver, elf in Boulder, negen op een boerderij verderop. Ik zie elke groep om de drie dagen, geef ze huiswerk. Gelukkig hebben we militaire jongens voor de tactiek; ik focus op techniek. Het gaat traag – 26 man in drie groepen is een logistieke nachtmerrie.

Vorige week ging het mis. Een Organisatie-lid, een bouwvakker, werd gepakt toen hij dynamiet stal van zijn werf. Hij smokkelde al weken staven in zijn lunchbox. De opzichter leverde hem uit aan de sheriff, die zijn huis doorzocht. Ze vonden dynamiet, wapens, Organisatie-pamfletten. De sheriff dacht zijn carrière te maken door ons op te rollen. Hij en zijn mannen sloegen onze man bont en blauw in de hoop dat hij namen zou noemen. Toen hij zweeg, mishandelden ze zijn vrouw voor zijn ogen. In een wanhoopsdaad griste hij een revolver van een deputy, maar werd neergeschoten voor hij kon vuren. Zijn vrouw ging naar de FBI in Washington voor verhoor. Ze weet vrijwel niets, maar wat ze doormaakt, is een hel. Die avond schepte de sheriff op tv over zijn "slag tegen racisten". Thuis vond hij zijn vrouw met doorgesneden keel. Twee dagen later liep zijn patrouillewagen in een hinderlaag – zijn lijk lag in het uitgebrande wrak. Het is wreed om blanke vrouwen te doden, maar dit is een vuile oorlog. De jood behandelt ons als vee, zoals hun Talmoed en Thora voorschrijven (Noot: De Talmoed en Thora noemen niet-joden "vee", en blanke vrouwen "shiksa" – Hebreeuws voor "walgelijk" en "onrein vlees"). Onze wraak is een waarschuwing: hun families zijn niet veilig.

21 juni 1993

Vanavond moest ik stoppen bij een politieblokkade op weg van Boulder naar Denver. Geen probleem – mijn "David J. Bloom" rijbewijs werd vluchtig gecheckt, een snelle blik in de auto, en door. Maar de file was kilometers lang, chauffeurs kookten van woede. Iemand zei dat het de eerste blokkade hier was. Met wat ik op het nieuws oppik, voel ik dat het Systeem weet dat er iets groots komt. Ik hoop dat ze de beveiliging niet opschroeven zoals aan de oostkust – dat zou onze plannen kunnen verpesten. Maar deze slaperige lui hier kunnen wel een schop van Big Brother gebruiken. Ze zien zelden zwarten of joden, doen alsof er geen oorlog is, en jagen alleen hun eigen geluk na. Typisch Boobus Americanus.

Ik maak me zorgen over Evanston. Ik verwachtte al weken een aanval, maar niets. Problemen met Harrison? Heeft het Commando de boel uitgesteld tot het grote offensief in juli? Het laatste rapport zei niks over uitstel. Waarschijnlijk is het Harrison, die lul. Ik heb het plan herzien: vijf mortieren in plaats van drie voor het radioactieve spul, voor meer spreiding. Maar Harrison zeurde over de hoeveelheid. Als hij dwarsligt, waarom hoor ik dat dan niet? En geen orders over wat ik na volgende week doe. Als ik niet terug kan naar Washington, mis ik de grote klap. Ik wil bij Katherine en de anderen zijn als de hel losbreekt. Er is geen reden om me elders heen te sturen – te weinig tijd. Behalve misschien om een cursus speciale munitie op te zetten.

XIX - Offensief in Californië

27 juni 1993

Eindelijk duidelijkheid, maar wat een klap in mijn gezicht. Ze sturen me naar Californië voor het grote zomer-offensief. Eerst was ik pisnijdig – geen Washington, geen Katherine, weer van hot naar her gesleept. Maar vanmiddag, terwijl ik in een stoffige loods in Denver zat, begon het te dagen: de westkust is waar het gaat knallen. De echte actie, het hart van de oorlog, zit daar. Geen klaslokalen meer, geen gezeik over explosieven en timers. Ik ga midden in de chaos zitten, en dat voelt als een shot adrenaline na al dat lesgeven.

Het Denver Veld Commando riep me op voor een spoedvergadering met zes van mijn leerlingen. Twee bleke officieren, met wallen onder hun ogen, gaven ons de orders: ik en vier anderen moeten uiterlijk woensdagavond in Los Angeles zijn. De andere twee gaan naar San Mateo, vlak bij San Francisco. Ik flipte. "Waarom in godsnaam splitsen jullie mijn team? Deze gasten zijn getraind voor de Rockies, niet voor een of andere kustklus! Ze zijn een eenheid, verdomme. Als je ze weghaalt, flikkert ons hele plan hier al uit elkaar." De officieren keken me aan alsof ik een kind was dat om een snoepje zeurde. Ze zeiden dat het geen impulsieve onzin was, dat ze mijn punt snapten, maar dat het Revolutionair Commando iedereen die gemist kan worden naar de westkust stuurt. Overal in het land krijgen Veld Commando's dezelfde orders. Ze wilden het niet hebben over de details, maar hun toon – scherp, gehaast – liet blijken dat er iets groots op komst is. Volgende week, gok ik, gaat de pleuris los.

Ik vocht als een leeuw om Albert Mason hier te houden. Al is een keiharde, ex-Vietnam sectieleider, een scherpschutter met ballen van staal. Hij kent de nieuwste militaire snufjes, zoals de M-58 laser-verrekijker voor onze mortierploegen, en hij snapt de radio-gestuurde detonators die we nodig hebben om de snelwegen hier lam te leggen. Zonder hem is ons plan naar de klote. Na een half uur bekvechten over de lijst van activisten, kreeg ik ze zover om Al te laten blijven en een ander naar San Mateo te sturen. Maar het was een flink gevecht. Ze zochten infanterie-specialisten en scherpschutters, geen saboteurs zoals ik. Blijkbaar willen ze sluipschutters aan de westkust. Waarom? Geen idee, maar het voelt alsof Californië het centrum van de storm wordt.

We hebben 48 uur om 1600 kilometer af te leggen. Wegblokkades zijn een nachtmerrie – overal politie, chagrijnige agenten die je papieren checken alsof je een crimineel bent. De anderen pikken me over een paar uur op. Ik ben nu bezig mijn spullen in te pakken – ontstekers, gereedschap, alles verstopt in verborgen vakken zodat geen enkele smeris iets vindt. Ik ben kapot, maar slaap kan wachten. Het is oorlog, en ik voel de spanning in mijn botten.

1 juli 1993

Jezus, wat een chaos hier! We rolden gisterochtend om één uur Canoga Park binnen, 30 kilometer ten noordwesten van Los Angeles. De rit was een hel – wegblokkades, kapotte wegen, en de constante paranoia dat we gepakt zouden worden. Ik ben nu bij het Los Angeles Noordwest Veld Commando, een van de acht in deze stad. Dat alleen al zegt hoe sterk de Organisatie hier is: 500, misschien 700 man ondergronds. De sfeer is elektrisch. Koeriers sjezen af en aan, vergaderingen

dag en nacht, niemand slaapt. Het ruikt naar zweet, koffie en kruit. Vanavond greep ik een kerel bij z’n kraag voor een briefing. Wat ik hoorde, blies me omver: maandag 4 juli, gelijktijdig, vallen we meer dan 600 militaire en civiele doelen aan, van Canada tot Mexico, kust tot kust.

Maar er is een probleem. Woensdag pakte de politie hier een van onze jongens op, een paar uur voor we aankwamen. Routinecontrole, en die sukkel wekte argwaan. Hij zit niet in de Orde, dus geen zelfmoordplicht, maar als hij kraakt onder marteling, kan hij het Systeem tippen over maandag. Ze weten niet welke doelen, maar ze kunnen de beveiliging overal opschroeven, en dan wordt het voor ons een bloedbad en verliezen we veel goede mensen. Het Revolutionair Commando twijfelt: hem uitschakelen voor hij praat, of het offensief uitstellen. Uitstel is ondenkbaar – alles is tot in de puntjes gepland, mensen staan klaar, het momentum is nu. Maar hem uitschakelen is riskant. Hij zit in een geheime FBI-gevangenis hier. Als we die bestormen, riskeren we onze infiltrant bij het lokale FBI-kantoor, een troef die we niet kunnen missen.

Normaal vliegen ze gevangenen naar Washington voor Israëlische martelspecialisten, maar om een of andere reden houden ze hem hier. Misschien een fuck-up van het Systeem, misschien brengen ze een verhoorteam hiernaartoe. Het Commando wacht af. Als hij voor zondagnamiddag wordt ondervraagd of overgevlogen, stormen we die gevangenis, al kost het onze infiltrant. Als we niets doen, is het te laat en kan hij onze plannen verkloten. Ik weet nog steeds niet wat ik hier doe. Ze zeggen: “Wacht.” Dus ik wacht, in een rokerige kelder, terwijl de spanning me opvreet.

Dit voelt als september 1991, toen alles op het spel stond. We zijn met hooguit 1500 man in de frontlinie, 5000 als je ondersteunend personeel, vrouwen en infiltranten meetelt. Een derde zit hier in Californië. Een mug die een olifant wil neuken. We weten dat het Systeem maandag niet instort – we zijn te klein om een land over te nemen. Maar we moeten escaleren, het volk laten zien dat het Systeem wankelt, dat wij een onstuitbare kracht zijn. Als we dat psychologische momentum verliezen, wennen mensen aan de oorlog, en droogt onze rekrutering op. Het Systeem wordt sterker, hun politieke politie trekt de strop aan. Dat nieuwe binnenlandse paspoortsysteem, dat we een jaar geleden sloopten, komt terug, en dan wordt rondreizen een hel.

Hoe we het tot nu toe gered hebben, is een wonder. Het Systeem is een logge, corrupte bende. Behalve de joden, die als honden vechten, werkt de rest op de prikklok. “Gelijke kansen” vult de FBI en het leger met luie nikker-agenten. Maar wij hebben ook geluk gehad. Twee jaar geleden dachten we niet aan ondervragingstechnieken, valse identiteiten of vals geld. Nu hebben we specialisten die perfecte ID’s maken, en ons valsgeldnetwerk draait als een geoliede machine. Als we dat niet hadden waren we allang dood. Maar het grootste voordeel is onze flexibiliteit. Plannen voor een revolutie? Onzin. Je kunt de toekomst niet voorspellen. We overleven omdat we ons aanpassen, omdat we ballen hebben. Maandag geven we het Systeem een dreun, maar wat daarna? Ik weet het niet. Californië is de sleutel, maar hoe, dat is nog een raadsel.

XX - Chaos in de stad

7 juli 1993

Ik zit in een luxe appartement in Los Angeles, uitkijkend over een stad die eruitziet als een oorlogszone. Dit was het hol van Jerry Siegelbaum, een of andere vakbondsjood met een voorliefde voor blonde meisjes, een negerin en een knaap op zijn pornofoto's aan de muur. Satijnen lakens, bontspreien, kranen die bourbon en vodka spuwen – decadente shit. Maar Jerry begint te rotten; de airco is kapot sinds maandag, en de stank kruipt in je neus. Ik hoop dat ze zijn lijk snel weghalen.

De stad is een puinhoop. Geen lichtjes meer op de boulevards, alleen honderden branden, als vuurvliegjes in de nacht. Sirenes, geweervuur, explosies, helikopters – vier dagen lang een kakofonie. Nu is het stiller, alleen wat schoten in de verte. De slag hier lijkt beslist. Maandag om twee uur 's morgens sloegen 60 van onze eenheden toe in Los Angeles, terwijl honderden anderen doelen raakten van Canada tot Mexico. Water en stroom zijn afgesneden, luchthavens lamgelegd, snelwegen onbegaanbaar. We bliezen brandstofdepots op, namen telefooncentrales in, en de haven is een vlammenzee. Vijftien politiebureaus vielen we aan – wapens gepakt, communicatiemiddelen gesloopt, wagens in brand. Sommige bureaus houden we nu als commandoposten.

De politie en brandweer renden eerst als kippen zonder kop, maar sinds maandagmiddag zijn hun systemen kapot. Brandstof is op, hun wagens staan stil. Onze sleutel was het leger. Maandag werd duidelijk dat er iets groots gebeurde binnen het leger. Troepen en tanks die centrales en tv-stations moesten bewaken, keerden zich niet tegen ons. Straaljagers van El Toro bombardeerden Nationale Garde-arsenalen. Kamp Pendleton, 100 kilometer verderop, werd platgegooid door bommenwerpers van Edwards. Overal was het chaos!

Maandagavond liep ik Henry tegen het lijf in het KNX-radiostation, waar ik een zenderteam hielp. Henry, in een kolonelsuniform, scheurde binnen in een legerjeep, geflankeerd door drie soldaten met machinegeweren en raketten. Hij bracht een tekst voor uitzending: een oproep aan al het blank militair personeel om zich bij ons aan te sluiten, met een waarschuwing voor wie dat niet deed. Krachtig spul. Henry leidt al een jaar ons rekruteringsprogramma in het leger, sinds maart gefocust op de westkust. Zijn verhaal: we werven op twee niveaus. Laag niveau: stille propaganda, mond-tot-mond. Hoog niveau: in het diepste geheim, hoge officieren. Maandag speelden we die troef uit. Onze eenheden vochten tegen pro-Systeem-troepen, maar de echte chaos was zwart tegen blank. Onze officieren ontwapenden zwarte soldaten, onder het mom van een "zwarte muiterij". Blanke soldaten slikten het, richtten wapens op zwarten. Bij de pro-Systeem-eenheden braken gevechten uit. Zwarten waren woedend, schoten terug, wat het muiterijverhaal versterkte. Onze zenders hielpen: een soul-station hitste zwarten op om blanke officieren neer te knallen. Resultaat? Hun eenheden zijn verlamd, blanke soldaten stromen naar ons toe.

De Nationale Garde was een probleem – te weinig rekruten. Dus ontvoerden we hun bevelhebber, Generaal Howell, vlak voor de aanval. Het Systeem dacht dat hij naar ons overliep,

raakte in paniek en bombardeerde hun eigen arsenalen. Kamp Pendleton werd een slachting door hun eigen bommenwerpers. Een tankeenheid, onder onze controle, rolde het hoofdbureau van de Los Angeles-politie plat. Dat was cruciaal – die 10.000 agenten waren onze grootste vijand. Ze hadden brandstof, wagens, een generator, helikopters. Maar onze M60-tanks en 81mm-mortieren maakten hun fort onbegaanbaar. Nu is het een rokende ruïne, en de agenten zijn naar huis geslopen in hun burgerkloffie.

Morgen meld ik me bij een technisch team om wegen, stroom en water te herstellen. Klinkt als werk voor een ingenieur, niet voor mij, maar het Commando is zeker van de overwinning. Ik hoop morgen meer te horen over wat er speelt.

XXI – “Day of the Rope”

11 juli 1993

Wat een klotedag. Een beetje stroom druppelt binnen via een waterkrachtcentrale in het noorden, maar het is een schijntje van wat we nodig hebben. Ik sloop de hele dag door de stad, buurten in kaart brengend die het hardst stroom nodig hebben. We sturen teams om kabels af en aan te sluiten, maar het is een druppel op een gloeiende plaat. Gisteravond hoorde ik waarom Washington geen troepen stuurt: we hebben luchtmachtbasis Vandenberg en alle raketsilo’s ingenomen! Maandag waren ze in paniek, hun leger een chaos. Onze mensen saboteerden eenheden landelijk: brandstichting, sloopwerk, en selectieve moorden. In eenheden met veel niet-blanken schoten we de zwarten neer, “White Power” schreeuwend, om reactie uit te lokken. We kaapten radiostations, zonden valse oproepen uit dat zwarten hun blanke officieren moesten neerschieten. Elders sloopten we centrales, dammen, snelwegen, benzineopslagen, gasleidingen – alles wat kon branden of ontploffen. Het volk panikeerde, het Systeem was te druk om ons te stoppen.

Evanston was een succes! De aanslag op het Power Project ging perfect. We dreigen nu met nucleaire raketten op New York en Tel Aviv als het Systeem ons aanvalt. Dat houdt ze rustig, voor nu dan. Het Commando’s plan was geniaal: geen directe militaire overwinning, maar een doorbraak om te groeien. We controleren een strook Californië van de Mexicaanse grens tot 250 kilometer noordwest van Los Angeles, en van de kust tot 80-150 kilometer landinwaarts, inclusief San Diego, Los Angeles en Vandenberg. In Noord-Californië runt een anti-Systeem factie San Francisco en Sacramento, maar onze grip daar is zwak. Oregon en Washington blijven onder het Systeem. Elders woeden onze aanvallen, maar het Systeem wankelt nog niet.

Het grootste probleem is het volk. Ze zijn uitgeput, hongerig, wanhopig. Maandag en dinsdag probeerden ze te vluchten, maar vast in files op kapotte wegen. Pompen werkten niet, winkels waren dicht. Blanken trokken terug naar huis, luisterend naar transistorradio’s, bang. In zwarte wijken begonnen de plunderingen vrijwel meteen. Hele wijken stonden in brand. Donderdag verspreidde plundering zich naar blanke gebieden – uit honger, niet uit wetteloosheid. We lieten het gebeuren; hoe meer chaos, hoe minder politie ons lastigviel. Nu moeten we zelf de orde herstellen, en dat is een teringklus. Mensen zijn irrationeel, vechten om voedsel, water, batterijen. We hebben nog te weinig mankracht.

Vandaag ging ik mee met een brandstofteam in Pasadena. We pompten benzine uit tankstations in een tankwagen, onder escorte van jeeps. In zwarte wijken schoten we om menigten weg te houden. In blanke wijken smeekten mensen om voedsel – we gaven niks. Dankzij wapenwetten van Senator Cohen zijn burgers ongewapend, anders waren we de lul. In zwarte gebieden waren we getuige van gruwelijkheden: kannibalisme. Zwarten barricadeerden straten, sleurden blanken uit auto’s, slachtten ze in restaurants. In een kelder vonden we een slachthuis: bloedplassen, ingewanden, afgehakte benen. Een tienermeisje, keel doorgesneden, lag op een werkbank, haar blonde haar rood van het bloed. Twee blanke kinderen, vastgebonden, leefden nog. We maakten foto’s voor troepenindoctrinatie. Op een binnenplaats lagen afgekloven kinderbotten naast een

barbecue. In blanke wijken vechten mensen om voedsel, maar er is geen kannibalisme. Sommige blanke buurten organiseren zelfverdediging tegen zwarten en Chicanos – een sprankje hoop. Maar in gemengde wijken is het ergste. Blanken die weigeren zichzelf te verdedigen, bang om "racistisch" genoemd te worden, zelfs terwijl hun vrouwen verkracht worden en kinderen worden ontvoerd. Walgelijk.

We scheiden rassen nu. Zwarten worden in enclaves gedreven, bewaakt door tanks en machinegeweren. Geluidswagens roepen: "Alle zwarten naar de Martin Luther King-school voor voedsel en water. Wie na 13:00 uur elders wordt gevonden, wordt neergeschoten." De meesten lopen mee, anderen worden uit gebouwen gesleurd. Verzet? Tanks maken er korte metten mee. We bergen voorraden: benzine, voedsel, medicijnen. Vandaag vonden we 40 ton vismeel en 135.000 liter chloor – cruciaal voor voedsel en water. Maar het is niet genoeg. We moeten zwarten en anderen uit ons gebied drijven, anders verhongert de blanke bevolking. Vanavond vertrekt het eerste zwarte massakonvooi naar het oosten. De joden en andere vijanden zijn nog niet aangepakt. Dat komt snel.

14 juli 1993

Eindelijk voedsel! Zestig opleggers met vers spul uit de San Joaquin-vallei arriveerden vandaag. We losten bij 30 distributiepunten in blanke wijken, maar het is een druppel op een gloeiende plaat. We hebben vijf keer zoveel nodig om te overleven. Magazijnen hebben nog niet-bederfelijk spul, maar plunderaars sloegen toe. We schoten er een paar neer die niet luisterden. In zwarte en gemengde wijken is het een hel. Troepen drijven zwarten naar enclaves, maar gemengde rassen maken het lastig. Wie is blank, wie niet? We moeten een lijn trekken, snel, anders stort alles in.

XXII - Zuivering en offers

19 juli 1993

De afgelopen vijf dagen was ik getuige van een enorme chaotische situatie, een van de grootste volksverhuizingen ooit. Zwarten, Chicanos, bootvluchtelingen – we schoppen ze allemaal naar het oosten, uit Zuid-Californië. Meer dan een miljoen per dag, een eindeloze stroom smerigheid die over de snelwegen kruipt. Vanavond hoorde ik tijdens een vergadering dat morgen de laatste volle dag van de evacuatie is. Daarna is het alleen nog een kwestie van groepjes van een paar duizend tegelijk over de grens jagen. Ondertussen scheuren we door gemengde wijken, scheiden we de mensen, en drijven we de rest bijeen. Mijn mannen en ik kregen de klus om transport te regelen voor de kreupelen, zieken en zwangeren die niet konden lopen. We begonnen met vrachtwagens en tractoren met aanhangwagens – een paar honderd man per rit. Dat liep vlot en we waren er snel doorheen. Dus plunderden we zwarte en Chicano-wijken: bijna zesduizend vrachtwagens, busjes, met alles wat wielen had. Eerst wilden we volle tanks, maar dat duurde te lang. Uiteindelijk was een kwart tank genoeg voor de heenreis.

Gisteravond raakte de vrachtwagens op. Vandaag gebruikten we personenauto's – van roestige Volkswagens tot glimmende Cadillacs. Ik splitste mijn driehonderd man in groepjes van tien. Elk groepje rekruteerde vijftig zwarte jongeren, zogenaamd vrijwilligers, gelokt met eten. Die gasten wisten hoe je auto's kortsluit. Ze reden alles wat startte en een druppel benzine had naar verzamelpunten. Daar propten we zwangere negerinnen, kreupele oudjes, zieke kinderen, halfbloedjes – zoveel mogelijk niet-blanken – in die bakken. Soms bonden we ze vast op daken of spatborden, als sardientjes in blik. Terug voor meer, en daarna nog meer. Ik was verbijsterd hoe bruut die zwarte vrijwilligers hun eigen mensen behandelden. Oude zwarten, half dood van honger en dorst, werden als vuilnis in auto's gesmeten. Vanmorgen zag ik een overvolle Cadillac slingerend wegrijden. Een oude neger viel van het dak, knalde met zijn kop op het asfalt, schedel in gruzelementen. De zwarten die hem erin hadden gepropt, lachten zich kapot – alsof het de mop van de eeuw was.

Onze logistiek is een ramp. We lappen elke veiligheidsregel aan onze laars en nemen risico's die tegen het gestoorde aan zijn. In dichtbevolkte zwarte enclaves waren we met te weinig man, zonder dekking. Honderden keren hadden ze ons kunnen overvallen, maar dat gebeurde niet. Geluk, denk ik. Mijn mannen zijn kapot, achttien uur per dag, soms zonder rust tot we staan te wankelen. Morgen is de laatste dag – goddank, want we houden dit geen seconde langer vol. Toch hebben we iets waanzinnigs bereikt: een half miljoen niet-blanken die niet konden lopen, verscheept. Plus zeven miljoen gezonde zwarten en Chicanos. Een kloteklus voor het Systeem om dat op te vangen – voeden, huisvesten, in bedwang houden.

Dit is een nieuwe oorlog: een demografische oorlog. We zuiveren ons gebied van niet-blanken en dumpen ze in vijandelijk gebied. Hun economie, die al op instorten staat, bezwijkt onder die last. En de blanken aan de grens? Die krijgen een overdosis "broederschap" die zelfs de meest gehersenspoelde linkse rakker niet slikt. Een toename van 25% niet-blanke bevolking buiten Californië – dat gaat knallen. Vanavond stopte ik bij een uitkijkpunt boven de

hoofdevacuatieroute uit Los Angeles. Het was na zonsondergang, maar nog licht genoeg om te zien. Een eindeloze, walgelijke stroom niet-blanken in alle tinten zwart en bruin kroop oostwaarts. Straatverlichting floepte aan, en het marcheren ging door, de hele nacht. Overdag lieten we ze niet lopen – ze vielen bij bosjes neer in de hitte. Die zwerm gaf me een zieke opluchting: ze vertrekken, weg uit ons gebied. Maar ik huiverde bij de gedachte aan de andere kant van de grens, waar die golf naartoe rolt. Als het Systeem kon, zouden ze machinegeweren opstellen. Maar hun grenswachten, vooral niet-blanken, durven niet te schieten op hun "gelijken". Hun eigen propaganda ketent ze: iedereen is "gelijkwaardig", toch?

Ondertussen stromen blanke vluchtelingen ons gebied binnen. Tien dagen geleden een paar honderd per dag, nu duizenden. Tot vanmiddag lieten we 25.000 blanken de grens over. De meesten vluchten voor zwarte troepen en niet-blanke vluchtelingen die hun gebieden overspoelen. Maar zo'n tien procent zijn vrijwilligers – hele families, jonge kerels, zelfs lui van de oostkust. Ze hoorden van onze revolutie en kwamen om te vechten.

24 juli 1993

Tjonge, ik ben een manusje-van-alles. Net terug van een reparatieklus bij een wisselstation buiten Santa Barbara. Dat ding haperde, stroom viel om de haverklap uit. Ik moest uitvogelen wat er scheelde en reparateurs regelen. Ik zal blij zijn als we de burgers hier organiseren, zodat de nutsbedrijven weer draaien. Maar eerst de basis: orde en voedsel. Orde is er nog niet, maar we slepen nu genoeg eten de stad in om honger te voorkomen. Onderweg naar Santa Barbara zag ik hoe dat in zijn werk gaat. Op het platteland wemelt het van blanke jongeren – sommige plukken fruit, anderen marcheren zingend met manden over hun schouders. Gebronsd, vrolijk, gezond – een wereld van verschil met de honger en chaos in de steden. Ik stopte bij een groep van twintig meisjes, in korte broeken en overalls, met zware werkhandschoenen. Hun leidster, een sproeterig grietje van vijftien, stelde zich voor als de 128e Los Angeles Voedselbrigade. Ze hadden vijf uur fruit geplukt en gingen lunchen in een tentenkamp. Geen echte brigade, maar verdomd goed georganiseerd.

Dat kind was te jong voor de Organisatie en snapte niks van politiek. Ze wist alleen dat de stad een hel was. Een vrouw met een armband bij een voedseldistributiepunt had haar en haar ouders verteld dat jongeren die op boerderijen werkten, eten en onderdak kregen. Een week geleden ging ze, en gisteren werd ze groepsleidster. Ze vond het werk zwaar, maar wist dat hun fruit de stad voedde. Revolutie? Geen idee. Ze wist alleen dat de Chicano-arbeiders weg waren en blanken het werk moesten doen. Ze leerde werksliedjes, pluktechnieken en hygiëne rond het kampvuur. Een goed begin voor een groepje jeugd tussen de twaalf tot vijftien jaar. Later komt de ideologie wel. Hun enige klacht? Het eten: alleen groente en fruit, geen vlees, melk of brood. Logistieke nachtmerrie. We ruilden een halve doos sardientjes en wat crackers voor een mand appels. Beide partijen blij.

Onderweg door de bergen zag ik een lange rij gevangenen, zwaar bewaakt. Geen zwarten of Chicanos, maar ook weinig blanken. Veel joodse koppen, anderen met negerhaar of een kleurtje. De rij sloeg een zijweg in, naar een kloof vol zwerfkeien, kilometers lang. Terug op het hoofdkwartier hoorde ik geruchten: joden en lichtgekleurde halfbloedjes, kwartbloedjes, iets er tussenin, allemaal op weg naar het oosten. Of misschien ook niet. Ik snap het nu. Duidelijke niet-

blanken dumpen we om raciale druk te creëren buiten Californië. Maar bijna-blanke halfbloedjes? Die veroorzaken verwarring, kunnen als blanken “door kunnen”. Beter meteen mee afrekenen, in die kloof. Een enkeltje, gok ik.

Er is nog veel te scheiden. Zwarte, Chicano- en jodenwijken zijn opgeruimd, maar in bijna de helft van ons stedelijk gebied is het chaos. Joden en reactionaire blanken stoken onrust, met pamfletten, rellen, demonstraties. Sinds vrijdag zijn vier van ons neergeknald door sluipschutters. Dit moet stoppen, en snel.

25 juli 1993

Eindelijk goed nieuws na al die chaos: ik heb vrijwilligers ondervraagd die sinds 4 juli ons gebied binnenkwamen. Ik moest honderd man selecteren voor een speciale eenheid om logistieke puinhopen op te lossen. De kandidaten – driehonderd mannen, wat vrouwen en kinderen – waren al gescreend, met ervaring in de bouw of industrie. Weer een teken van de golf nieuw bloed hier. De Organisatie groeit hard in Californië, al nemen we maar een fractie van de vrijwilligers op als leden. De rest? Arbeidsbrigades voor landbouw of soldatenuniformen voor jonge kerels, met wapens uit gebombardeerde kazernes.

Ik sprak ze in een nieuw hoofdkwartier, een appartementencomplex in een voormalige zwarte wijk ten zuiden van Los Angeles. Weinig te klagen, behalve dan over de gore staat van de gebouwen. Sommige flats waren praktisch onbewoonbaar, onder het vuil. Maar ze hebben schoongemaakt, geschilderd, en het complex getransformeerd. Ik zag blanke kinderen spelen waar ooit zwarte bendes rondhingen. Ouders ruimden troep op – bierblikjes, kapotte meubels, verroeste apparaten. Twee vrouwen markeerden een kaal gazon voor een groentetuin. Ramen met gescheurd papier kregen gordijnen van gebleekte lakens. Deze lui kwamen met niks, lieten alles achter om hier te zijn. Ze redden zichzelf wel.

Ik wees een zestiger aan, een voormalig plasticfabrikant uit Indiana, om voedsel te halen met een vrachtwagen van een distributiepunt tien kilometer verderop. Hij zorgt zelf voor onderhoud en benzine tot we een goed systeem hebben. Een vuilnisman, en hij vond het prima. Onze bevolkingsdichtheid is nog niet de helft van een maand geleden. Er is zat ruimte voor nieuwkomers. We kunnen de helft van Los Angeles’ woon- en werkgebieden slopen voor parken en bossen. Toekomstmuziek. Nu huisvesten we mensen in veilige zones, weg van de chaos. Dit soort kleine successen maakt me blij. Straten vol blanke gezichten, schoon, vol hoop – geen bruine of zwarte koppen meer. Geen offer is te groot voor die meisjes van de 128e Voedselbrigade en miljoenen zoals zij.

XXIII - Bomtransport

1 augustus 1993

Vandaag was een grimmige dag, vol dood en bloed, maar het moest gebeuren. Vanavond is Zuid-Californië voor het eerst in weken stil, vredig. Maar de nacht is een enge bende. Tienduizenden lichamen bungelen aan lantaarnpalen, elektriciteitspalen, bomen. Overal in verlichte wijken zie je ze. Zelfs verkeersborden doen dienst. Op elke straathoek die ik passeerde op weg naar het hoofdkwartier hingen vier lijken. Aan een viaduct, een kilometer verderop, bungelen er dertig, met borden: “Ik heb mijn ras verraden.” Sommigen droegen academische gewaden – waarschijnlijk UCLA-professors. In donkere wijken, waar de stroom nog uit ligt, is de horror erger. Vanavond liep ik door een onverlichte straat. Een silhouet blokkeerde de stoep, onder een boom met overhangende takken. Ik voelde me niet lekker, trok mijn pistool. Toen ik dichterbij kwam, draaide het langzaam. Een windvlaag liet maanlicht vallen op een paars, opgeblazen gezicht van een jonge vrouw, ogen uitpuilend, mond open. Een bord: “Ik heb mijn ras verraden.” Het touw verdween in de takken. Haar voeten raakten de stoep, alsof ze stond. Ik rilde en beende door.

Duizenden vrouwen zoals zij hangen vannacht in de stad, met dat bord. Blanke vrouwen die met zwarten, joden of andere niet-blanken samenleefden. Mannen zijn er ook, maar veel minder – een op zeven of acht. Negentig procent van de “rasverraders” zijn mannen: politici, advocaten, zakenlui, journalisten, rechters, leraren, priesters – lui die het Systeem’s raciale programma pushten voor geld, status of stemmen. Vandaag betaalden wij ze terug.

Het begon om drie uur ’s nachts. Gisteren was het een klotedag: rellen, joden met megafoons die de massa opzweepten met “racisme moet weg”, “nooit meer fascisme” en “gelijkheid voor iedereen”. Het leken wel de Vietnam-protesten. Maar vannacht sliepen ze. Onze troepen, met gesynchroniseerde horloges, stormden duizend straten in vijftig wijken binnen. Deuren ingetrapt, laarzen dreunend – zoals de wapeninvallen van vier jaar geleden, maar nu omgekeerd. Niet-blanken – joden, halfbloedjes, iedereen met een snufje niet-blank bloed – werden allemaal in rijen gedreven voor een enkeltje naar de heuvels. Verzet? De kogel. Blanke rasverraders? Meestal ter plekke opgehangen. Een bord om de nek, handen vastgebonden, touw over een paal of tak, en hup, dansend in de lucht. Tien uur lang gingen we door, non-stop.

Tegen de middag waren de troepen klaar. In wijken waar we gisteren alleen met tanks doorheen konden, was het nu doodstil. Burgers zaten achter gesloten gordijnen, doodsbang. Geen verzet meer. Mijn mannen en ik renden rond voor logistiek. Toen het touw op was trokken we kilometers elektriciteitsdraad van palen. We plakten proclamaties op straathoeken: plunderen, rellen, sabotage, of ongehoorzaamheid aan soldaten betekent executie. Ook wie joden of niet-blanken verbergt, is de lul. Iedereen moet zich melden voor registratie en werkeenheden.

Bij het stadhuis hingen we de beroemdheden op: politici, Hollywood-sterren, tv-figuren. Publiekelijk, voor een groot publiek. Priesters op onze lijst gingen naar drie grote kerken waar de televisieploegen klaar stonden om de terechtstelling uit te zenden. Maar velen waren al halfdood toen ze aankwamen, aangepakt door de soldaten in transportwagens. Een actrice, bekend van interraciale films, was bont en blauw gemept, miste een oog en tanden, kleren weg. Praktisch

onherkenbaar. Wat is het nut van een publieke executie als niemand ziet wie het is? Een federale rechter,, die schandalige wetten goedkeurde, weigerde zijn pyjama uit te doen. Soldaten sloegen hem bewusteloos, schopten zijn gezicht en kruis in. Hij hing als een vaatdoek aan een lantaarnpaal, live op tv. Ik was pisnijdig. Dit was geen discipline, maar leek eerder op een bende Oegandezen. Ik confronteerde de eenheidsleider. Hij flipte, schreeuwde dat ik me met mijn eigen zaken moest bemoeien. Zijn mannen waren groentjes, praktisch ongetraind, en ze wilden wraak. Ik begrijp hem, maar dit was contraproductief. We moeten kracht en discipline tonen, geen chaos. Hij beval zijn mannen te stoppen met het aftuigen van een verwijfde rockster, maar het zat me toch dwars.

Na nadenken zag ik zijn punt. Discipline komt later; nu moeten we realistisch zijn. We lieten de burgerbevolking expres losgehen, zodat we radicale maatregelen konden nemen. Onze dossiers, jarenlang opgebouwd, zaten vol Systeemknechten, jodenvrienden, gelijkheidspredikers. Maar we moesten filteren. Een blank gezin met een "Gelijkheid blijheid"-sticker? Geen arrestatie, tenzij er zwaar bewijs was. Anders hangen we tien procent van de blanken op – niet te doen. De meesten zijn niet kwaadaardig, maar zwak, gehersenspoeld. Moreel neutraal, napratend wat de elite voorschotelt. Vroeger, onder goede leiders, steunden ze hoge idealen. Nu, onder joden, omarmen ze de joodse vuiligheid. We hoeven ze niet allemaal te doden. Een paar honderdduizend "goede burgers" ophangen als voorbeeld volstaat. De massa heeft een psychologische dreun nodig om te breken met hun oude denken.

Vanmiddag hoorden we van moorden en geweld. Lichamen met steekwonden op stoepen, in steegjes, trappenhuizen. Vooral joden, gemist door onze eenheden. Burgers leverden ze uit na onze proclamatie, bang voor straf. Burgerwachten met messen en knuppels maakten het af. Zonder deze "Day of the Rope" hadden we die medewerking niet gehad. Morgen beginnen mijn mannen met het weghalen van 55.000 tot 60.000 lijken. Drie tot vier dagen werk, in deze hitte absoluut geen pretje. Maar het ergste is achter de rug. Nu gaan we vooruit: reorganiseren, heropvoeden, herbouwen.

XXIV - Oorlog en verraad

8 augustus 1993

De afgelopen vier dagen had ik de leiding bij een nieuw departement voor publieke werken, diensten en vervoer (Department of Public Resources, Utilities, Services and Transportation, PRUST) in Zuid-Californië. Een tijdelijke klus – over tien dagen geef ik de leiding aan een andere ingenieur, een vrijwilliger uit mijn groep. Met hulp van oud-werknemers van nutsbedrijven zal hij de boel gladstrijken. Meer dan de helft van de essentiële mensen is terug aan het werk. Stroom, water, riolering, afval, telefoons – alles draait weer, al is elektriciteit gerantsoeneerd. We hebben zelfs vijftig benzinestations heropend. Burgers met cruciale banen krijgen voorrang voor brandstof. Ons departement, PRUST, dekt onze enclave van Vandenberg tot aan de Mexicaanse grens. Ik reisde rond om behoeften en middelen in kaart te brengen. Wat we in zo'n korte tijd hebben geflikt, is tegen het gestoorde aan.

Naast het leger en voedsel is PRUST de ruggengraat van de operatie, en het onderdeel met de meeste werknemers. Het leukste is de samenwerking met het Departement van Voedsel. Zij produceren, wij transporteren, slaan op, distribueren. Klinkt simpel, maar het is een puinhoop. Bepaald voedsel moet eerst verwerkt worden, dus zij regelen transport van veld naar fabriek. Wij nemen het daarna over. Zij hebben ook speciaal transport nodig voor arbeiders. Ik dook in hun operatie om onze taken te verdelen. Ze hebben 600.000 man – een kwart van onze productieve bevolking. Tien tot vijftien procent zijn blanke boeren van vroeger. Een derde zijn jongeren van 12 tot 18. De rest? Stadsmensen, ex-parasieten, nu aan het werk op de velden. Voor velen is dit de eerste keer dat ze echt werk moeten doen.

Het Departement van Voedsel is ook een heropvoedingsmachine. Werknemers krijgen tien uur les per week en worden beoordeeld op houding, productiviteit en hoe ze de lessen in zich opnemen. We ziften ze: de besten gaan naar nieuwe groepen, sommigen naar leiderstraining, en een paar naar de Organisatie. Ik sprak met arbeiders. Moreel wisselt, vooral bij ex-parasieten, maar nergens is het echt slecht. Iedereen snapt: wie niet werkt, eet niet. Maar het mooiste? Elke kop die ik zag was blank. Geen Chicanos, zwarten, Aziaten, halfbloedjes. De lucht voelt schoner, de zon feller, het leven lichter. Zelfs niet-ideologische arbeiders voelen die saamhorigheid, die onzelfzuchtige samenwerking.

Nieuws van buiten is goed. Het Systeem klampt zich vast aan de macht met brute repressie. Het land is in staat van beleg. Zwarte knokploegen intimideren blanke burgers. De helft van hun leger zit opgesloten in kazernes, "onbetrouwbaar". Stroomuitval, voedseltekorten, sabotage, moorden – chaos overal. Onze actie-eenheden slaan genadeloos toe, maar de verliezen zijn zwaar. Hun doel: het Systeem en de bevolking onder druk houden, zonder pauze. Vluchtelingen uit vijandelijk gebied melden hysterie bij liberalen en minderheden, gezeik van conservatieven, en een bevolking die alles zat is. Ze willen terug naar "normaal", naar hun luie leventje. De Systeem-propaganda brult over onze evacuaties en executies, maar alleen de hardcore liberalen trappen erin. De rest is te druk met overleven.

Ons probleem is Noord-Californië. Generaal Harding, een conservatieve idioot, heeft alles verknald. Hij brak met Washington na 4 juli, verklaarde een eigen militaire regering, en kreeg de meeste officieren mee, behalve onze infiltranten. Het Revolutionair Commando liet hem begaan om onze verliezen te beperken. Maar Harding is een ramp. Hij weigert radicale stappen: geen zuivering van zwarte soldaten, geen grip op de burgerbevolking. Joden en bolsjewieken in San Francisco draaien rondjes om hem heen. Chicanos in Sacramento rellen al een maand. Toen onze delegatie een gezamenlijk bewind voorstelde, arresteerde hij ze. Nu bazelt hij over de Grondwet, verkiezingen, en "communisme" in ons zuiden. Die idioot snapt niet dat het volk zichzelf in deze shit heeft gestemd. Nieuwe verkiezingen met deze tv-verslaafde idioten? Een ramp. Hij weigert groepen aan te pakken – joden, zwarten, Chicanos – en zoekt "verantwoordelijke" leiders onder hen. Zijn gebied zinkt in chaos, terwijl wij hier orde scheppen. Het enige pluspunt? Vluchtelingen uit zijn anarchie stromen naar ons toe.

23 augustus 1993

Morgen vertrek ik naar Washington. De afgelopen vier dagen leerde ik in Vandenberg hoe kernkoppen werken. Ik leid een team dat vier 60-kiloton bommen naar de hoofdstad smokkelt, om ze op cruciale plekken te verbergen. Vijftig andere Orde-leden doen hetzelfde, met elk vier kernkoppen – in totaal 200, uit 240 mm artilleriegranaten, aangepast voor radiosignalen. Onze verzekering, voor als we onze raketsilo's verliezen. Dit is mijn zwaarste klus ooit, zwaarder dan het opblazen van het FBI-hoofdkwartier twee jaar terug. Vijf man, 5000 kilometer vijandelijk gebied, 250 kilo aan bommen vervoeren zonder gepakt te worden. En dan die krengen verbergen in zwaar bewaakte zones, zodat niemand ze vindt. Mijn maag keert om bij de gedachte.

Ik heb er weinig zin in om Californië te verlaten. Dit is een blanke oase, een nieuwe wereld die we bouwen. Elke dag starten weer nieuwe projecten, en ik wil meedoen. Het fundament voor een samenleving die duizend jaar standhoudt – dat voelt groots. Terug naar die beerput van halfbloedjes, zwarten, joden en zieke liberalen? Een nachtmerrie. Maar Katherine heb ik ook al drie maanden niet gezien, en dat vreet aan me. In Washington leven zij en anderen in groter gevaar dan wij hier. Dat maakt me schuldig. Toch overheerst plichtsbesef. Als Orde-lid in proeftijd ben ik trots op deze klus. Ik moet mijn gevoelens opzij zetten tot het klaar is.

De training was een eyeopener. Het Revolutionair Commando ziet scherp: ondanks onze winst hier, is het Systeem buiten Californië intact. Hun troepen zijn sterker dan ooit. Ze kunnen ons verpletteren zodra hun leger gereorganiseerd is. Onze nucleaire dreiging tegen New York en Tel Aviv houdt ze nu tegen, maar inlichtingen melden een geplande verrassingsaanval op onze silo's, gevolgd door een invasie. Erger: als hun leger niet betrouwbaar blijkt, plannen ze een nucleaire aanval op Zuid-Californië. We hoorden dat 25.000 rijke joden New York stilletjes verlaten, met lichte bagage. Ze ondermijnen onze strategie. Zonder Californië verliezen we alles. Dus verspreiden we kernwapens landelijk. We zullen er minstens één laten afgaan, om het Systeem te overtuigen van onze kracht. Als ze dan aanvallen, laten we de rest ook exploderen, om hun verzet te breken. Maar dat kost miljoenen blanke levens en maakt het land kwetsbaar voor invasies. Het is een klote vooruitzicht.

XXV - Bommen en liefde in de chaos

4 september 1993

Een week in Washington, en nu pas tijd om te schrijven. Na een krankzinnige tocht door het land waren we twee dagen bezig om twee van onze bommen te plaatsen. Vannacht sliep ik eindelijk een hele nacht naast Katherine, de eerste sinds ik terug ben. Morgen weer een missie: nog een bom planten. Maar vanavond is voor mijn pen. Onze reis vanuit Californië lijkt net een wilde film. Alles staat nog scherp in mijn kop, maar het voelt als een koortsdroom. In negen weken is dit land een andere planeet geworden. Regels waar we ons hele leven aan hielden? Weg, kapot, verdampt. Iedereen hier is net zo in de war als wij. Dat maakt het makkelijker. We glipten zo onze enclave uit, alsof het niets was. De Systeemtroepen zitten opgepropt langs hoofdwegen, met een paar compagnieën bij wegversperringen op zijpaden. Ze patrouilleren amper, dus ontwijken is een eitje. Dat verklaart hoe zoveel blanke vrijwilligers sinds 4 juli ons gebied binnenslopen.

We pakten een legertruck naar Bakersfield, reden dertig kilometer noordoost, tot zeshonderd meter van een wegversperring met zwarte troepen. We zagen hun koppen, zij ons, maar ze deden niks toen we een ruig bospad indraaiden, aan de voet van de Sierra. Een uur lang hotsten we over een steile, kloterige weg, amper begaanbaar, tot we weer op de snelweg zaten – veilig voorbij de versperring, diep in Systeemgebied. Geen zorgen over tegenstand in de bergen; hun troepen zaten bij China Lake, aan de andere kant van het Sierra-gebergte. Ons plan was noordwaarts over snelweg 395. Als we een bevoorradingstruck tegenkwamen richting Bakersfield, zouden we die van het bergpad blazen voordat ze doorhadden dat wij de vijand waren. Vijf man, automatische geweren geladen, plus twee raketwerpers. Maar geen ander verkeer.

Op de 395, de noord-zuidroute oost van de bergen, verwachtten we drukte. Onze verkenners gaven alleen een vaag beeld van troepen zo ver oost. Wegversperringen? Controles? Geen idee. We wisten wel: nog geen tien procent van hun grenssoldaten is blank. Het Systeem vertrouwt blanke troepen steeds minder, maar zet ze niet aan de grens – bang dat ze overlopen. Blanke soldaten worden gewantrouwd, afgetuigd door zwarten. Onze spionnen meldden vernederingen en mishandelingen. Dus besloten we ons voor te doen als niet-blanken. Gezichten en handen donker geschminkt, Mexicaanse namen op onze bordjes. Ik was vier dagen 'Jesus Garcia'. Onze chauffeur, 'Korporaal Rodriguez', speelde zijn rol met verve: linkervuist omhoog, brede grijns naar zwarte soldaten langs de weg, en bij twee controleposten. Mexicaanse radio blèrde uit de speaker als we in de buurt kwamen. Een keer, bij een tankstop, wilden we een militair station proberen, maar de rij trucks en zwermen zwarten hielden ons tegen. We stopten bij een verlaten restaurant-curio-tankstation in de schaduw van Mount Whitney.

Binnen zaten vier dronken soldaten rond een tafel vol lege flessen. Drie zwart, één blank. "Kunnen we hier benzine en eten krijgen?" vroeg ik. "Pak maar, man," zei een zwarte. "We hebben de bleekscheten die dit runden drie dagen geleden verjaagd. Niet voordat we lol hadden met hun dochter, hè?" grijnsde de blanke, zijn maat aanstotend. Misschien was het mijn blik, of Rodriguez' blauwe ogen, of de schmink die van ons zweet liep. De blanke stopte met grijnzen, fluisterde iets naar zijn maten, en reikte naar zijn geweer tegen een tafel. Ik rukte mijn M16 van

mijn schouder en maaide ze neer. Bloed spoot, ze tuimelden op de grond. De zwarten waren morsdood, maar de blanke, geraakt in de borst, ging zitten en jankte: “Hé man, wat is dit nou?” Rodriguez trok zijn bajonet, greep hem bij zijn haar, en sneed zijn keel door. “Smerige rasverrader! Voeg je bij je zwarte nikkervriendjes!”

Acht kilometer verder, bij een kruising, blokkeerde een jeep met twee zwarte MP’s de weg. Een derde regelde verkeer, stuurde militaire voertuigen noordwaarts. We negeerden hem, sloegen rechtsaf, ruim om de jeep heen. De zwarte blies op zijn fluitje, alle drie zwaaiend, maar Rodriguez grijnsde, gaf een Black Power-groet, schreeuwde “Siesta Frijó! Hasta la Vista!” en trapte het gas in. Stof en grind vlogen op, de fluitende zwarte schreeuwde nog terwijl we de bocht om gingen. Ze achtervolgden ons niet. Achterin hielden we onze wapens klaar, voor de zekerheid. Tot St. Louis geen Systeemtroepen meer. We meden hoofdwegen en steden, hotsten over secundaire paden door bergen en woestijnen van Californië, Nevada, Utah, Colorado, en het platteland van Kansas en Missouri. Vijfenzeventig uur, alleen stoppen om te tanken en te pissen. Twee voorin, één op wacht achterin, twee probeerden te slapen – zonder succes.

In Oost-Missouri veranderden we van tactiek. Radio meldde bomaanslagen in Miami en Charleston, plus ons ultimatum aan het Systeem. Dat maakte snelheid cruciaal; omwegen konden niet meer. De chaos na die aanslagen verkleinde gelukkig de kans op controles tussen St. Louis en Washington. We luisterden naar publieke en militaire zenders. Honderdvijfentwintig kilometer west van St. Louis onderbrak een nieuwsbericht het weer: gisteren om 12:00 ontplofte een atoombom in Miami Beach, 60.000 doden, ravage. Vier uur geleden nog een in Charleston, details onbekend. Beide door de Organisatie. Toen lazen ze ons ultimatum voor:

“Aan de President, Congres en bevelhebbers van de VS: Het Revolutionair Commando van de Organisatie eist:

1. Stop onmiddellijk de troepenopbouw in Oost-Californië en omliggende gebieden, en zie af van invasieplannen voor de bevrijde zone.
2. Zeg alle nucleaire vergeldingsplannen tegen Californië af.
3. Maak deze eisen en waarschuwing bekend via alle media.

Als niet voldaan wordt voor 27 augustus, 12:00, ontploft een tweede atoombom in een dichtbevolkt VS-gebied, zoals in Miami. Elke 12 uur volgt een nieuwe tot aan onze eisen is voldaan. Bij een offensief tegen Californië ontploffen onmiddellijk 500 nucleaire explosieven, al geplaatst in de VS, waarvan 40 in New York. Onze raketten zullen de joodse bezetting van Palestina vernietigen. We zullen de VS en de wereld bevrijden. Alle vijanden van ons volk, inclusief blanke verraders, worden geliquideerd. We kennen jullie plannen en joodse bevelen. Stop jullie verraad, of betaal de prijs.”

De exacte tekst klopt niet helemaal; Professor Anderson’s *Geschiedenis van de Grote Revolutie* (Hoofdstuk 9) heeft de juiste versie. We stonden langs de weg, hersens krakend. Dit ging sneller dan verwacht. De teams in Miami en Charleston waren eerder vertrokken of hadden als gekken gereden. Ondanks ons non-stop rijden voelden we ons laks. De vlam was in de pan, een atoomoorlog was begonnen. Joden of wij – de strijd zou nu beslist worden. Waarom Miami en

Charleston? Geruchten zeiden dat rijke joden uit New York in Charleston zaten, en Miami wemelde altijd al van joden. Maar waarom niet New York, met 2,5 miljoen joden? Misschien was het bluf over die 40 bommen daar. Of het ultimatum was zo hard om een volksverhuizing te ontketenen – wat nu gebeurt. Misschien waren er achterkamertjesdeals met Systeemleiders. Hoe dan ook, het Systeem spleet: joden en politici willen nucleaire wraak, militairen willen een staakt-het-vuren om onze bommen (500 is overdreven) te zoeken.

Na de uitzending was onze lading afleveren prioriteit. We katte de truck om tot ambulance, met rode zwaailichten en Rode Kruis-logo's van spuitbussen uit een doe-het-zelfwinkel. In nog geen 20 uur raasden we naar Washington, door chaos op de wegen. We meden files, claxonneerden over de verkeerde weghelft, scheurden over viaducten en velden, negeerden controles en blufften langs een dozijn posten. Onze eerste bom ging naar Fort Belvoir, de legerbasis waar ik ooit vastzat. Twee stressvolle dagen wachtten we op contact met onze infiltrant. Rodriguez klom over het hek, bom op zijn rug, en meldde succes via de radio. De tweede bom ging naar Columbia – goed voor een paar honderdduizend zwarten, overheidsgebouwen en wegennet. Vandaag kreeg ik orders voor de derde: Silver Spring, joods centrum in Maryland. De vierde is voor het Pentagon, maar de beveiliging daar is een nachtmerrie. Geen plan nog.

Sinds ik hier ben, gaat niet al mijn aandacht naar de missie. Katherine en ik pikten wat tijd voor elkaar. Pas na de scheiding afgelopen zomer beseften we hoe diep we verbonden zijn. In de lente, na mijn ontsnapping, groeiden we dichter tot elkaar dan ooit. Voor Katherine en de anderen was het zwaar na 4 juli. De Organisatie pushte ze tot het uiterste, terwijl de kans op arrestatie steeg. Het Systeem slaat terug met razzia's, hoge beloningen voor tips, strengere controles. Buiten Washington is het wat losser, zeker na de paniek in Miami en Charleston, maar hier heeft het Systeem de boel strak in de hand. Vanmiddag slopen Katherine en ik weg, wandelden langs soldaten met machinegeweren achter zandzakken, langs een uitgebrand metrostation waar Katherine dynamiet plantte, door een park met luidsprekers die burgers opriepen "racisme" te melden. Over een brug over de Potomac, van Virginia naar Columbia, half verwoest door onze aanslag in juli. Geen verkeer, alleen sirenes in de verte en een politiehelikopter. We praatten, hielden elkaar vast, keken naar de zonsondergang. Onze daden hebben de wereld veranderd – blanke rust in Virginia, Systeemchaos in Columbia. Maar het Systeem is overal hier. Wat een contrast met Californië! Katherine vroeg hoe het daar is, en ik probeerde het te beschrijven. Maar woorden schieten tekort voor dat spirituele verschil – vrijheid daar, onderdrukking hier. Terwijl we stonden, lichamen tegen elkaar in de schemer, kwam een groep jonge zwarten vanaf de Washington-kant. Ze trapten rotzooi, pisten in de rivier, zagen ons, en begonnen te schreeuwen met obscene gebaren. Dat symboliseerde goed het verschil dat ik eerder niet kon uitleggen.

XXVI - Katherine’s offer en de vuurbal

18 september 1993

De afgelopen twee weken waren een hel. Zoveel verloren, ik kan amper schrijven. Ik leef, ben gezond, maar soms benijd ik de miljoenen die stierven. Mijn ziel is uitgebrand; ik ben een wandelend lijk. Eén gedachte overheerst: Katherine is dood! Tot vandaag, toen ik het zeker wist, werd ik gek van onzekerheid. Nu is het een lege pijn, een onvervangbaar gat. Er is werk te doen, ik moet verder, maar vanavond moet ik mijn hoofd ordenen. In deze chaos, met miljoenen die verdwijnen zonder enig spoor, wil ik Katherine en onze kameraden eren op deze pagina’s, hopend dat dit dagboek mij overleeft. Onze martelaren verdienen herinnering.

Woensdag 7 september plaatste ik de derde bom. Met twee anderen haalde ik hem maandag uit de schuilplaats waar de laatste kernkop ligt. We brachten hem naar Maryland. Ik wist waar ik hem wilde planten, maar troepenbewegingen maakten Washington onbegaanbaar. Wegen verstopt met versperringen, afzettingen, controles. Terug naar ons hoofdkwartier, een drukkerij, zag ik stromen voertuigen de andere kant op, volgestapeld met huisraad. Een kilometer van de winkel botste ik op een nieuwe wegversperring: prikkeldraad, een tank erachter. Een andere straat? Ook geblokkeerd. Ik schreeuwde naar een soldaat, vroeg hoe ik bij de drukkerij kwam. “Daar kom je niet,” brulde hij. “Beveiligd gebied. Iedereen vanmorgen geëvacueerd. Burgers die we zien, worden ter plekke neergeschoten.” Ik stond paf. Wat was er met Katherine, Bill en Carol? Het Systeem had de Pentagon-veiligheidszone uitgebreid van drie naar vijf kilometer, zonder waarschuwing. Onze drukkerij lag net buiten de oude zone; we hadden nooit gedacht dat ze zouden uitbreiden. Maar ze deden het, om onze bommen te blokkeren. Zelfs met onze 60-kiloton kernkoppen was het Pentagon bomproof, met rolluiken en gewapend beton. Ik probeerde al weken een manier te vinden om daar een bom te krijgen, zonder succes.

Ik reed naar ons noodontmoetingspunt, kilometers zuid van Alexandria. Niemand, geen bericht. Geen contact met het Washington Veldcommando; al onze apparatuur lag in de drukkerij. Dat ze niet op het punt waren, betekende bijna zeker: gearresteerd. Na middernacht reed ik naar het evacuatiegebied, wanhopig op zoek naar iemand uit de buurt van de drukkerij. Een stom, gevaarlijk idee. Gelukkig blokkeerde een militaire truck de snelweg, dwong me te stoppen en te slapen tot ochtend. In het vluchtelingenkamp, een zee van legertenten op een supermarktparkeerplaats, vond ik geen antwoorden. Mensen, bang en gebroken, ontweken mijn vragen. Ze wilden geen problemen. Bij een grote tent hoorde ik gegil, gesnik, grof gelach. Twaalf zwarte soldaten stonden bij de ingang. Twee sleepten een doodsbang blank meisje van veertien naar binnen. Een verkrachtingsrij. Ik stormde naar een blanke majoor, begon te protesteren, maar hij keek beschaamd weg en vluchtte. Twee blanke soldaten sloegen hun ogen neer en verdwenen. Niemand wilde “racistisch” lijken. Ik slikte de neiging om mijn pistool te legen en vertrok.

Ik ging naar Georgetown, naar een oude cadeauwinkel buiten de nieuwe zone, nog bemand door de Organisatie. Bij schemer stapte ik uit de truck achter het gebouw. Plots lichtte de wereld op als daglicht. Een felle flits, dan een gloed – wit, geel, rood. Ik rende het steegje in, keek naar de

hemel. Een reusachtige, robijnrode vuurbal, gevlekt met oranje en geel, steeg op in het noorden, een bloedrood licht werpend. Een donkere paddenstoelsteel groeide eronder, met blauwe bliksems over het oppervlak. Geen donder, alleen een doffe, overweldigende dreun, als een stad die instort. Baltimore, 55 kilometer verder, was weg. Onze 60-kiloton bom? Het leek een megaton. Regeringsberichten meldden een miljoen doden in Baltimore, plus aanslagen in tientallen andere steden. Ze claimden een tegenaanval op Californië. Twee dagen later hoorde ik de waarheid, via eigen bronnen en latere uitzendingen.

In de cadeauwinkel, in een donkere kelder, keken we naar een joodse nieuwslezer, brullend van leedvermaak. Hij somde getroffen steden op: Detroit, twee raketten, 1,4 miljoen doden. Bij New York brak zijn stem; tranen rolden. Achttien explosies hadden Manhattan en omgeving weggevaagd, 14 miljoen doden, 5 miljoen verwacht door brandwonden en straling. Hij zong in het Hebreeuws, sloeg zijn borst, schreeuwde haat tegen degenen die “zijn” New York vernietigden. Toen grijnsde hij: “Maar we hebben wraak. Hun racistische bolwerk is weggevaagd door honderden kernraketten. Ze stierven als ratten. Hopelijk beseften ze dat zwarten, Mexicanen en joden die raketten afvuurden.” Hij werd hysterisch, spuwend, schreeuwend in het Hebreeuws, tot hij werd afgebroken voor een kalmere heiden.

Vrijdagmorgen kwam een gecodeerd bericht van het Revolutionair Commando: Californië leefde! Vandenberg was weg, twee raketten raakten Los Angeles, maar 90 procent van onze zone overleefde door een last-minute waarschuwing. Elders geen waarschuwing: 60 miljoen doden landelijk, vooral in niet-blanke steden. Maar alleen New York was onze raketten; Baltimore, Detroit en anderen waren Sovjetraketten. Vandenberg werd door de VS geraakt. De keten begon met onze zet: we vuurden raketten op Israël en de Sovjet-Unie (behalve zes op New York). Het Pentagon zag onze lancering, had geen keuze en viel de Sovjets aan om hun vergelding te beperken. De Sovjetreactie was lomp maar zwak; ze misten steden als Washington en Chicago.

Onze slag:

1. New York en Israël, joodse zenuwcentra, zijn uitgeschakeld.
2. We dwongen het Systeem tot actie, verschoven de macht naar militairen – het land is nu een militaire dictatuur.
3. De Sovjetreactie ontwrichtte het Systeem meer dan wij ooit konden.
4. We schakelden de Sovjetdreiging uit, voorkwamen een invasie.

De risico’s? Enorm. Californië had kunnen verdwijnen, of de VS hadden ons kunnen nuken. Maar we wonnen terrein. Verliezen: een achtste van onze leden, een vijfde van de blanke bevolking, plus miljoenen in de Sovjet-Unie. Toch zijn we sterker. Het Systeem verloor verhoudingsgewijs meer. Het laatste bataljon wordt van ons.

Vandaag vond ik Bill, hoorde wat gebeurde in de drukkerij. Zijn verhaal sloeg in als een bom. Om 11:00 op 7 september denderden tanks de straat in. Soldaten gaven bewoners tien minuten om te vertrekken, sloegen wie treuzelde. Bill, Carol en Katherine drukten pamfletten, verborgen bewijs onder een zeil toen vier zwarte soldaten binnenstormden. Het ging goed – ze doorzochten niks – tot een zwarte iets ranzigs tegen Katherine zei. Ze negeerde hem, maar haar kille blik

kwetste zijn “waardigheid”. Hij jankte: “Wat is dit, baby, hou je niet van zwarten?” en probeerde onder haar jurk te graaien. Katherine schopte hem in zijn ballen, maar hij voelde haar dijholster. Hij brulde, beide kanten trokken wapens. Katherine en Carol schoten, Bill maaide de zwarten neer met een afgezaagd jachtgeweer. Alle vier dood, maar de drie waren geraakt. Een zwarte strompelde naar buiten, viel neer. Bill, minst gewond, zag dat Katherine stervende was. Hij en Carol vluchtten via de achterdeur, verscholen zich op een zolder. Carol was te zwak om te bewegen. Bill haalde water, voedsel en medicijnen uit lege gebouwen. Carol stierf op dag vier. Bill, halfdood, ontsnapte na negen dagen. Hij zweert dat Katherine niet levend in vijandelijke handen viel. Dat is mijn troost. Nu is het aan mij om haar dood betekenis te geven.

XXVII - As en bloed in Baltimore

28 oktober 1993

Terug uit Baltimore, of wat ervan over is. Een maand lang sjouwde ik met vier anderen een lading radioactiviteitsmeters naar Silver Spring. Daar haakten we aan bij een Maryland-eenheid en trokken noordwaarts, richting Baltimore. De wegen waren een puinhoop, onbegaanbaar, dus meer dan de helft banjerden we door velden; pas de laatste 19 kilometer kaapten we een vrachtwagen. Twee weken na de bomaanslag was Baltimore een chaos die je niet kunt opschrijven. Het verbrande centrum meden we, maar zelfs 16 kilometer ten westen, in voorsteden en platteland, lagen de helft van de gebouwen in as. Kleine wegen lagen bezaaid met uitgebrande wrakken. Bijna iedereen liep. Groepen plunderaars zwermden rond, graaiend in kapotte winkels, voedsel zoekend in de velden, sjouwend met bundels eten, kleren, bouwmateriaal – alles wat je kunt bedenken – als mieren. En de lijken! Duizenden langs de wegen, een extra reden om die te mijden. Dichtbij de stad: verbrande lichamen, amper 1,5 kilometer gelopen voor ze neervielen. Verder weg: minder verbrand, maar nog steeds dood. Ver buiten: stralingsdoden, dagen of weken later. Allemaal rottend waar ze vielen, behalve waar het leger wat orde bracht.

Onze 40 Organisatie-leden in het gebied waren al bezig met sabotage, scherpschieten, guerrilla-acties tegen politie en militairen in die eerste week. Toen merkten ze: de regels zijn anders. Niet meer stiekem doen. Systeemtroepen schoten terug bij aanvallen, maar achtervolgden deden ze niet. Geen huiszoekingen, geen systematische controles. Hun houding? “Val ons niet lastig, dan laten wij jou met rust.” Burgers waren ook neutraler. Angst voor ons, maar weinig openlijke haat. Ze wisten niet of wij die raket op hun stad afvuurden, zoals het Systeem beweerde, maar ze gaven het Systeem net zoveel schuld. Deze holocaust maakte één ding duidelijk: het Systeem garandeert geen veiligheid. Geen vertrouwen meer in de oude orde, alleen overleven telt. Onze mensen voelden die omslag en begonnen semi-openlijk te rekruteren. Met succes, want het Revolutionair Commando gaf groen licht voor een kleine bevrijde zone west van Baltimore. Wij elf uit Washington doken erin. Binnen dagen hadden we een verdedigbare linie: 2000 huizen, 12.000 bewoners.

Mijn klus was radiologisch onderzoek: grond, gebouwen, planten, waterbronnen checken op fall-out. We organiseerden 300 locals in een militie, bewapend, maar nog niet groter – te riskant zonder ideologische training. We selecteerden de beste gezonde kerels. Ik wed dat de helft Organisatie-lid wordt, sommigen zelfs Orde-materiaal. Er zit nog goed bloed in dit land, ondanks de rotzooi. Die morele corruptie? Opgelegd door vreemde ideeën, een zieke levensstijl. Deze hel slaat de onzin eruit, maakt mensen klaar voor een echt wereldbeeld.

Eerste taak: vreemde elementen en rasverraders opruimen. Ongelofelijk hoeveel donkere, kroesharige Midden-Oosterlingen hier zitten. Ze hebben elk restaurant en hotdogkraampje in Maryland overgenomen. Minstens twaalf Iraniërs neergeschoten in onze enclave, nog meer vluchtten zodra ze begrepen wat er aan de hand was. Daarna werkbrigades gevormd voor essentiële klussen, zoals het opruimen van honderden vluchtelingenlijken. Meeste waren blank.

Iemand van ons noemde het “slachting van onschuldigen”. Ik twijfel. Spijt van miljoenen blanke doden hier en in Rusland? Ja. Maar onschuldig? Nee. Is een man niet verantwoordelijk voor zijn eigen lot, collectief gezien? Als blanke naties zich niet aan de jood onderwierpen, aan zijn ideeën, zijn geest, was deze oorlog niet nodig. We zijn niet onschuldig, net als zij dat niet waren. We hadden keuzes, kansen om de joodse greep te breken. Wijze mannen waarschuwden ons, zelfs 52 jaar geleden, toen Duitsland tegen de joden vocht. We kozen de joodse kant, geleid door corrupte leiders die we zelf uitkozen. Waarom? Omdat we luxe wilden, zwaktes uitbuitende glimlachers zonder geweten. We negeerden echte leiders, gaven het Systeem vrije baan zolang we brood en spelen kregen. Is luiheid, hebzucht, lafheid niet net zo schuldig als opzettelijk kwaad? De natuur accepteert geen smoesjes. Een ras dat zijn voortbestaan niet bevecht, is niet onschuldig.

In Californië zag ik het al: burgers gaven alleen om hun eigen leventje. Eerst waren ze vijandig – wij verstoorden hun plezier. Toen ze ons vreesden, wilden ze slijmen. Geen interesse in goed of kwaad, alleen comfort. Gewone mensen, geen cynische intellectuelen. Zelfs de politieke politie, veelal blank, dient slechte meesters, maar praat het goed met patriottisme of ideologie. Hypocrieten? Ja. Maar is niet iedereen die het Systeem duldde schuldig? Van Maryland’s rednecks, wier radioactieve lijken we in greppels bulldozerden, tot de opgehangen professoren in Los Angeles – ze verdienden het. Nog maar maanden geleden vervloekten de dakloze klagers ons nog. Sommige van onze mensen werden afgetuigd, twee gedood door “goeie ouwe jongens” die geen “radicalen” wilden. Onwetendheid, maar net zo erg als de blatende liberalen of arrogante pseudo-intellectuelen. Geen “onschuldigen”. We zijn collectief schuldig, raciaal. Ons ras is een kankerpatiënt; chirurgie is nodig. Goede van de slechte joden scheiden? Net zo onzin als “goede zwarten”. Iedereen is verantwoordelijk voor ons raciale moraal.

De vijand betaalt ook. Hier hebben ze nog controle, maar elders zijn ze die totaal verloren. Ondanks geblokkeerd nieuws krijgen we clandestiene berichten van onze overzeese eenheden en Europese uitzendingen. Binnen 24 uur na onze aanval op Tel Aviv en zes andere Israëlische doelen, zwermden Arabieren over de grenzen van bezet Palestina. Burgers met messen en knuppels, neergemaaid door joodse wachtposten tot hun munitie op was. 45 jaar opgekropte woede dreef hen door mijnenvelden, machinegeweervuur, en radioactieve ruïnes, enkel denkend aan het afslachten van de dieven van hun land. Binnen een week was de laatste joodse keel doorgesneden in de rokende puinhopen van Tel Aviv. In Rusland hetzelfde: joden in Moskou en Leningrad werden in brandende gebouwen of puinhopen gegooid. Anti-joodse rellen in Londen, Parijs, Brussel, Rotterdam, Boekarest, Buenos Aires, Johannesburg, Sydney. In Frankrijk en Nederland, rot van joodse corruptie, vielen regeringen; burgers rekenen nu af. Middeleeuwse taferelen, maar nooit afgemaakt. Deze keer wel. Wij vergeten niet. Geen enkele jood overleeft als de Organisatie wint. We jagen ze tot het einde der aarde op.

In Maryland werken we anders dan in Californië. Geen natuurlijke barrières of troepenring. We kozen een grens met gebouwen, maar er is een kilometerlange, 30 meter brede afrit met Systeemtroepen aan de overkant. We sloten open gebieden met mijnen, prikkeldraad, en verbrandden gebouwen en planten waar scherpschutters konden schuilen. Mensen kunnen wegglippen, maar drie dingen houden ze binnen: orde (wij brengen stabiliteit, het Systeem faalt), een nieuwe economie (watertank, voedselpakhuizen, graansilo, boerderijen), en raszuiverheid

(enkel blanken, geen mengelmoes). Wie liever “broederschap” wil, mag vertrekken. Weinigen zullen dat doen.

2 november 1993

Vanmiddag een lange vergadering. Update over de nationale situatie: er is weinig veranderd in zes weken. Het Systeem kan de verwoeste gebieden, transport, stroom, de economie niet herstellen. Burgers worden aan hun lot overgelaten terwijl het Systeem worstelt, vooral met onbetrouwbare troepen. Dat gebrek aan herstel is goed – ze krijgen het land niet terug zoals het voor 8 september was. Onze sabotage houdt alles onstabiel. Het Revolutionair Commando wachtte op een nieuwe strategie. Nu is het zover: we schakelen van guerrilla naar publieke organisatie. Spannend – een nieuwe stap, mogelijk door ons voordeel in de strijd. Maar de oude fase is niet voorbij. Grootste gevaar: een militaire aanval op Californië. Systeemtroepen verzamelen in Zuid-Californië; invasie lijkt nabij. Conservatieve Pentagon-generaals zien ons als een bedreiging voor hun macht, niet het Systeem. Ze haten joden, vinden de militaire dictatuur prima, en willen de status quo herstellen met hun bekrompen ideeën. Ze vrezen onze kernwapens niet, denken dat we hen niet kunnen raken.

Met Majoor Williams besprak ik een uur lang het Pentagon-probleem. Alle andere commandocentra zijn weg sinds 8 september, of ingetrokken bij het Pentagon, dat ze “onverwoestbaar” noemen. Bijna waar. Geen enkel plan, behalve één: een luchtaanval. Ondanks hun luchtafweer kan een klein vliegtuig, laagvliegend, door de vijf kilometer brede linie breken met een 60-kiloton kernkop. Voordeel: we gebruikten nooit vliegtuigen, dit is dus een verrassing. Een oud sproeivliegtuig staat in een schuur vlakbij. Mijn taak: een gedetailleerd plan voor maandag.

XXVIII - Vliegende dood naar het Pentagon

9 november 1993

Drie uur tot zonsopgang. Alles klaar. Nog even in mijn dagboek schrijven, dan een enkele reis naar het Pentagon. De kernkop zit vast op de voorbank van de oude Stearman, ingesteld op ontploffing bij botsing of als ik een schakelaar omzet. Plan: laag over het Pentagon vliegen en de bom laten knallen. Lukt dat niet, dan zo dichtbij mogelijk voor ze me neerhalen. Ik vloog inmiddels al vier jaar niet meer, maar ken de Stearman-cockpit en zijn kuren. De schuur of geïmproviseerde hangar is 12 kilometer van het Pentagon. We warmen de motor op, openen de deur, en ik scheur als een vleermuis uit de hel op 15 meter hoogte. Bij de veiligheidszone haal ik 240 km/u, 70 seconden tot het doel. Twee derde van hun troepen zijn zwarten – dat helpt. Het is halfduister, net genoeg licht voor herkenningspunten. Het vliegtuig is zo geschilderd dat het amper zichtbaar is. Laag genoeg om radar te ontwijken. Mijn kansen zijn goed.

Ik baal dat ik onze overwinning niet meer zal zien, maar ben blij met mijn rol. Wat ik doe weegt zwaarder dan de daden van Caesars of Napoleons. Tenminste als ik slaag, en ik móét slagen, anders is de revolutie verloren. Het Systeem start binnen 48 uur de invasie van Californië. Als hun bevel komt, kunnen we het niet stoppen. Als ik faal, is er geen tijd voor een nieuw plan. Maandagnacht onderging ik de rite van de Unie, 30 uur lang, pas compleet bij mijn dood – ben ik vol Orde-lid. Somber? Om mij hoef je niet te treuren. Na mijn proces in maart wist ik wat kwam. Mijn proeftijd is verkort door de crisis en mijn daden. De ceremonie was indrukwekkend. In de Georgetown-cadeauwinkel, muren weg, kratten opzij, stonden 200 man. Dertig nieuwe Orde-leden beëdigd, achttien, waaronder ik, in de Unie-rite. Ik werd eruit gelicht door mijn unieke rol. Bij Williams' oproep stapte ik voor een zee van oranje gewaden. Wat een verschil met twee jaar geleden, toen we met zeven waren! De Orde groeit, ondanks hoge eisen. Trots vulde me – deze mannen, geen dikbuikige zakenlui of bange kerkgangers, zijn echte blanke kerels, één in bloed en geest. Fakkels flikkerden over grijze gewaden. Dit zijn de besten van onze generatie, passie en discipline, intelligentie en actie, eigenwaarde en toewijding. Zij dragen de hoop van ons ras, pioniers van het Nieuwe Tijdperk. En ik ben één van hen.

Ik zei: “Broeders! Twee jaar geleden wijdde ik mijn leven aan de Orde. Ik schoot tekort. Nu ben ik klaar. Ik bied mijn leven. Accepteren jullie?” Ze brulden: “Broeder! Wij aanvaarden jouw leven. In ruil bieden wij eeuwig leven in ons. Jouw daad zal niet tevergeefs zijn, niet worden vergeten, van nu tot het einde der tijden. Dat zweren we.” Ik weet: de Orde faalt niet als ik niet faal. Ze is groter dan haar leden, spreekt met een diepe, oude wijsheid. Daar word ik straks deel van. Kinderen met Katherine? Dat zat er niet in. Ik ben tevreden. De motor draait tien minuten. Bill wenkt. Ik geef hem mijn dagboek voor de schuilkelder. De rest zit al ondergedoken.

Epiloog

Earl Turners dagboeken eindigen bescheiden, zoals ze begonnen. Zijn laatste missie was een succes. Elke 9 november, op de Dag der Martelaren, herdenken we zijn offer. Door het Pentagon te vernietigen, kwamen de orders voor de Californië-invasie nooit. Moraal daalde, desertie steeg, discipline bij zwarten verviel, en het Systeem kon aanvoerlijnen niet in stand houden. De invasie smolt weg. Systeemtroepen trokken elders heen. De Organisatie zwol aan, eerst honderden, dan duizenden guerrilla's glipten door de zwakke Systeemlinie, richting oosten. Tientallen enclaves ontstonden, vooral in nucleair verwoeste gebieden. Detroit was de sleutel. Na de chaos van 8 september deelden Systeemtroepen en zwarte bendes de macht. Blanke bolwerken hielden stand, maar de meeste blanke overlevenden leden onder plunderingen en verkrachtingen. In december sloeg de Organisatie toe met bliksemovervallen, verpletterde het Systeem. Blanke gevangenen kregen een keuze: vechten voor ons of sterven. Vrijwilligers werden gescreend, getraind. De rest kreeg de kogel. Lokale blanke leiders die weigerden mee te doen werden geliquideerd. Enclaves volgden Baltimores model, niet Californië's: sneller, harder. Een bloederige rassenoorlog eiste miljoenen levens buiten onze enclaves. Voedsel werd schaars in de winter van '93-'94. Zwarten vervielen tot kannibalisme, zoals in Californië. Honderdduizenden verhongerde blanken smeekten om eten aan de randen van enclaves. Alleen kinderen, vruchtbare vrouwen en sterke strijders werden toegelaten, uiteraard na strenge rassenscans. In Detroit kregen sterke blanke mannen een maaltijd en een bajonet, gemarkeerd met onuitwisbare kleurstof. Terugkeren mocht alleen met een vers niet-blank hoofd. Dit spaarde voedsel uit voor wie vocht. Miljoenen zwakke blanken stierven. Tegen augustus '94 waren er 50 miljoen blanken over, de helft in enclaves, waar voedselproductie net genoeg was.

Het Systeem, gereduceerd tot losse commando's, plunderde voedsel, drank, brandstof, vrouwen. Beide kanten meden grote gevechten. Enclaves groeiden tot 2000 in vijf Donkere Jaren. Daarbuiten: anarchie, bendes – zwarten, Puerto Ricanen, chicanos, half-blanken. Blanken vormden raciale bendes, herwonnen hun mannelijkheid. Zwakken stierven. Het Pittsburgh-bloedbad van juni '94 was een klap. Een enclave viel door joodse samenzwering met conservatieven en liberalen. Systeemtroepen en joden slachtten blanken af, zoals in Bolsjewistisch Rusland. De Organisatie-leiders daar werden geëxecuteerd. In Toronto, '94, gebruikten we een kernbom tegen een joods commandocentrum. De Organisatie had 100+ kernkoppen, wat het Systeem afschrikte. Later werd het Systeem zwak door desertie. Op 30 januari '99, Bestand van Omaha, gaven de laatste generaals zich over voor een veilig eilandreservaat.

De opruiming volgde: niet-blanke bendes werden uitgeroeid, ongewenste blanke elementen gezuiverd. Binnen 11 maanden was Noord-Amerika bevrijd. In Europa stortte de rotte orde in na de economische crash van '99. Een reinigende storm veegde vreemde ideologieën en decadentie weg. Bloed vloeide kortstondig door Europese steden: verraders, halfbloeden, gastarbeiders en immigranten werden afgeslacht. Het Nieuwe Tijdperk brak aan. China, het laatste bolwerk, viel na hun invasie van Europees Rusland in '99. Nucleaire, chemische en biologische wapens steriliseerden 41,5 miljoen km² van de Oeral tot de Stille Oceaan, de Grote Oosterse Wildernis.

Mutantenbendes blijven een bedreiging, maar kolonisatie begon decennia later. In 1999, 110 jaar na De Grote, werd de blanke wereld werkelijkheid, dankzij offers van mensen zoals Earl Turner. Zijn dood op 9 november ’93 vernietigde het Systeem, verzekerde ons ras’ overleving, en bracht de Orde’s heerschappij voor eeuwig.

De Turner Dagboeken

De Turner Dagboeken sleurt je mee in de chaos van Earl Turners strijd. In een wereld die verzuipt in corruptie en verraad, knalt zijn rauwe dagboek als een bom: een blanke opstand tegen een rot systeem. Van bloedige overvallen tot nucleaire wraak, dit is geen sprookje – het is een vuistslag van haat, hoop en revolutie.

Alternatieve geschiedenis of een kreet voor de komende rassenoorlog? Jij beslist!